திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ பஞ்சநதமான்மியம் என்னும்

திருவையாற்றுப்புராணம்.

இஃது

தஞ்சை கரந்தையம்பதி

பிரமஸ்ரீ வெங்கட்டராமசாஸ்திரியாரவர்களால்

வடமொழியினின்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட

ஷை கரந்தையம்பதி

சிவராமபிள்ளையவர்கள் குமாரர்

சிவ. சோமசுந்தரப்பிள்ளையவர்களால்

இனிய நடையில் எழுதி

தஞ்சாவூர் வக்கீல் குமாஸ்தா

கோ. பொன்னுசாமி பிள்ளையவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி

தஞ்சை

ஸ்ரீ கிருஷ்ணவிலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

முகவுரை.

பூவுலகில் சகல ஆன்மாக்களும் தெரிசித்துக் கடைத்தேறுமாறு சர்வவியாபக சச்சிதானந்த சொரூபமாய் விளங்கும் உமாவல்லபன் திருக்கோவில் கொண்டருளிய சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றுள்ளும் திருவையாறென்னும் பஞ்சநத க்ஷேத்திரமானது மோக்ஷார்த்தத் தலம் எனவும், ஆங்கு வசித்து மரணமடையும் ஜீவர்கட்கு பஞ்சநதேசப் பெருமான் அச்சமயத்தே பரமேஸ்வரியுடன் தோன்றி அச்சீவனது வலது செவி மேல்தாரக மந்திரோபதேசஞ் செய்து சிவலோகங் காணியாக வாழுமாறு திருவருள் பாலித்தருளுவா எனவும், வேதாகமாதிகள் கூறுந்திறத்தினை உலகம் அறியும். அவ்வாறாக, இப்புராணமானது வடமொழியிலுள்ளதை முற்காலத்தே தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் கவிரூபமாகவும், கத்தியரூபமாகவும், அப்பாஷையை நன்குணர்ந்த நாவலர் சிலரால் செய்யப்பட்டுள்ளதெனக் கர்ணபரம்பரைக் கேள்வியாய் அவைகள் இக்காலத்து இருக்கின்றதாகக் காணப்படவில்லை. அங்ஙனமாக எனக்குத் தெலுங்கு பாஷையைக் கற்பித்த ஆசிரியர் ஸ்ரீமத் வெங்கடராம சாஸ்திரியாரவர்கள் யான் வித்தியாப்பியாசஞ் செய்யுங்காலத்து இப்பஞ்சநதமான்மியத்தை மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்து இதனை நீ தமிழ்ப்பாஷைக்குரிய அமைதியோடு வசனரூபமாய் எழுதி அச்சிடுவாயாகவென ஆக்ஞாபித்தருள யான் ஆசிரியர் ஆணையை சிரமேற்கொண்டு அவர்கள் முன்னிலையிலேயே எழுதி அச்சிடுதற்குப் பொருளுதவியின்மையால் திருவருளை எதிர்நோக்கிக் காத்துக்கொண்டிருந்தனன். அங்ஙனமாக "அடுத்து முயன்றாலும் ஆகுநாளன்றி, எடுத்த கருமங்களாகா" என்ற ...யாரின் உண்மை வசனப்படி திருவருள் கூட்டிவைக்க

நூல் பிரசித்தியாகுங்காலம் கைகூடவே எனக்கு நீண்டகாலமாய் ஆப்த நண்பராயும், சிவபக்தி, அடியார்பக்தி முதலியவைகளில் நிறைந்த விசுவாசமுடையாருமாகிய பொன்னுசாமிபிள்ளையவர்கள் ஓர் தினத்தில் இந்நூலை உலக உபகாரமாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் தன்னிடத்தே நெடுங்காலமாய்க் குடிகொண்டிருக்கின்றதெனவும், அது கைகூடக் காணப்படவில்லையே யெனவும் என்னிடத்தே தெரிவித்து எவ்விதத்தேனும் எனது கோரிக்கையை முடித்து வைத்தல் வேண்டுமென்று சிவ புண்ணியத்தே நிறைந்துள்ள தன் மனவூக்கத்தை எடுத்துக் கூற, அதனைக் கேட்டவுடனே யான் பஞ்சாக்ஷரதேசப்பெருமான் திருவருளை வியந்து இவ்விஷயத்தைத் தெரிவிக்கப் பிள்ளையவர்கள் ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கி அச்சிடுவித்தற்கான பொருளுதவியைச்செய்ய, என் சிற்றறிவிற்கெட்டிய வாறு முன் எழுதிவைத்துள்ளதைச் சீர்திருத்தி அச்சிடுவித்தேன். இந்நூல் எம்பெருமான் அடியார்க்கருள்புரிந்த திருவருள் விலாசத்தை விளக்கக்கூடியதாதலின் புலவர் பெருமான் அனைவரும் எனது சொற்களில் ஏதேனும் வழுவுள்ளதாயினும் அதனை நோக்காது செம்பொற்சோதீஸ்வரப் பெருமான் அருள்வினையாட்டினிடத்து நோக்க முடையாராய் ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கி பெறும்பேற்றினைப் பெற்றுய்வர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இங்ஙனம்

சிவ. சோலைமுத்துப்பிள்ளை.

கடவுள துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ பஞ்சநதக்ஷேத்திரமான்மியம்

என்னும்

திருவையாற்றுப்புராணம்.

காப்பு

சீர்பூத்தநான்மறையோடாறங்கமுதற்கலைகடெளியவோதிப்
பார்பூத்தபிரமனெனப்பூசுரர்வாழையாற்றிற்பரமன்சேயென்
றேர்பூத்தவுலகேத்தக்குடிலையுறுபொருளாகியெவர்க்குமெட்டாத்
தார்பூத்தகொன்றைநீமுடியாதிவிநாயகனிருதாடலைமேற்கொள்வாம்

பாயிரம்.

கடவுள்வாழ்த்து.

பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமான்.

பிரமன்மால்முதலோர்பதவியும்வேண்டேன்பிஞ்ஞகாதுயரகற்றென்னத்
திரமுடன்பொன்னிபடிந்துமுக்காலுஞ்சென்னிமேலிருகரங்குவித்தே
அரவொலிசெய்வோர்க்கினியதாரகத்தையளித்துயர்முத்திவீடுதவும்
பரமனும்பஞ்சநதீச்சுரனிருதாள்பணிந்துநம்வினையகற்றுதுமே.

அறம்வளர்த்த நாயகி.

உலகமோடவற்றினுறுபொருள்களையுமும்பர்போற்றிடுமிருவரையும்
நலமுறவளித்துங்கன்னியென்றுயர்வாநான்மறைபுகன்றுநின்றேத்தப்
பலவிததருமமியற்றியவ்வழியிற்பயின்றஜீவர்க்கருள்பதித்தே
அலகிலாமுத்திப்பேற்றினையுதவுமறம்வளர்த்தவளடிபணிவாம்.

ஆட்கொண்டேஸ்வரர்.

மறையவர்குலத்திற்றோன்றிநால்வேதவரம்புணர்ந்தவ்வழியொழுகித்
தறைபுகழ்ந்தேத்துஞ்சுசரிதப்பெயரோன்றனக்குறுமெமபயம்போக்கி
நறைமலர்ச்சோலைசெறியுமைய்யாற்றினான்முகன்மால்பணிந்தேத்த
உறைதருமாட்கொண்டேஸ்வரப்பெருமானுபயதாண்மலர்பணிந்துய்வாம்.

ஓலவிநாயகர்.

சிவசரணன்றிமற்றொருபொருளிற்கனவினுஞ்சிந்தைபோக்காது
பவப்பிணிதீர்த்தவடியவர்புகழைப்பாடியநாவலூர்ப்பெருமான்
குவலயமேத்துங்காவிரிகடப்பான்கோதிலாவோலமென்றுரைக்க
நலமொடுதோன்றுமோலநற்களிற்றின்னகைமலர்முடிமிசையணிவாம்.

சுப்பிரமணியர்.

நான்மறைச்சிரமாங்குடிலையின்பொருளைநன்றுறவறிகிலாய்படைப்பு
வான்பெறவெவ்வாறியற்றுவையென்றேமலரயன்றனைச்சிறையிருத்தித்
தான்படைப்பியற்றவரனஃதுணர்ந்துசாற்றுநீயப்பொருளென்ன
மேன்மையோடுரைத்துச்சாமிநாதப்பேர்மேவியவேளடிபணிவாம்.

நந்திதேவர்.

நீடுறுந்தவத்துச்சிலாதமாமுனிவன்னிறைதவப்பேற்றினால்மகவாய்ப்
பீடுறவுதித்துப்பல்பெருங்கலையும்பிஞ்ஞகன்றிருமுறைமுணர்ந்தே
கோடுறுங்கைலைக்குன்றினிலமரர்குழாகழல்பணிந்துநின்றேத்தப்
பாடுறுநந்தியெம்பிரான்சரணபங்கயம்முடியுறப்பணிவாம்.

சப்தமாதர்கள்.

தஞ்சமெனச்சரண்புகுதுமடியவர்கட்கினியவரந்தந்துமேவும
விஞ்சுபுகழ்பிராமிமிளிர்மகேஸ்வரியழகுமிகுகௌமாரி
மஞ்செழினாராயணிவராகியிந்திராணிமகிழ்காளியென்னும்
எஞ்சலிலாக்கருணைபொழியன்னையராமெழுவர்பதமிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

திருமகள்.

அருள்பொழியுந்தன்றுணைவனிரக்ஷிக்குந்தொழிலினிதாயாகிமேவக்
கருணையுடனெவர்க்கெனினுநல்வினைவந்துறுங்காலைக்காக்ஷிமேவும்
பொருளளித்தன்னவரொழுக்கநன்றாயினிறைவுற்றுப்போற்றிவாழுந்
திருமகடன்னிருசரணந்தொழுதேத்திநம்வறுமைதீர்ப்பாமன்றே.

திருஞானசம்மந்தமூர்த்திநாயனார்.

அய்யனின்னருளகவைமூன்றினில்
உய்யயாவருமுணர்ந்தருநற்றமிழ்
செய்யவோதியசிரபுரபிரான்
துய்யசேவடிதொழுதுவாழ்ந்துவாம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

போதவன்மால்பணிநதீசாபுகலிடநின்சரணென்
றோதநஞ்சுண்டவாக்காதேநானருள்கொடியாந்தசைவ
வேதத்திருமொழிகூறிநோவுடைமேலவன்பொற்
பாதபதுமமுடியேற்றெறுநாவரசுமபணிகுதுமே.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

வஞ்சிநுண்ணிடையாரிடையுறுமயக்கமாற்றினுரெவரவாதமக்கே
எஞ்சலில்முத்திவழங்குவமென்னவிருக்கினுமேலாதியபரனை
விஞ்சுநன்னிரவிற்பரவைகொள்கோபம்விலக்கிடத்தூதுவிட்டவன்றன்
செஞ்சரணென்றுநந்துணையாகுந்தீவினையாவுநீங்கிடவே.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

ஒருவாப்பிறவிநோய்தணிந்தியாவருமும்பர்பிரான்
அருளார்ந்தசேவடிசேர்ந்திடத்தீமையகன்றுவிட
திருவாசகமறைவாய்மலர்ந்தோதிச்சிறந்திடுநம்
ஒருவாகுமாணிக்கவாசகன்றாள்சிரங்கொண்டிடுமே.

திருவையாற்றுப் புராணம்.

அவையடக்கம்.

சித்தமாசகலவரனருட்டிறத்தின்சேர்நிறைகல்விசுற்றுயர்ந்த
உத்தமனொண்சொல்வழுவினைநோக்காதும்பாநாயகன்றிருவடிக்கண்
பத்திசெய்துயாந்தோர்சரிதமீதென்னப்பண்பொடுங்காப்பனொன்றெண்ணி
வித்தகமில்லேனுரைத்தனன்போற்றிமேம்படச்செய்தருளுகவே.

பாயிர முற்றிற்று.

புராணவரலாறு.

நெடிய கடல்சூழ்ந்த இப்பெரிய உலகத்தில் திருத்தமாகிய பல தளிர்களும், மலர்களும நெருங்கிச் செங்கதிரோன் வெப்புறாமல் நீழலைச்செய்து வானத்தை அளாவிய தருக்கள் நிறையப்பெற்றதும, முடங்கிய பிடரி மயிரினையுடைய சிங்கத்தோடு யானையும், முதிர்ந்த வலியையுடைய புலியோடு மானும், விரிந்த சிறகினையுடைய கருடனோடு பாம்பும, பகைநீங்கி மிகுந்த நட்புற்றிருக்கின்ற சிறப்பினையுடையதும, மண்ணுலகத்தவரேயன்றி, விண்ணுலகத்தவருங்கண்டு புகழ்த்தக்கதுமான நைமிசாரண்ணியத்தில், இடையில மரவுரியோடு தெய்வத்தன்மையுள்ள விபூதி, ருத்திராக்ஷந் தரித்தமேனியும், மறை முதலான கலை உணர்ச்சியுடன், ஜெனனமரணாதி துக்கத்தைப்போக்கியென்றுங்கெடாத பேரின்பவீட்டடைதற்குக் காரணமான ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமியைந்த உள்ளத்தையும உடையோர்களான அத்திரி, ததீசி, காத்தியாயனர், சுனப்புச்சர், அகத்தியர், சுகர், மாதேவர், கண்ணுவர், கருக்கர், பிருங்கி, சதானந்தர், மார்க்கண்டர், பிருகு, போதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், இலிகிதர், சுதீக்ஷ்ணர், சாண்டில்யர், பாரத்துவாசர், புல்கர், சந்திரசூடர், புச்சகர், புலத்தியர், ஜாபாலி, கௌதமர், சனற்குமாரர், நாரதர், ஜமபுமாணி, யாண்டவ்யர், அரபத்தர், காசிபர், விஸ்வாமித்திரர், கலைசிருங்கர், காக்கி, கூஷ்மாண்டர், குசுகு, பார்க்கவர், சனந்தர், ஆஸ்வலாயனர், தால்ப்பியர், கிருதர், சங்கரர், அகமருடணர், பராசர், ஜனுதர், கிருதர், ஜனகர், வசிட்டர், பிரசண்டர் துர்வாசர், பருப்பதர், சிலாதர், தத்தாத்திரேயர், சத்தி, தவுமியர், சுமந்து, பப்புரு, வாமதேவர், சரபங்கர், வச்சர், உபமன்னியர், மிருகண்டேயர், அரிதகர், சவுனகர், ஏவலர், சுனர், அசிதர், விந்து, பாணினி, விபாண்டகர், காலவர், ஆங்கீரசர், சதாதபர், சுனச்சேபர், சருச்சரர், இரைப்பியர், வசு, இரணவிந்து, முற்கலர், கபிலர், அட்டவக்கி

ரர், காணர், சூனகர், உரோமசர், பகவர், கவுண்டின்யர், பயிலவர், உக்கிரஸ்ரியர், தூமப்பாணர், திரணதூமாக்கினி, ஜமதக்கினி முதலிய மகரிஷிகள் யாவருமொருங்குகூடி ஓர் யாகஞ்செய்து சம்பூரணஞ்செய்வித்து ஆனந்தமாய் சிவநாமத் தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், சத்துவகுணம்போர்த்தென்ன, விபூதி அணிந்த அழகிய மேனியும், செம்பவளக் காட்டையொதத்துத் திரண்டு நீண்ட ஜடையையும், திரு அக்கமாலையணிந்த அங்கங்களையும், பரிசுத்தமாகிய ஐந்தெழுத்தைத் தியானிக்கின்ற சிந்தையையும் அவற்றை இடைவிடாது ஜெபிக்கின்ற திருநாவினையும் உடையரான சூதமாமுனிவர் எழுந்தருளினார். அன்னவரைக் கண்ட மேற்கூறிய மகரிஷிகள் யாவர்களும் தாயின்வரவைக்கண்டு அதிகமகிட்சியுடன் எதிர்நோக்கிச் செல்லும் இளங்கன்றுபோல அளவிறந்த சந்தோஷத்துடன் எதிர்சென்று வந்தனைசெய்தோராய் முகமலர்ச்சியுடன் தங்களிருப்பிடத்திற்கு அழைத்துவந்து அன்புடன் அருக்கிய பாத்திய முதலான செய் கடன்களை முறைப்படி புரிந்து இனிய ஆசனத்திருத்தி பூரணச்சந்திரனைத் தாரகைக் கணஞ்சூழ்ந்தாற்போலச் சூழ இருந்துகொண்டு, எங்கள் ஐயனே! தங்களெழுந்தருளுகையால் இத்தினமும், இவ்விடமும், நன்மை ஆயதோடுகூட எங்கள் ஜென்மமும் புனிதம் ஆயது, மறைமுழுதுணர்ந்த வியாத முனிவரிடத்துச் சகல கலைகளையும் மயக்கம் அறவுணர்ந்த அறிவுடையாய்! ரோமவரிடன் காதலனே! இறையவனே! யாங்களுய்யும் வண்ணம், பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்றான பிரம்ம கைவர்த்தத்திலுள்ள ஸ்ரீ பஞ்சநத மான்மியத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்கள். அம்மொழியினைக் கேட்ட, சூதபுராணிகர், அன்னவர்களை நோக்கிப் புன்னகை நிறைந்த முகமலர்ச்சியுடன் சடைமுடி துளக்கி ரிஷிசிரேஷ்டர்காள்! நன்று வினவினீர், உள்ளன்போடு கேட்டவர் மலங்களை வாட்டிக் கொடிய பிறவித்துன்பத்தைப் போக்கி முத்தி வீட்டைக் கொடுக்குந் தன்மையுடைய ஸ்ரீ பஞ்சநத மான்மியத்தை ஆதிகாலத்தில் சூரியவம்சத்திற் பிறந்த தேவவர்மனென்னும் அரசனானவன், பிராமணோத்தமரும் சிவபக்த சிரேஷ்டருமான சுமந்து மகரிஷியை நோக்கி, சுவாமின்! அறுபத்தாறு கோடி தீர்த்த மகாத்மியத்துடன் காவேரி நதியின் பெருமையையும், விருத்தாசலேஸ்வரர், மாயூரநாதர் பெருமையையும் தாங்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளக் கேட்டுப் பேரானந்தமடைந்தயான், பின்னரும் ஸ்ரீபஞ்சநதமான்மியத்தைக் கேட்க மிக்க விருப்புற்றிருக்கின்றேன். ஆகையால் கிருபை கூர்ந்து அவற்

றையும் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, மகரிஷியானவர் அவ்வரசனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இரங்கினவராய் அரசனை நோக்கிப் பூபாலனே! உலகில அரசர்களாயுள்ளவர்கள் மிகுதியும் லௌகிக விவகாரங்களிலும, பெண்கள் மயக்கத்திலும், வஸ்திராபரண அலங்காரத்திலும, அறுசுவையுடைய ஆகார விருப்பத்திலும், இன்னும் இவை போன்ற சுகமபோற்காணப்பட்டு மறையத்தக்க விஷயங்களிலேயே மனதைச செலுத்தி வாழ்வார்கள், அவையாவும் பூர்வ ஜென்மத்தில செய்துள்ள மிகுந்த தபோபலத்தினால் கிடைத்த மானிட ஜென்மத்துக்கு உரியனஆகா. அரசனே! மனித சரீரத்தைப் பெற்றோர தாங்களெடுத்த ஜென்மத்தாலடையத்தக்கதான முத்தியினபத்திற்கு ஆகும் காரியங்களில முயல்வதோடு மற்றுமுள்ள ஜீவகோடிகளும தங்களைப்போலப் பேரானந்தப் பேற்றினையடைதல் வேண்டுமென்று முயலுதல்வேண்டும். அதுவே மானிட ஜென்மத்திற்கு உரியனவாகும. ஆகையால நீ அரசனாயிருந்தும அநுனமாகிய விஷய விருப்பத்தில் மனதைச் செலுத்தாது இம்மையிற சுகத்தையும் மறுமையிற் சிவபிரானது பாதாம்புயங்களைத் தரத்தக்கதும் ஆன ஸ்ரீ பஞ்சநத மான்மியத்தைக் கேட்க விருப்புற்றமையால் உன்னைப் பார்க்கிலும உத்தம குணமுடையார் ஒருவருமில்லை. சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய். ஸ்ரீ பஞ்சநத மான்மியத்தை நிறைந்த பக்தி விசுவாசத்துடன் வாசித்தல், கேட்டல், சிந்தித்தல் முதலியவைகளை எவர்கள் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் மேலான முத்தி வீட்டையடைவார்கள். அந்தத் தலத்தின பெருமையை பூர்வ புண்ணியமில்லாதவர்கள் அறியமாட்டார்கள. குணசீலனே! சந்திரசடாதரராகிய சிவ பரஞ்சுடர் எக்காலத்தும பிரிவின்றி அந்தத் தலத்தில் வசிக்கின்றாரென்றும் அறிபும அதன பெருமையை ஆதிகாலத்தில் பார்வதி தேவியார பரமசிவனை நோக்கித் தேவ தேவோத்தமா, மகாதேவா, பிராணநாயகா, அனபாகட்கெளியோனே, ஸ்ரீபஞ்சநத மான்மியத்தைக் கேட்கவிருப்பம் உறுகின்றேன், கிருபையுடன் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக்கொள்ள, எம்பெருமான் எம்மன்னையை நோக்கி மலையரையன்காதலி! அன்புடையாய்! பூர்வத்தில் அக்காவிரி தீரத்தில் வாசம் செய்தவரும், பிராமணோத்தமரும், வருணாச்சிரம தருமத்தை விடாதவரும், வேத வேதாங்கபுராண இதிகாசாதி பாரங்கதரும, திரிகால சிவபூஜாதுரந்தரரும், திரிபுண்டரந்தரித்த திருமேனியுடையாரும், ருத்திராக்ஷமாலிகாபரணரும், இடைவிடாது பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை

ஜெபிக்கின்ற நாவையுடையாரும் ஆன நாதசன்மாவென்ற புண்ணிய புருஷனை அவர் மனையாளாகிய அனவத்தியாதேவி நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று, பிராணநாயகா! உலகத்தில் தெரிசித்த அளவில் முத்தியையும், ஸநானம் செய்த அளவில பாபத்தையும போக்கத்தக்க, க்ஷேத்திரத்தையும், தீர்த்தத்தையும் தங்கள் கிருபைக்கிடமாகிய அடியேனுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, நாதசன்மாவானவர் அன்னவளை நோக்கிப் பெண்கள் நாயகமே! 'காசியான் மரணான்முக்தி' :—என்ற அருமை வாக்கியத்தின்படி மரணத்தால் முத்தியைக் கொடுக்கின்ற காசித் தலத்தோடு மேற்கடலோரத்திலுள்ள திருக்கோகரணம், சோமநாதம், விரூபாக்ஷம், திருக்கேதாரம், மல்லிகார்ச்சுனம், திருக்காஞ்சி, திருக்காளத்தி, விருத்தாசலம், அருணாசலம, ரிஷபாசலம், சீகாழி, திருவிரிஞ்சை, வைத்தீஸ்வரன் கோவில், திருவெண்காடு, திருவாரூர், வேதாரண்ணியம், கௌரிமாயூரம, திருவிடைமருதூர், கும்பகோணம், சுவாமிமலை, திருவானைக்கா, திரிசிராமலை, மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், திருநெல்வேலி, இராமேச்சுரம், நாகைக்காரோணம், முதலிய திவ்விய தலங்களைத் தெரிசித்தலினுலும, கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, துங்கபத்திரை, நர்மதா, கண்ணம்வேணி, தீமபாலி, தாமபிரபரணி முதலிய சர்வோத்கிருஷ்ட தீர்த்தங்களில் படிந்ததினாலும் அடையத்தக்க பேற்றைப் பார்க்கிலும, நற்குண நிறைந்தவளே! திருப்பழனம், திருச்சோற்றுத்துறை, திருவேதிகுடி, திருக்கண்டியூர், திருப்பூந்துருத்தி, திருநெய்த்தானம, ஆகிய ஆறு திவ்ய க்ஷேத்திரங்களையும தனக்கு அங்கங்களாகக்கொண்டு விளங்கும் திருவையாறென்னும் திருநாமத்தையுடைய ஸ்ரீ பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தைக் காவிரிநதியிற் படிந்து தெரிசிப்பார்களேயானால ஒப்புவமையில்லாத முத்திப் பேற்றினை அடைந்து உய்வார்கள். அந்தத் தலத்தின் பெருமையை உனக்குச் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாயென்று நாதசன்மாவானவர் அனவத்தியா தேவிக்குக் கூறியவாறு உனக்குக் கூறுகின்றேன், பார்வதி! கேட்கக் கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவ்வண்ணமே உனக்குச் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாயென்று சுமந்து ரிஷியானவர் தேவவர்ம ராஜனுக்கு உரைத்தருளினார். அதனை மும்மலத்தைவென்ற மகரிஷிகாள்! இப்பொழுது உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன் சிரத்தா பக்தியுடன் கேட்கக் கடவீர்களென்று சூதபுராணிகர் ஆசிரியர் பாதங்களைத் தியானித்துக்கொண்டு கூறுவாராயினர்.

புராண வரலாறு முற்றிற்று.

க—துஷ்ப்பிரவர்த்தி.

முத்தியடைந்த அத்தியாயம்.

மக்கட்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினைத் தரத்தக்கது வேதாகமங்கள் கூறும் வருணாசிரம தருமமேயாம. அது கொண்டே தமிழ்மறையும் ' ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலால், ஒழுக்க முயிரினுமோம்ப படும்.' என்று கூறிறறு. அங்ஙனமாக, பிரமகுலத்திற் பிறந்து அக்குலத்திற்குரிய ஒழுக்கத்தை விட்டவனும் எவர்க்குங் கெடுதியே விளைவிக்கும் துர்க்குணத்தைநிரம்ப உடையவனும்ஆகிய துஷ்ப்பிரவர்த்தி என்னும் ஓர் பிராமணனிருந்தான். அன்னவன் ஓர் நாள் அதிரூபலாவண்யமுள்ள தன் தாயைத தன் பிதா இல்லாத சமயம் அறிந்து அதிமோகத்தால் புணர்நதவனாய்காமவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திக்கிடக்க வெளியே சென்றிருந்த பிதாவானவர் வந்து தன் புத்திரனும் பத்தினியும் தங்களை மறந்து அற்ப இன்பத்தில் மயக்கமுற்றிருப்பதை நோக்கி, உண்மை நெறிகண்டோராதலின் அவர்களிருக்கும் தன்மைக்குக் கோபம் அடையாது மகாபாபிகளாய் எரிவாய்நரகத்துக்கு ஆளாய்விட்டார்களேயென்ற துக்கமுடையவராய் மௌனம் சாதித்திருக்க, துஷ்ப்பிரவர்த்தியானவன், தன் தநதைவந்ததும தங்கள் கெட்டசெய்கையை அறிந்ததுமாகியவிஷயத்தை உணர்நது அன்னவரைக் கொன்றுவிட்டு உபத்திரவமின்றி நிர்ப்பயமாய் இன்பமனுபவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய்க் கோடரியால் வெட்டி அவருயிரைப் போக்கி நிற்கவே, உபநயன சமஸ்காரம் செய்துவைத்ததால் குருவும், அன்னதானம், அபயதானம், வித்தியாதானம், ஜெனனம் முதலியவைகட்குக் காரணமாயிருத்தலால், பிதாவும், தவசீலம், ஒழுக்கம் அதிதிபூஜை, சிவபூஜை, க்ஷேத்திரதரிசனம், தீர்த்ததாடனம் வேதமோதல் முதலிய உத்தமத் தன்மையால் பிராமணோத்தமருமான பிதாவைக் கொன்றமையால் பிரம்மகத்தியும், தாயின் கற்பையழித்துப் புணர்ந்தமையால் மகா பாபமும் அவனைப்பிடித்துக்கொண்டது. ரிஷி சிரேஷ்டர்காள்! ' இன்பமோ சிறிதாகும், இதில் வருந்துன்பமோ கரையில்லாத் தோடு கடல்' என்றபடி அற்ப இன்பத்தில் மனதை வியாபிக்கச் செய்து அதனால் செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்யவே. பரமசண்டாளனாகிய துஷ்ப்பிரவர்த்தியை பிரமகத்தியும் மகா பாபமும் பந்தித்துக்கொள்ள சித்தசுவாதீனமற்றவனாய்த் தன் தேசம், கிரகம், இவைகளைவிட்டு பந்துமித்திரர்.

நகரவாசிகளால் அடித்துத் துறத்த நீங்கி, மலை, காடு, முதலானதுகளில் திரிந்தும், உடுக்க உடையும் உண்ண உணவும் இன்றியும் பசி, தாகம் குளிர் முதலியவற்றால் மிக வருந்தியும், துன்பமனைத்துக்கும் ஓர் இருப்பிடமாய்க் கருநிறம் அடைந்து, "காமமே நரகபூமி காணியாக் கோடுப்பதாகும்" என்றபடி இச்சரீரம இப்பொழுது செய்த பாபத்துக்குத் தக்கபடி மறுமையில் அனுபவிக்கும் நரகவேதனையிலும் பதின்மடங்கானகஷ்டங்களை அனுபவித்து அனேககாலம்சென்றபின் ஸ்ரீபஞ்சநதக்ஷேத்திரத்திற்கு சமீபமான ஓர் ஆரண்யத்தில் வந்து தங்கி வழிச் செல்வோரை அடித்துப் பறித்துப் பாபம் இன்னும் மேலிடும்படியான துஷ்கிருத்தியங்களைச செய்துகொண்டிருந்தனன். பக்திபுடையீர்! அவ்வாறு அன்னவன் வசிக்கும் காலத்தில் ஓர் நாள் அளவிறந்த ஜனங்கள் கூட்டமாக அன்று மாமகமாகிய புண்ணியதினமாகையால் காவிரி நதியில் ஸ்நானம் செய்வதற்காகச்செல்ல, இவனும் அவர்களைத் துறத்திக்கொண்டு பின் தொடர்ந்து சென்று காவிரி நதியை அணுகவே, அங்கு ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருந்த ஓர் பிராமணோத்தமர் ஜீவகாருண்ணியமுடையோராதலின் இவன் நிலைமையை நோக்கி இவனைப் பீடித்து வருத்துகின்ற, பிரம்மகத்தி நீங்கும் வண்ணம், "ஸ்பரிசம்பாபநாசனம்" என்றபடி சரீரத்திற்பட்ட அளவிற்பாபத்தைப் போக்கத்தக்க காவிரி நதியின் தீர்த்தத்தை மந்திர பூர்வமாகத் திருக்கரத்தால் அள்ளி இவன் சரீரத்திற்படும் வண்ணம் வீச அவ்வுத்தம தீர்த்தஞ்செய்யொணுப் பாபத்தைச் செய்தாணுகிய துஷ்ப்பிரவர்த்தியின் சரீரத்திற்படவே அவனைப் பீடித்துக்கொண்டிருந்த பிரம்மகத்தியானது நீங்கப்பெற்று உடனே திவ்விய சரீரத்தையும் கலக்கமில்லாத அறிவையுமுடையவனுகி இங்கு நாம் வரவேண்டிய காரணம் யாது, நமக்கு நல்லறிவுண்டாவதற்குக் காரணம் யாது, சண்டாள சரீரம் நீங்கப்பெற்று திவ்விய சரீரம் வந்ததற்குக் காரணம் யாது, என்று ஆலோசனை செய்துகொண்டிருந்தனன். அவ்வாறு செய்துகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், ஆகாயவாணி அவன் அறியும் வண்ணம், ஏ துஷ்ப்பிரவர்த்தி! நீ மகா பாபியாயிருந்தும் பூர்வஞ்செய்த புண்ணியவிசேடத்தால் இப்போது காவிரி தீரத்தை அணுகவும், அவ்வுத்தம தீர்த்தம், உத்தமோத்தமத்தன்மையையுடைய பிராமண சிரேஷ்டன் கையால் புரோக்ஷிக்க, அது உன்மேற்படவும், அங்ஙனம் பட்ட இத்தின விசேடத்தாலும் உன்னைப்பற்றியிருந்த பிரம்மகத்தி நீங்கி உனக்கு நல்லறிவுஉண்டாயது. ஏ கொடிய பாவி! பின்னும் உன்னால் செய்துள்ள மாதுர்கமனத்தால் ஏற்பட்ட பாபத்திற்கு கும்பீ

பாகமுதலிய அசக்கிய நரகங்களில் அனேக கற்பகாலங்கிடந்து வருந்தவேண்டியதாகையால் அதனை அடையாதிருக்க இன்றுமுதல் உனமரணபரியந்தம் இப்பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் வசித்து காவிரி தீர்த்தத்தில் திரிகால ஸ்நானஞ்செய்தும், வருணாசிரம தருமத்திற்கு உரிய கிரிகைகளை வழுவாதியற்றியும், சற்குருவின் உபதேசத்தால பஞ்சாக்ஷரஜெபம் தினம் ஒன்றுக்குப் பதினாயிரம் ஜெபித்தும, ஏகாதாருத்திரஜெபம், ஏகவாரபோஜனம் ஈஸ்வர தரிசனம் நூறு பிரதக்ஷணம முதலிய சத்கிரிகைகளில் கொஞ்சமும் தவறுதலடையாது மிக்க உறுதியோடு செய்துகொண்டுவருவாயேல் அக்கொடிய பாபதநினின்றும் நீங்கப்பெறுவாயென்று கூறிற்று. ஏ மகரிஷிகாள்! காவிரி தீர்த்தத்தின் மகிமை எம்மால் கூறும் திறத்தினையுடையதன்று. மகா பாபியாகி துஷ்ப்பிரவர்த்தியைப் பிடித்திருநத பிரம்மகத்தி ஸ்பரிசமாத்திரத்தால் நீங்கிப் புனிததேகத்தையும் தெளிந்த அறிவினையும் அளித்த இச்சரித்திரத்தாலேயே நீங்கள் நன்கு உணர்வீர்கள்.'' அங்ஙனமாக அவ்வசரீரியைக்கேட்ட அன்னவன், தன் ஜீவகாலபரியந்தம்பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் வசித்து மேற்கூறியுள்ள செய்கைகளை விடாது செய்தவனாய் மரணமடைந்து சுவர்க்கலோக பதவியைப் பெற்று ஆங்குள்ள போகங்களைச்சிறிதுகாலம் அனுபவித்து, "போகபூமியினிற் போகதனுவினாற்போருந்தலாகா, தேகமாமின் பசித்தியியம்புரிற் கருமபூமி, யாகமானது கோண்டன்றியாதலால் ஞாலத்தேய்தி, யோகமாநேறியினின்றேருண்மை சாதித்துக்கோள்வர்.'' என்றதனால் இவ்வுலகிற் செய்த புண்ணியத்திற்குத் தக்கவாறு கிடைத்தபோக சரீரத்தால் சுவர்க்கலோக போகத்தை அனுபவிக்கலாமேயன்றி அசசரீரத்தால் நித்தியானந்தப் பேரின்ப வீட்டையடைதற்கு கூடாதாதலின், அப்புண்ணிய சரீரத்தையும் விடுத்து பின்னர் பூவுலகில் நூறுஜெனனம் பிராமணனாகப்பிறந்தும் ஒருக்கால் காவிரிதீர்த்தம் சரீரத்தில்பட்ட விசேடத்தால்ஜென்மங்கள்தோறும் வருணாச்சிரமதருமமவழுவாது நடந்துகடையியில் சந்நியாசி ஆச்சிரமத்தையடைந்து இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து "உரைசேயிற் பரமஞானமோன்றுமே முத்திக்கேது''என்றபடி பரமஞானத்தை அடைந்தவனாய்ப் பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமானது திவ்விய சரணாரவிந்த நிழலையடைந்து வாழ்ந்தனன். ஒழுக்கமுடையீர்! இத்துஷ்ப்பிரவர்த்தி மாதுர்கமனமாகிய கொடிதினும் கொடிய மகாபாபத்தைச் செய்தமையால் நூறு ஜெனனமெடுத்து முத்தி அடையவேண்டியதாயிற்று. புண்ணிய புருஷர்களாகில் ஒரே ஜென்மத்தில் முத்திப்பேற்றினை அடைந்து உய்வா. இதுசத்தியமாருமென்று கூறி

வியாச மஹரிஷிக்கராளவர் துஷ்பிரவர்த்தியின் சரித்திரத்தைப் பூர்த்தி செய்து சிவப்பிரியர் சாரூபமடைந்த சரித்திரத்தை திருவாய் மலர்ந்தருள ஆரம்பித்தனர்.

முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ. சிவப்பிரியர் சாரூபம் அடைந்த அத்தியாயம்.

மகரிஷிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள். காவிரி நதி தீரத்தில் மறையவர்குலத்திற்றோன்றி நான்மறை, ஆறங்கம, வாதுளமுதற் காமிகம் ஈறாயுள்ள இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள். மீமாம்சம், பதினெண்புராணம் முதலிய சகல கலைகளையும ஐயம திரிபு அறியாமையென்னும் முக் குற்றங்களும அகல உணர்ந்து, காமம், குரோதம், லோபம், மோகம, மதம, மாச்சரியமென்ற அறுவகைக் குற்றங்களையு நீக்கிய சிவப்பிரியர், சுதாமாவென்ற இரண்டு பிராமணோத்தமர்களிருந்தார்கள். அவர்களில் சிவப்பிரியர், அக்காவிரியில் இடையே விடாது ஐந்து வருஷம் ஸ்நானம செய்து வந்து ஐந்தாவதாண்டின மாசி மாதத்தின் முதல தினமாகிய சூரியோதயகாலத்தில் விசேட ஸ்நானமும செய்து தானம், ஜெபம ஹோமம, தர்ப்பணம முதலியவைகளை இயற்றி ஸ்நான பூர்த்தி செய்தவராய்த் தவ ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டு கங்கையும இளம்பிறையும், விளங்குகின்ற சடாமகுடமும், பிரம்ம விஷ்ணுவாதி தேவர்களைக் காத்தற்பொருட்டு உண்டருளிய விஷந்தங்கி விளங்கும திருநீலகண்டமும, சகல உலகங்களையும பெற்று பெற்று வளர்ப்பாளாகிய உமையம்மை கலந்த வாமபாகத்தையும உடையரான சிவபெருமானது திவ்விய சரணாரவிந்த சேவை அர்ச்சனை, ஆலயத் திருப்பணி, ஏகாதச ருத்திர ஜெபத்துடன நூறு பிரதக்ஷணம, தாரகமந்திரமாகிய பிரணவத்துடன முப்பதினாயிரம பஞ்சாக்ஷர ஜெபம முதலியவைகளைத் தினந்தோறும விடாது பக்த சமரக்ஷணக்கிருபாளுவாகிய பஞ்சநதீஸ்வரர் பணமாகச் செய்துகொண்டு வந்தனர். ஞானவிருப்பமுடையீர்! சிவப்பிரியரானவர் இவ்வாறொழுகிக்கொண்டுவர, சுதர்மாவானவர் வேதத்தில் கூறிய விதிப்படி சோமபானம் முதலிய யாகங்களையும் அந்தந்த யாகங்களின் முடிவில் பிராமணர்களுக்கு சொர்ணதானம், அன்னதானம முதலியவைகளையும் செய்து வந்து பின்னும் யாகங்களைச் செய்வதிலும், தானங்கள் செய்வதிலுமே அதிவிருப்பமுடையவராயிருந்து கொண்டிருந்தனர். இங்ஙனமாக இவ்விருவர்களும் நெடுங்காலம் நடத்திக்கொண்டு வந்து ஏக

காலத்தில் மரணமடையவே அதை உணர்ந்த தேவேந்திரனனவன் தன் தூதர்களை நோக்கித் தூதர்காள்! பூவுலகில் அளவிறந்த புண்ணியங்களைச் செய்து மரணமடைந்த சிவப்பிரியர், சுதாமாவென்ற இரண்டு பிராமணோத்தமர்களையும் அன்னவர்கள் மண்ணுலகிற் செய்த புண்ணியத்துக்கு தக்க போகங்களை நம் பொன்னுலகில் அநுபவிக்க நீங்கள் சென்று அழைத்துவாருங்களென்று ஆக்ஞாபித்தனன். அவ்வாக்ஞையைப் பெற்ற தூதர்களானவர்கள் உடனே நவரத்தின கசிதமாகிய விமானம், ரம்பை ஊர்வசி, மேனகை முதலிய அப்சரஸ்திரீகள், தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி, முதலிய வாத்தியங்களின் முழக்கம் முதலிய விமரிசைகளுடன்வந்து மேற்கூறிய இருவர்களையும் விமானத்தின் மீது ஆரோகணிக்கச் செய்து அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர். தேவ தூதர்கள் அவ்வாறு சென்றுகொண்டிருக்க அதே தருணத்தில் கைலாசபதியாகிய சிவபெருமான் நந்தி எம்பெருமானை நோக்கி நந்திகேஸ்வரா! நீ இப்பொழுதே சிவகணங்களுடன் சென்று இந்திரன் உலகத்திற்குச் செல்கின்ற சிவப்பிரியர், சுதாமா என்ற இருவரில் சிவப்பிரியரை மாத்திரம் நமதுலகிற்கு அழைத்துவரக் கடவாயென்று கட்டளையிட்டருள அவ்வாக்ஞையை சிரோதாரணஞ்செய்த நந்திபிரானனவர் சந்திர சடாதரராகிய சிவபரஞ்சுடரினது உபய சரணங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்தவராய் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு அளவிறந்த பூதகணங்களுடன் சுவர்க்கலோகஞ் செல்கின்ற அவ்விருவர் முன்தோன்றி சிவப்பிரியரை மாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்று பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் திருவோலக்கங்கொண்டு எழுந்தருளியசெம்பொற்சோதீஸ்வரப்பெருமான் திருச்சந்நிதானத்தில் முன்பு விட்டுப் பணிந்து நின்றுகொண்டிருந்தனர். அங்ஙனம் நிற்க சிவப்பிரியரானவர் ஈஸ்வரன் பாதபதுமங்களில் நமஸ்கரித்தெழுந்து அஞ்சலியஸ்தராய் சரீராத்யந்தம் மயிர்க்கூச்சலுற இருகண்களினும் ஆனந்த வெள்ளம் பெருகெடுத்தோட கருணாகரப்பெருமானை நோக்கி பரமபக்தானுகூலச் சச்சிதானந்தப் பிரபுவே! அடியேனை ஓர் பொருட்டாக்கி அடிமை கொண்டருள நின் திருவுள்ளம் இருந்தவாறு என்னையோ வெனப்பலவாறுய்த் தோத்திரம் செய்து ஞானப்பித்துடையராய் உடல் பொருளாவி மூன்றையும் சிவார்ப்பணஞ்செய்து நிற்கவே சிவபெருமான் அன்னவரது பக்தியின் வலிமையை நோக்கி ஏ சிவப்பிரியா! அன்புடையாய்! உனக்கு இப்போது நம்முடைய சாரூப பதவியைத் தந்தருளினோம் அதனைப்பெற்று நம்முலகில் நித்திய

ணந்தசுகத்துடன் சிறிதுநாள் வசித்துப்பின்னர் முறையே சாமீப சாயுச்சிய பதவிகளைப் பெற்று வாழக்கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள சிவப்பிரியரானவர் சிவாக்ஞையின்படிக்கி அங்ஙனமே பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். இங்கு இவ்வாறாகத் தேவதூதர்கள் சுதர்மா ஒருவரை மாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்று தேவேந்திரன் முன்பு விடுத்தவர்களாய், இந்திரனை நோக்கி எங்கள் அரசே! தங்கள் உத்திரவின்படி சென்று நாங்கள் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் நந்திகேஸ்வரர் சிவகணங்களுடன் வந்து சிவப்பிரியரைமாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர் என்று விண்ணப்பித்து நிற்க அதனைக் கேட்ட சசிபதியானவன் உடனே ஐராவதத்தின்மீதாரோகணித்து வச்சிராயுததரனாய் திருவையாற்றை அடைந்து சிவகணங்களின் மத்தியில் வேத்திரபாணியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் நந்திகேஸ்வரரைப் பணிந்தெழுந்து பயபக்தி விசுவாசத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தனன். அங்ஙனம் நின்ற மகபதியை நந்திபிரானானவர் நோக்கி அருளி ஏ சுராகுலாதிபா! மங்களகரமாய் வாழ்ந்து உன்னரசைச் சரிவர நடத்திக்கொண்டு வருகின்றனையாவென்று க்ஷேமம் வினவிப் பின்னர் இப்பொழுது நீ இங்கு வந்த காரணம் என்ன அதனைத் தெரிவிக்கக்கடவாயென்று ஆக்ஞாபிக்கத், தேவேந்திரன் அவ்வாக்ஞையை சிரமேற்கொண்டு பின்னரும் வணங்கி அஞ்சலியஸ்தனாய் விண்ணப்பம் செய்வானாயினன். சுவாமின்! பரம பக்தானுகூலனாகிய உமாநாயகனது திருவருட் பெருக்கத்தால் சகல நன்மையுமுடையனாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றேன், இப்போது அடியேன் இங்கு வந்த காரணம் திருவுள்ளம் அறிந்ததாயினும் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுவது முறைமையாதலின் தெரிவிக்கின்றேன் கேட்டருளக்கடவீர்கள். அஃது என்னை எனின் சுவர்க்கலோகாதிபத்தியத்தை நம் பெருமானது ஆக்ஞையின்படி ஆண்டுகொண்டு வருகின்ற யான் பூவுலகில் புண்ணியஞ்செய்த ஜீவர்களை அவர்கள்மரணம் அடைந்தவுடன் அழைத்துவந்து என்னுலக போகங்களைச் செய்த புண்ணியத்துக்குத் தக்கவாறு அநுபவிக்கச்செய்ய வேண்டிய கடமையுடையன் ஆதலின் அதன்படிக்கிச்செய்விக்க யான் சிவப்பிரியர், சுதர்மா என்ற இருவரையும் என் தூதர்களால் அழைத்து வரும்படி செய்யவே அவர்கள் அழைத்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் அவ்விருவரில் சிவப்பிரியரை மாத்திரம் தாங்கள் சிவகணங்கள் சமேதமாய் எழுந்தருளி அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டதாய் தூதர்கள் தெரிவிக்க அதனைக் கேட்ட யான் சந்தேகமுடையனாய்,

சந்நிதானத்தில் வினவி அச்சந்தேகத்தை நிவிர்த்தி செய்து கொள்ளற்பொருட்டே இங்கு வந்தேன். ஆகையால், எம்பெருமானே! அதனை நிவிர்த்தித்தருளல் வேண்டுமென்று குறையிரந்து நின்றனன். யோகசீலர்காள்! கவனிக்கக் கடவீர்கள். அங்ஙனம் நின்ற சசிமணாளனை நந்திகேச்வரர் நோக்கி ஓ தேவேந்திரா! நன்று வினவினாய், அப்பிராமணோத்தமர்களிருவரில் சுதர்மா என்பவர் யாகங்களையும் அவைகளின் முடிவில் தானங்களையும் செய்து வந்தனர். அவைகள் ஜீவப்பிரீதியும் தேவப்பிரீதியும் ஆகும் தன்மையுடையதாதலின் பசு புண்ணியமாகி அதன் பிரயோஜனத்தை அனுபவிக்க உன்னுலகிடைக்கத்தக்கதாயிற்று. சிவப்பிரியர் அவைகளையன்றி அதனினும் மேலாம் சிவப்பிரீதியாகிய ஆலயத்திருத்தொண்டு, திருப்பணி, சிவதெரிசனம், ருத்திரஜபம், பிரணவ சம்யுக்தமான பஞ்சாக்ஷரஜெபம், பிரதக்ஷணம், முதலியவைகளைச் செய்துவந்தமையால் அவைகள் பதி புண்ணியமாகி ஒருகாலத்தில் கெடுந்தன்மையையுடைய உன்னுலக போகம், சத்தியலோகபதவி, வைகுண்டபதவி முதலியவைகளைக் கடந்து என்றும் அழிவுறா சிவலோகபதவியைத் தருதற்குரிதாக ஆய்விட்டது, அதுபற்றித்தான் அவ்வளவை மாத்திரம் நாம் அழைத்துவந்துவிட்டோம். ஆகையால் இனிமேல் இந்த பாகுபாடுகளை உணர்ந்து அரசுபுரியக்கடவாய் உனக்கிருப்பிடம் சலிலென்று ஆக்ஞாபிக்க, அவ்வாக்ஞையைப்பெற்று வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னுலகம் சேர்ந்து சுதர்மாவென்னும் பிராமணோத்தமருடன் ஆதனத்தில் வீற்றிருந்து அரசு புரிவானாயினன். தவசிரேஷ்டர்காள்! பூவுலகில் பிறந்த மக்கள் யாவரும் பசு புண்ணியமாகிய பிராமண போஜனம் முதலிய தானங்களையும் யாகாதிகளையுமே மிகுதியாய்ச் செய்து போக உலகத்தையும் கர்ம உலகத்தையும் அடைந்து சுகதுக்காதிகளை அனுபவித்துக்கொண்டு பிறந்து இறந்து உழலுவர். அவர்களுள் (உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே) என்றபடி நல்லறிவுடையோர் என்றும் அழியா நிரதிசயானந்தப்பேற்றினைத் தரத்தக்க பஞ்சநதீசுவரப்பெருமான் திருவருட்கிடமாய மேற்கூறிய பதி புண்ணியங்களைச் செய்து பெருமான திருவடி நீழலைப்பெற்று உய்வர். இது சத்தியமாகுமென்று கூறி சூதபுராணிகரானவர் சிவப்பிரியர் சுதர்மாவென்ற இருவர் சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்தவராய், சூரத மகாராஜன் புத்திரனைப்பெற்று உய்ந்த சரித்திரத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருள ஆரம்பித்தனர்.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨. சுரதமகாராஜன் புத்திரன் அடைந்த அத்தியாயம்.

பலவளங்களும் நிறைந்த அஸ்தினபுரியை சந்திர வம்மிசத்தில் பிறந்து அரசுரிமைக்கு உரிய இலக்கணங்கள் அமையப்பெற்றவனும் நான்கு வருணாசிரம தருமத்தை ரக்ஷிக்கும் தன்மையுடையவனும், சத்தியம், சாந்தம், ஒழுக்கம், தருமசிந்தை முதலிய நற்குணங்களும் நிறைந்தவனுமாகிய சுரதமகாராஜன மனு முறை கோடாது அரசாட்சி செய்துகொண்டு வருங்காலத்தில், தான் நீண்ட காலமாய் அரசுபுரிந்து வருவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியை உடையவனாயினும் தனக்குப் பின் அரசுரிமையை வகிக்கப் புத்திரனில்லாததினால் மிகுந்த துக்கமுடையவனாய் புத்திரப் பேற்றினை அடையவேண்டி அஸ்வமேதம், புத்திரகாமேஷ்டி முதலிய யாகங்களைச் செய்தும், புத்திரன் உண்டாகாத குறையை நினைந்து நினைந்து மிக வருந்திப் பின் வருமாறு சிந்திப்பானாயினன் "மகப்பெறா மானிடர்கள் வானவர்தம் ஊர்க்குப் புகப்பெறார் மானிடராய்ப்போந்து" "கல்லாமழலைக்கனியூறல் கலந்து கொஞ்சுஞ், சொல்லாலுருக்கி அழுதோடித் தொடர்ந்துபற்றி, மல்லார்புயத்தில் விளையாடும் மகிழ்ச்சி மைந்தர், இல்லாதவர்க்குப் பெருவாழ்வினினிமையென்னாம்." மக்களாய்ப்பிறந்து புத்திரப்பேற்றினை அடையாதார் இவ்வுலக இன்பத்தை இழத்தலோடு மறுமை இன்பத்தையும் இழக்கவேண்டியவர்களாகின்றார்கள் என மறை முதலியவைகள் முறையிடுகின்றமையால் நாம் அத்தன்மையுடைய மகா பாபியாக ஆய்விட்டோமே இதற்கு என்ன செய்வது என்று பன்முறை வருந்தி முடிவில் நமக்கிருந்த குறையை மகரிஷிகள் பாலடைந்து தீர்த்துக்கொள்ளல்வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவனாய்க் கங்காதீரத்தையடைந்து ஆங்கு காயக்கிலேசஞ்செய்து மனோலயத்தோடு தபசு செய்துகொண்டிருக்கும் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்து சுவாமிகாள்! அடியேன் அஸ்தினபுரத்தை ஆளும் சுரதமகாராஜன் என்னும் நாமத்தை உடைய அரசன். எனக்கு புத்திரப்பேறு இன்மையால் அதனை நிவர்த்தித்துப் புத்திரனை அடையவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தங்கள் திருச்சந்நிதானத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டி இங்கு வந்தனன். ஆகையால் தாங்கள் கிருபை பாலித்து புத்திரப்பேற்றினை யான் அடையுமாறு திருவருள் செய்தல்வேண்டுமென விண்ணப்பித்து நின்றனன். அவ்விண்ணப்பத்தைக்கேட்ட மகரிஷிகள் யாவரும் இவ்வேனை அரசன், சற்குணசம்பன்னனாகவும் காணப்படுகின்றான்;

அநேக யாக எக்ஞாதிசத்கருமங்களையும் செய்திருக்கின்றான், அங்ஙனமாகவும் புத்திரன் இல்லாததற்கு காரணம யாதோ எனக் கியான திருஷ்டியால் ஆராய்ந்து பார்த்து காரணம தெரிந்துகொண்டவர்களாய் அரசன் முகத்தை நோக்கிக் கூறுவாராயினர். ஏ ராஜன்! நீ பூர்வ ஜென்மத்தில் இளங்கன்றையும் அதனை ஈன்ற பசுவையும் பிரித்து விட்ட மகா பாபத்தால் இச்சென்மத்தில் புத்திரன் இல்லாதவனாக ஆய்விட்டாய். ஆகையால் அப்பாபம் நீங்கும்வண்ணம் இப்பொழுது கைலாய தரிசனம் செய்வாயாகில் அத்தோஷத்தினின்று நிவிர்த்தியாய் நல்ல புத்திரப்பேற்றினை அடைவாய் என்று திருவாய்மலார்ந்தருளினார்கள். அதனைக் கேட்ட அரசன் அப்பொழுதே புத்திரனை அடைந்தவன்போன்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்து மகரிஷிகள்பால் விடைபெற்றுக்கொண்டவனாய் தன் நகரம் வந்துசேர்ந்து உடனே மந்திரிகளிடத்தில் ராசசியத்தை ஒப்புவித்துவிட்டு, அஸவாரூடனாய் கைலாய தெரிசனம் செய்யச் சென்றனன். அப்படிச் செல்லவே சத்துருக்களாகிய அரசர்கள் இவன் அரசைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் அதற்கு அரசன் இல்லாத இது தருணமே தகுதி என்று சதுரங்க சைன்னியத்துடன் வந்து வளைந்துகொள்ள அதை மந்திரிகளால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் வந்து தெரிவித்துக்கொள்ள உணர்ந்துப் பின்னரும் நகரத்தை நோக்கிச்சென்று சத்துருக்களை யுத்தத்தால் புறமுதுகாட்டி ஓடும்படி செய்ததுடன் இனிமேலும் தன் நகரத்தை நோக்கி அவர்கள் வராதிருக்கும்படியான ஏதுக்களையும் செய்துவிட்டு புத்திரனில்லாத குறையை நிவிர்த்தித்துக்கொள்வதிலேயே மிகுந்த ஊக்கமுடையனாதலால் திக்குவிஜயம் செய்யப் போகின்றவனைப்போல் புறப்பட்டு அனேக தீர்த்த க்ஷேத்திராதிகளைக் கண்டு தெரிசித்தவனாய் கடைசியாக ஜீவன்முத்தி க்ஷேத்திரமாகிய திருவையாற்றை அடைந்தனன். நைமிசாரண்யவாசிகாள்! கவனிக்கக்கடவீர்கள். அங்ஙனம் அடைந்த அரசனானவன், ஆங்கு காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து செல்கின்றவர்கள் "திருவெண்ணீற்றை அள்ளியிட்டாற் புள்ளியிட்ட கணக்கு மாற்றி, அமருலகிற் கணக்கனேழுத்தழிக்கலாமே." சர்வகாருண்ணிய மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான்றிருவுருவாகிய விபூதியினை பஞ்சாக்ஷரத்தியானத்துடன் எடுத்தணியில் பிரமன் வினைக்குத்தக்கவாறு எழுதிய எழுத்தையும் அழித்துவிடலாம் எனக் கூறுமறைமொழியின்படி விபூதி ருத்திராக்ஷம் அணிந்தோராய் ஸ்ரீ பஞ்சநதப்பெருமான் திருநாமத்தைக் கரகோஷத்துடன் ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு செல்கின்ற காக்ஷியையும், பிராம

மேருந்தமாகள் வேதாத்தியயனம் செய்துகொண்டு செல்கின்ற அற்புதத்தையும், அகபாறறுப் புறப்பற்றாகிய இரண்டினையும் ஒழித்து எமபெருமானது திருவடி நிழலையே அடையவேண்டுமென்ற விருப்பமுடைய சந்நியாசிகள் எவ்விடத்தும தேவார திருவாசகங்களையும சித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும் தங்களையடுத்த சிஷ்யாகளுக்கு அவாகளுடைய பக்குவத்துக்குத் தக்கவாறு ஆணவம், கன்மம், மாயையை என்னும முக்குற்றமுமகலப் போதித்து விளங்குகின்ற மேன்மையையும, கண்டு மிக்க பேரானந்தம அடைந்து, அங்கு சிறிது காலம் வசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் காவிரியில் சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்நானம செய்து தானம, தருமம், க்ஷேத்திர சிராத்தம முதலியவைகளையும செய்து முடித்துக்கொண்டு ஆலயத்தினுட சென்று ஆங்கு பரமபிரகாச ரூபமாய் விளங்கும பஞ்சநதீஸ்வரப பெருமானையும அறம வளாத்த நாயகியாரையும தெரிசனை செய்து கொண்டு பிரதக்ஷிணமாய் வெளியே வரும சமயத்தில் ஜடாபவம ருத்திராக்ஷதாரியாய் எழுந்தருளியிருக்கும நாரத மகரிஷியைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து நின்றனன். அந நனம நின்ற அரசனை மகரிஷியானவா நோக்கி ஏ பூபாலா! நீயும உன் நகரத்தவாகளும க்ஷேமமா இப்பொழுது யாது காரணம பொருட்டு இங்கு வந்தாய் என்று குசலப்பிரஸ்னம் செய்யவே அரசனை என் பின்னரும் வணங்கி சுவாமின! தங்களது ஆசீர்வாத பலத்தால், யாவும க்ஷேமமே, அடியேன் இப்போது இங்கு வந்த காரணம திருவுள்ளம அறிந்ததாகும, ஆதலால என கோரிக்கை பூர்த்தியாகும வண்ணம ஆசீர்வதித்தருளல் வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்ள மகரிஷியானவர் விஷயத்தை அறிந்துகொண்டவராய் ஏ சூரதமகாராஜனே! நீ நினைத்த காரியம் முடிந்துவிட்டதாக மகிழ்ச்சியடையக் கடவாய். நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளின் ஆக்ஞைப்படி கைலாய தெரிசனத்தால் உன் பூர்வ கர்மம நிவர்த்தியாவதற்பொருட்டு அதனை இந்த பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் வரவழைத்துத் தருகின்றேன் அது வரையில் சித்த சமாதானத்தோடு இத்தலத்தை விட்டு நீங்காது வசிக்கக்கடவாய் என ஆக்ஞாபித்துத்தான் பரமபதியாகிய சிவபெருமானை நினைந்து தினம் ஒன்றுக்கு முப்பதினாயிரம விதமாக ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை நாற்பது நாள் ஜெபித்துக்கொண்டுவந்து முடிவில் உமைபாகனே, ருத்திரனே, பிரம விஷ்ணுவாதி தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவனே, அடியார்கள் அடையும் பாதபங்கஜனே, பரம ஞானிகள் அடையும ஆத்ம சொரூபனே, சுவானுபூதிப் பிரசித்தனே, அகண்ட

பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிரம சொரூபனே, பஞ்சநதீசனே என்பர பலவாறாக ஸ்தோத்திரம் செய்து நிற்க சிவபாரிஷதர் அதிசீக்கிரத்திற்கு மகிழ்ந்தவராய், பார்வதிதேவியார், விநாயகப்பெருமான குமாரக்கடவுள சமேதமாக ரிஷபாரூடராய் நந்தியாதி சிவகணநாதர்கள் புடைசூழக் காட்சி தந்தருளி ஏ தூர்வாசா! நம்மை ஸ்மரித்த காரணத்தை விண்ணப்பித்துக்கொள்ளக்கடவாய் என்த் திருவாய் மலர்ந்தருள மகரிஷியானவர் சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்து கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோட தேக சரீரத்தியந்தம்மயிர்க்கூச்சலிடவும், இரு கரங்களையும் சிரத்தின்மேல் குவித்து ஸ்தோத்திரம் செய்தவராய் நின்றுகொண்டு எம்பெருமானே! மகா ஞான யோகியருள்ளத்தமர்ந்த நித்தியானந்த மூர்த்தியே! தேவரீருடைய திருக்கோலக் காட்சியால் கிருதார்த்தனாயினேன். அடியேனுடைய எண்ணம் இன்னதென்பது திருவுள்ளம் அறிந்ததாயினும், அடியார்கள் தங்கள் எண்ணத்தைத் திருச்சந்நிதானத்தில் முறையிட்டுக் குறையிரந்து நிறைவேறவேண்டுமென்ற முறைமையினாலும், உன் எண்ணத்தைத் தெரிவிக்கக்கடவாய் என ஆக்ஞாபித்தபடியாலும் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளுகின்றேன், அதனைத் திருச்செவி சாத்தியருளி அடியேனுடைய கோரிக்கை பூர்த்தியடையக் கிருபைபாலித்தருளவேண்டுமென்று பின்னரும் நமஸ்கரித்து எழுந்தவராய்த் தெரிவித்துக்கொள்வாராயினர் கருணாநிதே! அஸ்தினாபுரத்தை ஆளும் சுதபகாராஜனென்பவன் புத்திரப்பேறின்மையால் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளை அடைந்து தன் குறையைத் தெரிவித்துக்கொள்ள அன்னவர்கள் அவனுடைய பூர்வஜென்மகர்மத்தையும் கைலாய தெரிசனத்தால் அது நிவிர்த்தியாய்ப் புத்திரன் உண்டாகும் திறத்தையும் கூறி விடுக்க அவன் இங்கு வந்து அடியேனைச் சரணமடைந்து சங்கதியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளவே யான் அவனுக்கு கைலாய தெரிசனம் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் உனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்விக்கின்றேன் என உறுதி கூறி இங்கு வசிக்கும்படி செய்திருக்கின்றபடியால் என்னை அடிமைகொண்டு ஆளும் தயாநிதியே! கைலாயபாவத்தை இங்கு வரவழைத்து அவனுக்குத் தெரிசனந்தந்தருளி காமநிவிர்த்தி செய்வதோடு உத்தமோத்தமனாகிய புத்திரனையும் அடைந்துய்யுமாறு கிருபை செய்தருளல் வேண்டுமென பிரார்த்தித்து நின்றனர். அவ்வாறு நிற்கவே, அவர் பிரார்த்தனை அனைத்தையும் திருச்செவி சாத்தியருளிய சிவபெருமான் மகரிஷியை நோக்கி மகரிஷிபுங்கவ! உன் எண்ணத்தை இப்

அப்பொழுதே பூர்த்தி செய்கின்றோம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி நந்திகேசுவரனைப் பார்த்து பக்தசிகாமணியாகிய நந்தி! நீ இப் பொழுதே சுபமே லக்ஷமென்று அங்கு இருக்கும் வைலாங்கிரியை அதிசீக்கிரத்தில் இங்கே கொண்டுவரக்கடவாய் என ஆக்ஞாபித்த ருளினதேயியான அவ்வாக்ஞையை சிரமேல் வகித்தவராய்ப் பணிந் தெழுந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்று கைலாயபர்வதத்தை பெயர்த்தெடுத்து அவ்விடத்துக்கு இருமருங்கிலும் நிறுவிய பரமசிவ னுக்கு விண்ணப்பித்ததின், உடனே பரமசிவனார் மகரிஷியை நோக்கி ஆசாரியா! நம்முடைய ஆலயத்தின் இருமருங்கிலும் கைலா யம் வைகாசிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையால் அவைகளில் நாம் சிவலிங்க சொரூபமாக எழுந்தருளி இருக்கின்றோம், பக்தியில்லாதவர் கள் பக்தியோடு தரிசித்தபோது நம்மை அப்பிரயாசமாய் இடத்திலும் தெரி சிப்பார்களானால் சகலரும் சாம்பனுடைய பதவியை அடைந்து வாழ்வுறு சிரசயமாகும். அன்றியும் இவ்வாறாகவே இந்த க்ஷேத் திரமானது கைலாயமாகவும் இதில் வசிக்கும் சிவசோதிகள் யாவும் கைலாய வாசிகளாகவும் விளங்கக்கடவது. உன் எண்ணமே பூர்த்தி யாகுமாக; சாந்தமகாராஜனுக்குத் தெரிசனம் செய்துவைக்கக்கட வாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்கத்தினுள் மறைந்தருளி னார். உடனே ஆசாரிய மகரிஷியானவர் சாந்தமகாராஜனை அழைத்து தெரிசனம் செய்துவைக்க அன்னவன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியை அடைந்தவனாய் தென் கைலாயம், வட கைலாயம் என்று இரண்டு இடத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பன் முறை பணிந்தெழுந்து அநேகவிதமாய் நின்றுகொண்டு சர்வஜீவ தயாபர பராபரனே! விருபாக்ஷனே! இருக்கண்ணிலங்கிய பாதாம்பு கருணையே! பிரமன் அரியிலங்காத திருக்கையானே, சிவசொரூபனே, அலகாலவிஷ போஜனனே, வேதவேதாந்த ஆகமாதிகளால் அறியப் படாதவனே, உள்ளன்போடு பூஜிக்கும் அடியவர்கட்கு எளிதில் அகப்படத்தக்கவனே, நிர்க்குண நிர்மல நிரஞ்சன நிர்த்தோஷ சச்சி தானந்த சொரூபனே, ஜப்பியேசனே, பஞ்சநதீசனே, எனப் பலவா றாக ஸ்தோத்திரம் செய்து நிற்க எம்பெருமான் அத்தோத்திரத்திற்கு மனமுருகி சிவலிங்கத்தினின்றும் சோமாஸ்கந்த முகூர்த்தமாய் எழுந்தருளி சாந்தமகாராஜனை நோக்கி ஓ ராஜசிரேஷ்டா! உனது ஸ்தோத்திரத்தால் பேரானந்தமடைந்தோம். நமது அனுக்கிரகத் தால் நிறைந்த ஆயுளுடையானும் சிவகைங்கரியப் பிரியனும், வேதவேதாங்கபாரங்கதனும் தவமசிமதா நிருதியாகிய [illegible]

உடையவனுமான ஓர் புத்திரனை அடைந்து உலக இன்பங்களை அநுபவித்துப் பின்னர் நம்பாத நீழலை அடையக்கடவாய் எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளிப் பின்னும் சிவலிங்கத்தின் உள்ளே மறைந்தருளினார். அங்ஙனமாகச் சிவபெருமானது திருமொழியைக் கேட்ட சுரதமகாராஜனானவன் தனனுள் அடங்கா ஆனந்தத்தோடு சிவலிங்கப் பெருமானை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டவனாய் துர்வாச மகரிஷியை வணங்கி என் ஐயனே! தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் கைலாய தெரிசனத்தோடு புத்திரப்பேற்றினை அடைந்ததுமன்றிச் சிவபெருமானது திருக்கோலக் காட்சியைக் கண்டு தெரிசித்ததால் அரும் பெரும் பாக்கியத்தினையும் பெற்று ஜென்ம சாபல்யம் உடையவனாயினேன். இனி என்னகரம் செல்ல விடை கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டவனாய் அத்திருப்புரியை அடைந்து அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தனன். அங்ஙனம் நிகழும் காலத்தில் அன்னவன் பன்னியானவள் கர்ப்பவதியாக இருந்து மகிழ் மேற்கொண்டு பும்சவனம் சீமந்தம் முதலிய சடங்குகளை முறையே செய்துகொண்டு வர பத்தாவது மாதம் நிறைந்தவுடன் இலக்கின பலம், சந்திர பலம், முதலிய கிரகாதிகள் நன்மையோடு விளங்கும் சுப தினத்தில் இளஞாயிறு போன்ற குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தனள். அங்ஙனமாகக் குழந்தை பிறந்த சுப வார்த்தையை அரசன் தோழியர்களால் அறிந்து உடனே விரைதான முதலிய தானதருமாதிகளைச் செய்து சிவப்பிரசாதத்தால் கிடைத்த புத்திரன் ஆதலின் குழந்தைக்கு சிவதத்தன் என்ற பெயரிட்டு சாதகர்மம் அன்னப் பிராசனம், காதுவேதை, ஆண்டுநிறைவு, சௌளம், உபநயனம் முதலிய கிரிகைகளைக் குறைவற நடத்தியும் நல்ல ஆசிரியரிடத்தில் கற்றுணரத்தக்க வேதாதி முதலிய அறுபத்திநான்கு கலைகளிலும் மிக்க வல்லவர் இவனே எனக் கற்றுணரச் செய்தும் அரசாளுதற்குரிய தனுர்வேத முதலியவைகளில் வல்லவனாக்கியும் "தந்தை மகற் காற்று நன்றி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல்" தந்தையானவன் புத்திரனுக்குச் செய்யும் நன்மை சபையினிடத்து எவர்களாலும் மேலாய அறிவுடையான் இவனென மதிக்குமாறு செய்வித்தல் ஒன்றே எனக் கூறு மறைமொழியின்படி செய்வித்து அத்யந்த சந்தோஷத்துடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கக் குழந்தையானவன் "மகன்றந்தைக் காற்று முதவி இவன்றந்தை என்னோற்றான் கொல்லெனும் சொல்" புத்திரனானவன் தன் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவியாவது கண்டோர் யாவரும் இவனைப் பெறுதற்கு இவன் தகப்பன் என்ன தவம் செய்

தானே எனப் புகழ்ந்து கொண்டாடுதல் ஒன்றே எனக் கூறும் திருவாக்கியத்துக் கிணங்கச் சகல குண சம்பன்னனாய் இள அரசாகும் தகுதியைப் பெற்று விளங்க அரசனானவன் அவனுக்கு யுவராச்சிய பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து மிக மகிழ்ச்சியுடன் ராச்சியாதிகாரம் செய்துகொண்டு வந்தனன். அங்ஙனம் சிலநாள் செல்லவே ராஜனானவன் புத்திரன் செய்கை அனைத்தையும் நன்குணர்ந்திருந்து இனி அரசைத் தாங்குவானென மதித்து ராச்சியத்தை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்தவனாய் சில சைன்னியங்களுடன் திருவையாற்றை அடைந்து காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து பஞ்சநதீசப் பெருமானையும் அறம் வளர்த்த நாயகியாரையும், தென் கைலாயம் வடகைலாயம் என்ற இரண்டிடத்திலும் வரதாயக மூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவலிங்கப்பெருமானையும் தெரிசனை செய்துகொண்டு அளவிறந்த திரவியங்களையும் நூறு கிராமங்களையும் சிலா சாசன பூர்வமாக சிவார்ப்பணம் செய்துகொடுத்து வைகாசிமாதப் பூர்வ பக்ஷத்தில் துஜாரோகணம் செய்து ரதோத்சவம் முதலிய உத்சவாதிகளைப் பத்து தினம் வரையில் குறைவற நடத்தி தன்னகரம் சென்று சில காலம் வாழ்ந்திருந்து பரம கருணாநிதியாகிய பஞ்சநதீசப்பெருமான் திருவடி நீழலை அடைந்தனன். அதன் பின்னர் சிவதத்த மகாராஜன் ராச்சியத்தைப் பரிபாலித்து வந்தவனாய் தன் குல குருவாகிய தௌமிய மகரிஷியால் பஞ்சநதீஸ்வரப் பெருமான் திருவருளால் தான் பிறந்த வர்த்தமானத்தை அறிந்துகொண்டு திருவையாற்றை அடைந்து பஞ்சநதீசப்பெருமானை வணங்கி பங்குனிமாதம் சுக்கில பக்ஷத்தில் துஜாரோகணம் செய்து உத்சவம் கொண்டாடி சிவார்ப்பணமாக சில கிராமங்களை விடுத்துத் தன் நகரம் சேர்ந்தவனாய் தன் குமாரனாகிய சங்கர மகாராஜனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து சிவலோகத்தை அடைந்தனன். அதன் பின் சங்கர மகாராஜன் ராச்சியாதிகாரம் செய்துவந்து தன் மூதாதைகள் கொண்டாடிய பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து சித்திரை மாதத்தில் உத்சவ ஆரம்பம் செய்து நடத்தி அளவிறந்த கிராமங்களை சிவார்ப்பணமாக பஞ்சநதீசப்பெருமானுக்கு என விடுத்து தன்னகரம் சார்ந்து புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் நித்திய மங்களகரமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனன். ரிஷிபுங்கவர்காள்! பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் தென் கைலாயம் வட கைலாயம் என்ற இரண்டிடத்திலும் சுததமகாராஜனுக்கு புத்திரப் பேற்றினை கொடுத்து எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானை காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து உள்ளன்

போமு பூஜிக்கப்பட்டவர்கள் குணமேருவாகிய புத்திரர்களை அடைவதோடு இஷ்டகாம்யார்த்த சித்திகளையும் பெற்று சிவபெருமானது திருவருட்குப் பாத்திரர்களாக வாழ்வார்கள். இது சத்தியமாகும் சனற்குமாரக கேளீர்கள் எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி சூதபௌராணிகரானவர் சுசந்த மகாராஜன் சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து சுசரிதன் எமபயம் நீங்கி முத்திப் பேறுதனைப் பெற்றுய்ந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் தொடங்கினர்.

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

௪ சுசரிதன் எமபயம் நீங்கி முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

கௌதமீ தீரதேசத்தில் சுரவசி என்னும் திருநாமத்தையுடைய ஓர் பிராமணோத்தமர் இருந்தனர். அவனவர் கற்பிற்சிறந்த சுசீலை என்னும் தன்னில்லாளோடு ஒழுக்கம் ஆசாரம் முதலியவைகளில் குறைபாடின்றி இல்லற தருமத்தை நடாத்திக்கொண்டு வரும் காலத்தில் அவர் செய்த நற்றவப்பேற்றால் ஒரு திருவுருவெடுத்தாற்போன்று மனைவியானவள் ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றனள். அக்குழந்தைக்கு மறையவர் குலத்துக்குரிய கிரிகைகளை வழுவின்றி நடத்தி சுசரிதனென்ற நாமமிட்டு மிக்க அருமை பெருமையோடு வளர்த்துக் கொண்டு வரும் காலத்தில் அத்தேசத்தில் மிகுந்த பஞ்சம் நேரிடப் பிராமணோத்தமர் பரமவைதிகரானதால் அப்பஞ்சகாலத்தைக் கழிக்க தனக்கு வரும் ஊதியம் போதாததினால் மிக்க வருந்தமடைந்து வேறு தேசம் சென்றாவது பிழைப்போமென்ற எண்ணங்கொண்டவராய் அவ்வூரை விட்டு மனையாளோடும் புத்திரனோடும் வழிக்கொண்டு அநேக தேசங்களை எல்லாம் கடந்து வரும்போது மார்க்கமத்தியில் மரணத்தை அடைய அவர் மனைவியாகிய சுசீலை என்பவளும் நாயகனோடு அநுமரணத்தை அடைந்துவிட்டனள். அவ்வாறு இருவரும் ஏக காலத்தில் மரணமடையவே சுசரிதனாகிய குழந்தையானவன் அநாதரவாய் மிக்க துக்கத்தை அடைந்து சகிக்கமுடியாது வருந்தி கடைசியாய் "ஆண்டாண்டுதோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தில்" அநேக வருஷகாலம் கண்ணீர் விட்டு புவியில் புரண்டு புரண்டு அழுதாலும் இறந்தவர் ஒருபோதும் வாரார் என்ற நீதி வாக்கியத்தை உணர்ந்து ஒருவாறு தேறினவனாய் தாய் தந்தையர் இருவருக்கும் செய்யவேண்டிய கிரிகைகளை முடித்து

விட்டு அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு சிவ ஸ்தலங்களால் அலங்கரி
க்கப்பட்ட இரு கரையையுமுடைய காவிரிநதியை அடைந்து ஸ்நா
னம் செய்து ஆங்காங்குள்ள சிவாலயங்களை எல்லாம் தெரிசித்துக்
கொண்டு கடைசியாய் திருப்பழனம் வந்து சேர்ந்து ஸ்நானம் முத
லிய நித்திய கருமங்களை முடித்து அங்குள்ள பிராமணரில்லந்தோ
றும் பிக்ஷை ஏற்றுண்டு வழிநடைச் சிரமத்தினாலும் தாய் தந்தை
யர்களை இழந்து இவ்வாறு அநாதியாய் விட்டோமே என்ற துக்கம்
மிகுதியினாலும் ஓர் விருக்ஷத்தின் அடியில் படுத்து நித்திரை செய்த
னன். அங்ஙனம் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில்
கருநிறமேனியும், சிவந்த குஞ்சியும், வச்சிர தந்தங்களுமாகிய கோர
ரூபத்துடன் ஓர் புருஷன் கனவினிடமாக வந்து தோன்றி ஏ பிராமணா!
நீ இதற்கு ஐந்தாநாள் மரணத்தை அடைவாயெனத் தெரிவிக்க
அதைக் கேட்டவுடன் மிகுந்த பயமுடையவனாய் நித்திரைவிட்டு
எழுந்து நம் தாய் தந்தைக்கு வந்த மரணம் நமக்கும் வந்து
விட்டதே! நாம் "ஹரேணாபி ஹரிணாபி பிரம்மணாபி சுரைரபி லலா
டலிகிதாரேகா பரிமாஷ்டும் நசக்யதே" பிரமன், விஷ்ணு, சிவபிரான்
முதலிய மற்ற தேவர்களாலும் எழுதிய எழுத்தை அழிக்கமுடியா
தெனக் கூறும் நீதிவாக்கியத்தின்படி நடக்கும். அதற்கு நாம்
என்ன செய்வது என்று ஒருவாறு தேறிப் பிறகு மரண பயத்தைப்
போக்கக்கூடிய பரிகாரம் பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் எனவும் "வினையை வெல்ப
வன் அங்கோர் வதிவதே வேண்டுமோதோ" தீய வினையைப் போக்கும்
கருத்துடையவன் அருகு என்று வசிக்கவேண்டும் எனவும் அந்த
க்ஷேத்திரத்தில் மரணம் அடைவோர் பஞ்சநதீசப்பெருமான் திரு
வடி நீழலைச் சேர்வார் எனவும், வேதாகமங்கள் கூறுகின்றபடியால்
அங்ஙனமாவது செய்வோமென்று ஆலோசனை செய்தவனாய் அவ்வி
டம்விட்டுப் புறப்பட்டு திருவையாற்றை அடைந்து காவிரியில் ஸ்நா
னம் செய்து நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு
சிவதெரிசனார்த்தம் ஆலயத்தினுட் போகும்பொழுது ஆங்கு தெ
ற்குவாயிலில் சிவானுக்கிரக சிரேஷ்டராய் எழுந்தருளியிருக்கும்
வசிஷ்ட மகரிஷியைக் கண்டு பணிந்தெழுந்து மனதில் மரண
பயமாகிய கிலேசத்தை உடையவனாதலின் ஓ என வாய்விட்டுக்
கதறி சுவாமின்! அடியேனை ரக்ஷித்தருளவேண்டும் எனக் குறை
யிரந்து நின்றனன். அங்ஙனம் நிற்க மகரிஷியானவர் அவனை நோ
க்கி ஏ பிராமணா! நீ யாவன், எதனால் பயமடைந்து காப்பாற்ற
வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனை, விஷயத்தைத் தெரிவிக்க

கடவாய் என்று ஆக்ஞாபிக்க, சுசரிதன பின்னும் வணங்கி நின்று தன் வரலாறு யாவற்றையும் தெரிவித்தவனாய் தனக்கு ஏற்படும் மரண பயத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ள அதைக் கேட்ட மகரிஷியானவர் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டும என்ற எண்ணம் கொண்டவராய் ஞானதிருஷ்டியால் அவன் கருமத்தை அறிந்து கொண்டு ஏ சுசரிதா! நீ பூர்வ ஜென்மத்தில் ஆசாரியன் முகமுனிலே யாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய மறை ஆகமம் உபநிஷத் முதலிய தெய்விக நூற்களைக் கற்ற கல்வியின் திறங்கொண்டு தெரிந்து கொண்ட தோஷத்தினால் ரௌரவம கும்பீபாகமுதலிய கொடிய நரகங்களில் நூறு வருஷங்கள் கிடந்து வருந்திப் பின் கழுதையாகப் பத்து ஜென்மமும, நாயாகப் பத்து ஜென்மமும, கழுகு, காகம, நீசன், சங்கராஜாதி, சூத்திரன், வைசியன், க்ஷத்திரியன இவைகளில் ஒவ்வொரு ஜென்மமும எடுத்துக்கடைசியாய் பிராமணனாகப் பிறந்து இதனோடு பனிரெண்டு பிறவியாக அற்பாயுளைப்பெற்றே வந்தனை, இன்னும் அங்ஙனமாகவே அற்பாயுளையே பெறுவாயானும் அத்தோஷத்துக்குத் தக்கவாறு மேறகூறியுள்ள ஜென்மங்கள் முறையே வந்தும் உண்மை ஞானத்தை அளிக்கத்தக்க கல்வியைக கற்றிருந்த சுபபலததால் ஜென்மங்கள் ஒன்றுக்கொன்று உயர்வாகி வந்ததோடு ஜென்மங்கள்தோறும நன்மார்க்கத்திலேயே சென்று கொண்டிருந்த விசேஷத்தால் அத்தோஷம சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்துவந்து முற்றும் நீங்கவேண்டிய காலம் வந்துவிடவே "பொன்னியாற்றிடைப்படிபவர் புன்கணேயுறுமே" காவிரி நதியில் ஸ்நானம் செய்வோர் துன்பத்தினின்றும நீங்குவர் என்ற திருமொழிப்படி காவிரி நதியிற்படிந்து நம்மைச் சரணாக வந்து அடைந்தனை அங்ஙனமாக இப்போது நாம் உபதேசிக்கப்போகின்ற எம பயம போக்கி சிவசரணாரவிந்தத்தைத் தரும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு உதயத்தில் காவிரி ஸ்நானம் செய்து விபூதி ருத்திராக்ஷம் அணிந்தவனாய் பஞ்சநதீசப்பெருமான் அறம் வளர்த்த நாயகியாரோடு அடியவர்கள் உய்யும் வண்ணம் திருக்கோயில் கொண்டருளிய சிவாலயத்தை மௌனமாக நூறு பிரதக்ஷணமும், அஸ்தமன முதல் உதய பரியந்தம் பஞ்சாக்ஷர ஜெபமும ருத்திரஜெபமும பாராயணமும் சிவதரிசனமும் செய்துகொண்டு வருவாயேல் காலன் உன்னிடத்தில் வரமாட்டான் ஆதலால் அங்ஙனம் செய்யககடவாய் என்பதாகத் தெரிவித்து பஞ்சாக்ஷரத்தை பிரண பீஜாக்ஷரத்தோடு உபதேசம் செய்தருளினார். செய்யவே சுசரிதன் அதனை வணக்கத்

தோடு பெற்றுக்கொண்டு சென்று ஆசிரியர் ஆக்ஞையில் கொஞ்ச
மும் வழுவாதவனாய் சொல்லியவாறு நடத்தி வந்து ஐந்தாம் நாள்
ஸ்நானம் செய்து ஆலயத்துக்கு வர உத்தேசித்து புறப்படும் சமயத்
தில் காவேரியின் தென்கரையில் எமன் மகிஷாரூடனாய் கிங்கராக
ளோடு கோர ரூபத்துடன் நின்றுகொண்டிருப்பதை நோக்கி மிகப்
பயந்து நடுங்கி வசிஷ்ட மகரிஷியானவர் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆச்
சிரமத்தை நோக்கிக் கதறிக்கொண்டு ஓட மகரிஷியானவர் சப்தத்
தைக் கேட்டவுடன் எமன் வந்துவிட்டான்போலும் அதனால்தான்
சுசரிதன் கதறிக்கொண்டு வருகின்றானென்று தீர்மானித்து எதிராக
வந்து அலறிக்கொண்டு வருகின்ற அன்னவனைத் தனது திருக்கரத்
தால் தடவிக் கொடுத்து சுசரிதா! பயப்படாதே வா என்பதாக
அழைத்துக்கொண்டு ஆலயத்தின் தொக்கு வாயிலில் வந்து பஞ்சா
க்ஷரத்தியானம் செய்யச் சொல்லிவிட்டுத் தாமும் சிவத்தியானத்து
டன் பஞ்சாக்ஷர ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தனர். இங்கு இவ்வா
றாக எமதருமனானவன் சுசரிதனைப்பிடிக்கும்பொருட்டு ஆங்கு வந்து
ஆர்ப்பாட்டம் செய்து காலத்தை நோக்கிக்கொண்டு நிற்க அதைக்
கண்ட வசிஷ்ட ரிஷியானவர் தண்டதரன் நிலைமையை நோக்கி
இவன் நம்மை லக்ஷியம் செய்யாது சுசரிதனைப் பிடித்துக்கொண்டு
போய்விடுவான் ஆதலால் அதனைத் தடுக்கும்பொருட்டு ஈஸ்வரனை
அழைத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவராய் பஞ்சா
பிகேசப்பெருமானைத் தியானித்து ஸ்தோத்திரம் செய்ய அடியார்க்கு
எளியவனாகிய பரஞ்சுடர் அதனைத் திருவுள்ளங்கொண்டு நந்திகேஸ
ரரை நோக்கி ஏ நந்தி! நமது அன்பனாகிய வசிஷ்ட ரிஷியால் பாது
காக்கப்படுகின்ற சுசரிதனுக்கு எமதருமனால் ஓர் இடையூறு நே
ராவண்ணம் ரக்ஷித்துவரக் கடவாய் என்று ஆக்ஞாபித்தருள அவ்
வாக்ஞையை நந்திபிரானானவர் சிரோதாரணம் செய்து பெருமா
னது சரண பங்கயங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து விடை
பெற்றுக்கொண்டவராய் திரிசூலத்துடன் சுசரிதனும் வசிஷ்ட மக
ரிஷியும் காணும்படி அவ்விடம் வந்து சூலாயுதத்தை நிலத்தில்
ஊன்றி அதன்மேல் திருக்கரத்தை வைத்துக்கொண்டு நின்றனர்.
அங்ஙனம் நிற்க எமதருமனானவன் வசிஷ்ட மகரிஷியையேயன்றி
நந்திபிரானையும் லக்ஷியம் செய்யாதவனாய் சுசரிதனை பாசத்தால்
வீக்கித்தண்டாயுதத்தால் புடைத்திழுத்து தன் உலகம் கொண்டுபோ
வதற்கான எத்தனத்துடன் ஆரவாரம் செய்யவே அதைக் கண்ட
நந்திகேஸ்வரரானவர் தென்திசைத் தலைவனை நோக்கி ஏ எமதருமா!

நாம் சிவாக்ஞையின்படிக்கு இச்சுசரிதனைக் காக்கும் பொருட்டு வந்திருப்பதை யோசிக்காமலும் நம்மை லக்ஷியம் செய்யாமலும் துஷ்கிருத்தியம் செய்ய ஆரம்பித்துச் சுசரிதனைக் கொண்டுபோகப் பலாத்காரம் செய்கின்றனை. அது தகுதியல்ல ஆதலால் அவனை விட்டுவிட்டு உன் உலகம் செல்லக்கடவாயென்று ஆக்ஞாபிக்கவே அவ்வாக்கியத்தை எமதருமனானவன் கொஞ்சம் லக்ஷியம் செய்யாது பின்னும் பலாத்காரம் செய்யவே நந்திபிரானானவர் அதை நோக்கி ஊழித்தீயையொத்த கோபாவேசராய் சூலாயுதத்தால் அவன் மார்பிலே குத்திப் பூமியில் விழும்படி சாய்த்தனர். அவ்வாறு செய்ய எமனானவன் "பெரியவரிடைப் பகைத்தோர் பிரங்கல் செல்லிய கோலொப்பார்" பெரியோர்களிடத்தே பகையைக் கொண்டவர்கள் பல்லையை செல்லிய குச்சிக்கிச்சமானமாய்க் கெடுவர் என்ற மொழிக்கு இலக்கணமாகப் பூமியில் விழுந்து மரணத்தை அடைந்தனன். அனந்தரமாகச் சுசரிதன் மரண பயத்தினின்று நீங்கி உய்ந்தவனாய் வசிஷ்ட மகரிஷியை வணங்கி என் ஐயனே! "இழிந்த மாந்தரும் இகபரத்தாசை நீத்துயர்ந்தோர், மொழிந்த நன்னெறிகைக்கொளில் முத்தி வீடடைவர்" தீயவினையின் பந்தத்தால் தாழ்மையுடைய மக்களானவர்கள் அழியத் தக்க இம்மை மறுமையின் ஆசையை நீக்கி மேம்பட்ட மகாத்மாக்கள் கூறியுள்ள நல்வழிச் செல்வராயின் முத்தி இன்பத்தைப் பெற்றுய்வர் என்ற திருவாசகப்படி தங்கள் திருவாக்கின் வழிச் சென்றபடியால் நாயினும் கடையனாகிய யான் எம பயத்தினின்றும் நீங்கிப் பிழைத்துக் கடைத்தேறினேன், அடியேன் இனிச் செய்யத்தக்கது என்னென்ன வினவி வணங்கி நிற்க வசிஷ்ட மகரிஷியானவர் அவன் கூறிய மொழிகளைக் கேட்டு அத்யந்த சந்தோஷம் உடையவராய் அவனை நோக்கி பக்தியுடையாய்! குரு பக்தியுடைய மேன்மையாளரில் நீ ஒருவனானவை, ஆதலால் இதனமேல சிவகிருபையைப் பெற்று மோக்ஷ ஆனந்தத்தை அடையுமாறு எம பெருமானைக் குறித்துத் துதி செய்யக் கடவாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருள அவ்வாக்ஞையைக் கைக்கொண்டவனாய் பஞ்சநதீசப் பெருமானை மனதிலே நினைத்து ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு நின்றனன். அவ்வாறு நிற்க சிவபெருமான் அவன் ஸ்துதிக்கு மகிழ்ந்தவராய் ஆலயத்தின் தெற்கு வாயிலின் மேற்குப்பாகத்தில் எழுந்தருளிச் சுசரிதனைப்பார்த்து ஏ; அன்புடையாய்! உன்னுடைய ஸ்தோத்திரத்திற்கு மிக மகிழ்ந்து காக்ஷி தந்தருளினோம். நீ இன்று முதல் உனக்குப் பிராணதானம் செய்த வசிஷ்ட மகரிஷியைப்

பிதாவாகவும் குருசாரியனாகவும் எப்போதும் இடைவிடாது தியானிக்கக் கடவை. ஒருவன் நம்மால் கோபிக்கப்படில் அதனை ஆசாரியன் நிவர்த்திக்கக்கூடும், ஆசாரியனால் கோபிக்கப்படில் அதனை நம்மாலும் தீர்த்தலரிது. இதை நன்குணர்ந்து நடந்துகொள் வதோடு நல்ல குலத்திற்பிறந்த கன்னிகையை மணம்புரிந்து கிர காசிரமத்தை கைக்கொண்டவனாய் உத்தம குணமுள்ள புத்திர னைப் பெற்று "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல்தானென்றாங் கைம்புலத்தாறோம்பல் தலை" பிதிர், தேவர், விருந்தினர், பந்துக் கள்தான் என்ற ஐவருக்கும் பிரீதியான காரியங்களை வழுவாது நட த்தி வந்து பின்னர் மோக்ஷத்தில் மனதைச் செலுத்தி எதார்த்த மான நமது சாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுச்சியாதி பதவிகளை முறை யே பெற்று வாழ்ந்திருக்கக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி வசிஷ்ட மகரிஷியைப் பார்த்து ஏ ரிஷிபுங்கவ! இச்சுசரிதனை உமது புத்திரனாகப் பாவித்து சகல காரியங்களையும் நடத்திவைக்கக் கட வாயென ஆக்ஞாபித்து மரணமடைந்து கிடக்கும் எமன் மீது கிரு பாவீக்ஷண்யம் செய்தருளினவராய் அவனை சீவிக்கும்படி செய்து விக்க உடனே எமதருமனானவன் நித்திரையினின்றும் எழுபவனை போல் எழுந்து பலவாறாய்த் தோத்திரஞ் செய்து எம்பெருமானே; அடியேன் செய்த பிழையினைப் பொறுத்து ரக்ஷித்தருள வேண்டு மென்று விண்ணப்பித்தவனாய சாஷ்டாங்கமாக விழ்ந்து பணிந் தெழுந்து நிற்க அன்னவனை நோக்கி ஏ அந்தகா! நீ செய்த பிழை யினைப் பொறுத்தருளினோம். இன்று முதல இப்பஞ்சநத க்ஷேத் திரத்தில் வசிக்கப்பட்டவர்களை கைலாசவாசிகளாகவும் நமது திரு வருட்குப் பாத்திரர்களாகவுமெண்ணி அவர்களிடத்து அணுகாதிருக் கக்கடவாய். அஃதன்றியும இத்தலத்தில மார்கழிமாதம திருவா திரை நக்ஷத்திரத்திலும், மகரசங்கராந்தியிலும மாசிமக நக்ஷத்திரத் திலும், பங்குனி உத்திரத்திலும, சித்திரை சித்திரநக்ஷத்திரத்திலும, வைகாசி விசாக நக்ஷத்திரத்திலும, சூரிய கிரஹணம, சந்திர கிரஹ ணம், அமாவாசை, பௌர்ணமி, விதிபாதம, அர்த்தோதயம மகோ தயம், மாதப்பிறப்பு, ஏகாதசி முதலிய மற்றுமுள்ள புண்ணிய தினங் களிலும் காவிரியில் ஸ்நானஞ் செய்து தானதருமங்களை இயற்றி சிவலிங்க ரூபமாயுள்ள நம்மைத் தெரிசிப்பவர்கள் எவர்களோ அ வர்கட்கு பிற வித்துன்பமில்லையாது. இங்கு மேற்கூறிய சத்கரு மங்களைச் செய்பவர்களுக்குப் புண்ணியம் எப்படி விருத்தியாகின் றதோ அதுபோலவே எமது ஆலயத்தின் அருகிலும், காவிரியிலும்

மல், ஜல விசர்ச்சனஞ் செய்பவர்கட்கு பாபம் விருத்தியாகும், ஏ, எமதருமா! இன்னுங்கேட்கக்கடவாய் ரதோத்ஸவத்தில் நம்மைத் தெரிசிப்பவர்களும், துலாமாதத்திய முப்பது தினத்திலும் சூரியோதயத்துக்கு முன் காவேரி ஸ்நானஞ் செய்பவர்களும் பௌர்ணமியிலும் கார்த்திகை மாதத்திலும் தீபதானஞ் செய்பவர்களும் மாதா பிதாக்களின் சிரார்த்தஞ் செய்பவர்களும், நரகவாதனையையும் உன்னுலகத்தையும் அடையமாட்டார்கள் ஆதலால் இவைகளைக் கவனித்து நடந்துகொள்ளக்கடவாய். உன்னுலகஞ் செல்லென ஆக்ஞாபித்தருளி சிவலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினர் அங்ஙனமாக எமதருமனானவன் உடனே தன்னுலகஞ் சேர்ந்து சிவாக்ஞையின்படி நடந்துகொண்டு வந்தனன். வசிஷ்ட மகரிஷியானவர் சுசரிதனை அழைத்துக்கொண்டு தன்னாசிரமஞ் சேர்ந்து சில காலஞ் சென்றபின் ஈஸ்வர ஆக்ஞையின்படி நற்குலத்திற் பிறந்த பெண்ணைச் சுசரிதனுக்கு விவாகஞ் செய்துவைக்க, அன்னவன் விவாகஞ் செய்துகொண்டு பத்தினியோடு மகரிஷியை வணங்கி உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டவனாய்த் தனது கௌதமீதீர தேசஞ்சேர்ந்து இல்லறம் வழுவாது நடாத்தி ஓர் புத்திரனைப்பெற்று அவனுக்குச் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்து வைத்துவிட்டுத் திருவையாற்றை அடைந்து சிலகாலம் வசித்துப் பின் விதேக முத்தியையடைந்துய்ந்தனன். நைமிசாரண்ணியவாசிகாள்! எமபயத்தையும் போக்கத்தக்க பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தின் மகிமை இரண்டாயிரம் நாவினையுடைய ஆதிசேஷனாலுங்கூற முடியாதென்றால் என் ஒரு நாவினாற்கூறுந்திறத்ததோ நன்கு உணரக்கடவீர்களெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சுசரிதன் சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்தோராய் இலக்குமிதேவி வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் ஆரம்பித்தனர்.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

௫. இலக்குமி தேவிவரலாறு உரைத்த அத்தியாயம்.

மகரிஷிகாள்! கேட்கக் கடவீர்கள் அனவத்தியா தேவியானவள் தன் நாயகனாகிய நாதசன்மாவைப் பணிந்தெழுந்து பிராண நாயகா! பஞ்சநத க்ஷேத்திர சிவாலயத்தில் பரம்பொருள் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்துக்கு வடபாகத்தில் லக்ஷுமிதேவியினது சந்நி

தானம் இருக்கின்றதே அது அங்ஙனம இருப்பதற்கு காரணம் யாது அதைத் தெரிவித்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள நாத சன்யாவானவா அன்னவளை நோக்கி பெண்கள் நாயகமே! கேட்கக் கடவாய். முன் ஒரு காலத்தில் அளவிறந்த ரிஷிகளும, சந்நியாசிகளும், கிரகஸ்தாகளும பிரமசாரிகளும், முத்தியை விரும்பி பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வாறு இருக்குங்காலத்தில் பஞ்ச முண்டாகிச சனங்கள் அன்னபானாதி முதலியவைகட்கு மிக்கதாரித்திரத்தையடைய அதை அறிந்த கௌதம ரிஷியானவா பஞசம நிவர்த்தியாய் உலகம் செழிப்படைநது வாழ்வதற்கான காரியத்தைச செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவராய் நித்தியமங்கள மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானை மனதில் தியானித்துக்கொண்டு நாவாரஸ்தோத்திரஞ் செய்து நிற்க பஞ்சநதீசபெருமான் மகரிஷியின் தோத்திரத்திற்கு மிக மகிழ்ந்தவராய் இலக்குமி தேவியை நோக்கி இலக்குமி நீ நாம் இருக்கும் இடத்திற்கு உத்திர பாகத்தில் அமாநது இநத க்ஷேத்திரத்தில் வசிப்பவாகட்கு அன்னபானாதி வஸ்துக்களைக் குறைவின்றிக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கக்கடவாயென ஆக்ஞாபித்தருளி கௌதமரிஷி முன் பிரத்தியக்ஷமாய் ரிஷிசிரேஷ்டா! உனனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி நமது ஆலயத்திற்கு உத்திரபாகத்தில இலக்குமியை ஸ்தாபனஞ்செய்து நம் அடியவா யாவாக்கும வறுமை நீங்கப் பொருள் அளிக்கக்கடவாயென ஆக்ஞாபித்திருக்கின்றோம ஆகையால் நீயும் மற்ற ரிஷிகளும அன்னவளை ஆராதனை செய்து உலக வறுமையை நிவர்த்தித்து ரக்ஷிக்கக் கடவீர்கள் என திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்கத்தின் உள்ளே பிரவேசித்தருளினா. அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட கௌதம ரிஷியானவா மற்ற ரிஷிகளுடன் இலக்குமிதேவியின் ஆலயம் சேர்ந்து வஸ்திராபரண கநதபுஷ்ப தூபதீப நைவேத்தியத்துடன் தினந்தோறும் வரதாயகியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் கமலாசனியைத் துதித்து அஷ்ட ஐசுவரியங்களையும பெற்றவராய் உலகினுள்ள ஜீவகோடிகளது வறுமை நீங்கக் கொடுத்து ரக்ஷித்துக் கொண்டு வந்தனர். இவை நிற்க ஏ அனவத்தியாதேவி! இன்னும் அந்த இலக்குமிதேவியைப் பூசித்து தேவேந்திரன் தன் இஷ்டசித்திபெற்ற சரித்திரத்தையும் கூறுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய், முன் ஒரு காலத்தில் அமராவதிக்கு இறைவனாகிய தேவேந்திரன் அசுரர்களுடைய உபத்திரவத்தை சகிக்கமுடியாது தன் குல குருவாகிய வியாழ பகவானை வணங்கி சுவாமின்! கொடிய பாவிகளாகி

யும் எனக்கு வழி வழிச சத்துருக்களாகவும் இருக்கின்ற அசுரர்க ளுடைய உபத்திரவம நீங்கி அடியேன் சௌகிரிப்மாய் இருப்பதற் கான ஓர் சூக்ஷியைத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பம செய்துகொள்ள அதைக் கேட்ட குருபகவானனவர் தேவேந்திரா! சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய் நீ பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து காவிரி ஸ்நானம செய்து செம்பொற சோதீஸ்வரரையும், அறம் வளர்த்த நாயகியாரையும் தெரிசித்துப் பின்னர் ஆங்கு எழுந தருளியிருக்கும் இலக்குமிதேவியைப் பகதி சிரத்தையுடன் பூசிப பாய் ஆனல் அசுரர்களுடைய உபத்திரவம் நீங்கி சௌகிரியத்தை அடைவாய் இது சததியமாகுமென்று தெரிவிததனர். அதைக கேட்ட தேவேந்திரனனவன் உடனே தன் உலகததைவிட்டுப் புறப பட்டு திருவையாற்றை அடைநதவனய் காவிரிநதியில் ஸநானம் செய்து பஞ்சநதீசப்பெருமானையும் தருமசம்வர்த்தினியையும வணங்கிப் பலவாறு தோத்திரம் செயது தன குறையைத தெரிவித்து அஞ்சலி அஸ்தனய் நின்றுகொண்டிருக்க உடனே சிவபரஞ்சுடர் அன்னவன் முன பிரத்தியக்ஷமாகி ஏ மகபதி! நமது அனுக்கிரகததால் உன் பகைவர்களாகிய அசுரர்கள் நாசம அடைவார்கள். அன்றியும இந்த ஆலயததிற்கு உததரபாகத்தில நமது சக்தி சொரூபமாய எழுந்தருளியிருக்கும இலக்குமியை பூசிப்பாயானல் ஜெயப்பிராப தியையும, ஐசுவரியப் பெருககததையும அடைவாய், உலகத்தில் பராக்கிரமத்தை விரும்பினவர்கள் விஷ்ணுவையும், தத்துவ ஞான த்தை விரும்பினவர்கள் எம்மையும, திட சரீரததை விரும்பினவர் கள் சூரியனையும, அழகை விரும்பினவர்கள மன்மதனையும், பொ ருளை விரும்பினவர்கள் இலக்குமியையும பூஜிக்கவேண்டியது அவ சியம் ஆதலால நீ செலவததினிடத்தில் விருப்பமுடையவன் ஆத லின் இலக்குமியை பூஜித்து ஐசுவரியத்தை அடைவதுடன, இங்கு சப்தமாதாக்களையும் பிரதிட்டை செயது பூஜிப்பாயேயானல சகல சித்தியையும் பெற்று நீ மங்களகரமாய் வாழ்வதுடன் மற்றவர்க ளும் பூஜித்து வியாதியாலும, தரித்திரத்தாலும்,சத்துருக்களாலும், தீயகிரகங்களாலும், அரசர்களாலும், திருடர்களாலும, உபத்திர வமடையாது எல்லாநன்மையும் பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார் கள். இவை நிச்சயமாகும் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்க த்திலுள்ளே மறைந்தருளினர். மறைந்தருளவே தேவேந்திரன் உடனே அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு இலக்ஷ்மிதேவி ஆலயத் தை அடைந்து தேவியின் அபிஷேகத்துக்காக விசுவகர்மாவினல் ஓர

தடாகம் நிர்மிக்கச்செய்து அந்த ஜலத்தில் தேவாமிர்தத்தைக் கலந்து அபிஷேகஞ் செய்தும் ஆடை ஆபரணம், குங்குமம், சந்தனம், இவைகளால் அலங்கரித்தும், மதுரமுள்ள அன்னம், இனியகனிவர்க்கங்கள், முதலிய நைவேத்தியங்களால் நிவேதித்தும், தாம்பூல முதலிய முகவாசனை திரவியங்கள் ஈந்தும் தூபதீப முதலிய சோடச உபசாரங்களையுஞ் செய்தவனாய் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்துபணிந்து சகல லோகஜனனி, க்ஷீரசாகரி, விஷ்ணுமார்பை இடமாகக்கொண்ட நளினாக்ஷி, சமஸ்த தனவித்தியா சொரூபிணி, என்று பலவாறாய்த் துதி செய்து என் அம்மணி நீ என்றும் நீங்காது அடியேனுடைய பொக்கிஷத்தில் வீற்றிருந்து கிருபைசெய்தருளவேண்டுமென வேண்டிக் கொண்டு நின்றனன். அங்ஙனம் நிற்க இலக்குமி தேவியானவள் தன்னைத்துதி செய்து நிற்கும் தேவேந்திரன் முன் பிரத்தியக்ஷமாகி ஏசுரர்குலாதிபா! உன் வேண்டுகோளின்படி சகல சம்பத்தும் உன் பொக்கிஷத்தில் நிறைந்து விளங்குமாறு அனுக்கிரகஞ் செய்தோம் நாம் ஒருவரிடத்தில் என்றும் நிரந்தரம் வாழ்வதற்கு பரமேஸ்வரனிடத்தில் அவர்கள் வைத்திருக்கும் பக்தியே காரணமாகையால் நீ அதனை எக்காலத்தும் விடாது செய்துகொண்டு அஷ்டைசுவரிய சம்பன்னனாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கக்கடவாய் யெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினாள். அவ்வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி ஆலயத்திற்கு நிருதிமூலையில் அபிராமி, மகேஸ்வரி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, இந்திராணி, காளி, என்னும் சப்தமாதர்களை விஸ்வகர்மாவினால் பிரதிட்டையும் குருபகவானால் சுபமுகூர்த்தத்தில் ஆவாகனாதி காரியங்களையும் செய்வித்து அபிஷேக அலங்கார தூபதீப நைவேத்தியங்களால் பூஜித்தவனாய் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்து குறையிரந்து நின்றுகொண்டிருக்க, அன்னையா எழுவரும் பிரசன்னமாகி ஏ அமராவதிக்கிறைவா! நீ உன் பகைஞர்களாகிய அசுரர்களை ஜெயித்து வெற்றிப்பிரதாபத்தையடைவதுடன் எல்லாஞ் சிவன் செயல் என்றபடி சகல நன்மைக்கும் ஈசனென்னும் சப்தவாச்சியனாகிய பரமேஸ்வரனது திருவருளே காரணமென நினைத்து அரசுபுரிந்து வரக்கடவாயென ஆக்ஞாபித்து மறைந்தருளினர். தேவேந்திரன் அன்னவர்களது அருள் வாக்கியத்தையும் பெற்றுக்கொண்டவனாய் உடனே தேவலோகம் போய்ச் சேர்ந்து தன் சத்துருக்களாகிய அசுரர்களை யுத்தத்தில் ஜெயித்து அளவிறந்த சந்தோஷத்துடன் ராச்சியாதிகாரஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனன். ஏ அனவத்தியா தேவி லெக்ஷ்மிதேவி எழுந்தருளி இருப்

பதின் காரணம் இதுவாகும். பெண்கள் பெருமாட்டி உலகத்தில் எவர்கள் தேவேந்திரன் விஸ்வகர்மாவினால் நிர்மித்துத் தேவாமிர்தங் கலந்து விளங்கச் செய்துள்ள தடாகத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து ஆங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கமலாசனியைப் பூஜிக்கின்றார்களோ அவர்கள் இம்மையில் நிறைந்த பொருளுடையவர்களாய் நல்ல புத்திரர்களையும் பெற்று வாழ்வார்கள் சப்தமாதாக்களைப் பூஜித்தவர்கள் சத்துருபயமின்றி கீர்த்தியோடு விளங்குவர். இது உண்மையாகுமென நாதசன்மாவானவர் அனவத்தியாதேவிக்கு கூறியவாறு வ்ரதசீலர்காள்! உங்கட்கு கூறினேன் எவையும் அவனன்றியோரணுவு மசையாது. ஆதிமத்யாந்தரகிதனாகிய பஞ்சநதீசப்பெருமானது திருவருள் இன்றி ஒன்றும் நடவா; என்ற திருமொழிப்படி எந்த தேவர்களது வரத்தைப்பெற விரும்பினாலும் அவைகளுக்கு பரம சிவப்பிரசாதமே முக்கியமாகும் ஆதலால் அதனை திடச்சித்தத்தோடு உறுதியாய் நம்பக்கடவீர்கள். இது உண்மை ஆகுமெனக் கூறி சூதபுராணிகரானவர் இலக்குமிதேவி வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து கௌதமர் வரமடைந்த சரித்திரத்தைச் சொல்லுவான ஆரம்பித்தனர்.

இலக்குமிதேவி வரலாறுரைத்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

௬. கௌதமர் வரம் அடைந்த அத்தியாயம்.

முன் ஒரு காலத்தில் கௌதம ரிஷியானவர் பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் வந்து சேர்ந்து காவிரியில் திரிகால ஸ்நானம் செய்து நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை விதிவழாது செய்து வந்ததோடு தினந்தோறும் பதினாயிரம் பஞ்சாக்ஷரஜெபம், ருத்திரஜெபம், வேதபாராயணம் சிவார்ச்சனை, சிவாலயப்பிரதக்ஷணம், சோமவாரவிரதம், ஆகாரமின்றி வாய்வுபக்ஷணமும் பண்ணிக்கொண்டு ஜிதேந்திரியராய் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து ஒரு வருஷகாலம் வரையில் பஞ்சநதீசப் பெருமானை மனதில் உன்னித் தவம் செய்துகொண்டு வந்தனர், அங்ஙனம் செய்துகொண்டு வரவே சிவபரஞ்சுடர் அவர் தவத்திற்கு மகிழ்ந்தவராய் விநாயகப்பெருமான், கந்தவேள், உமையம்மையார் சமேதமாய் கைலையங்கிரியை ஒத்த தருமவிடையின் மீது ஆரோகணித்து நந்தி பிருங்கி முதலிய கணநாதர் புடைசூழ்ந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய எழுந்தருளி அன்னவர்க்குத் திருக்கோலக்காக்ஷி

தந்து ஏ தவசீலனாகிய கௌதமரிஷி! உன்தவத்திற்கு உவந்து பிரத்தியக்ஷமாயினோம் வேண்டிய வரங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடவாயெனத் திருவாய்மலர்ந்தருள கௌதமரானவர் எம்பெருமானது சரணாரவிந்தத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்து அஞ்சலி அஸ்தராய் கருணையங்கடலே! உனது திருக்கோலக்காக்ஷி ஆகிய பெரும் பேற்றினையடைந்த அடியேற்கு "புழுவாய்ப்பிறக்கினும் புண்ணியா நின்னடி யென்மனத்தே வழுவாதிருக்க வரந்தரல் வேண்டும்". மிக இழிந்த பிறவியாகிய புழுவின் ஜென்மம வரினும் புண்ணிய சொரூபியாகிய உனது பாதமதுமங்கள் எனது உள்ளத்தைவிட்டு நீங்காது இருக்கும்படியான வரத்தைத் தந்தருள வேண்டுமெனக் கூறும் அருள்வாக்கியத்தின்படி, உனது திவ்ய சேவடியில் ஒருபோதும் நீங்காதிருக்கும் பத்தியையும, சமஸ்த விஷயங்களிலும பற்றுதல் வைத்து அதனாற் சஞ்சலம் அடையாது "வைராக்கியமே வாபயம்" வைராக்கியம் ஒன்றே நிற்பயமானதெனக்கூறும உண்மைமொழியின்படி கலங்காத திடச்சித்தத்தையும், என ஆச்சிரமத்தில நடைபெற்று வரும் அதிதி பூஜை எக்காலத்திலும குறைவும், வருத்தமும் இன்றி இனிது நடைபெறுமாறும், வயலில் விளையும் நெல் எல்லாம் அரிசியாகவே விளையவும், இப்பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் உள்ள நுண்மணல் முதலிய எவையும் சிவலிங்கரூபமாய் விளங்குகின்றபடியால் மல, ஜல, விசர்ச்சனம் செய்யில் பாபம் ஆகுமஎன எண்ணும அடியேன் திருச்சோற்றுத்துறை வசித்து நாள்தோறும் இங்குவந்து தெரிசித்துப் போகும்படியாகவும் வரம தந்து ஆட்கொண்டருளல் வேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டனர். சிவபெருமான் அதனைக் கேட்டு ஆனந்தம் உடையராய் மகரிஷியை நோக்கி ஏ ரிஷிபுங்கவ "மனயேவமனுஷியாணும் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:"; மக்கட்பிறப்பினைப் பெற்றோர் யாவர்க்கும் அவரவர்கள் மனமே நன்மை தீமை இரண்டையும் தருதற்குக் காரணம் என்றபடி நல்ல வழியிற் செல்வோர் நன்மையையும் தீயவழியிற் செல்வோர் தீமையையும அடைவர். ஆதலின் நல்ல வழியிலேயே சென்றுகொண்டிருக்கின்ற உனக்குயாவும் அங்ஙனமே கை கூடுமாறு அனுக்கிரகம செய்தருளினோம், பெற்று உய்யக்கடவாய் என வரம் தந்தருளி மகாலிங்கத்தின் [illegible]ளே மறைந்தருள கௌதமரானவர் வரத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருச்சோற்றுத்துறைக்கு வந்து சேர்ந்து சிவாக்ஞையின்படி ஆங்கு வயலில் விளையும் அரிசியைக்கொண்டு நான்கு வருணத்தவர் முதலியவர்களுக்கும் உயர்வு

தாழ்வு யென்ற ஆகார பேதம் இன்றி அன்னதானஞ் செய்து வந்ததுடன் அவர் அவர் சுபா சுபங்கட்குவேண்டும் சொரணதானமும் கொடுத்து பஞ்சநதீசப்பெருமானைத் தினந்தோறு சென்று நமஸ்கரித்து வந்து ஆனந்தமாய் வசித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு இருக்க சில நாட்சென்றபின் அன்னவரால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்த பிராமணோத்தமர்களிற் சிலர் அவர் ஈஸ்வரப்பிரசாதத்தால் அடைந்துள்ள வரவிசேஷத்திற்கு பொறாமையுடையாராய் கௌதமர் பசுவைக்கொன்று கோகத்தி தோஷத்திற்கு ஆளாயினர் எனப் பொய்யான நிந்தைவசனங் கூறித் தங்கள் தங்கள் ஊருக்குச்செல்ல ஆரம்பிக்கவே அதை அறிந்த கௌதமர் மிகுந்த கோபம் கொண்டு அன்னவர்களை நோக்கி நீங்கள் பொய்யான நிந்தைகூறி நம்மைத் தூஷித்தபடியால் "சர்வசண்டாள தூஷக:"; பிறரைத் தூஷிப்பவன் நீ சனுவானென்றபடி, குலம வேதாத்தியானம் முதலிய நன்மைகளை இழந்து சூத்திரசம்பிரதாயத்துடன் மகாபாபிகளாகக்கடவீர்கள் எனச சபித்து புறத்தேபோகவிட்டு மற்றுமுள்ள சாதுக்களோடு வசித்துக்கொண்டிருந்தனர். நைமிசாரண்யவாசிகாள்! பிராமணர்களாய்ப் பிறந்தும் கௌதம ரிஷியால் செய்த நன்மையை மறந்து தூஷித்தபடியால் அவர்கள்யாவரும் "எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய் உண்டாமுய்வில்லை செய்நன்றி கொன்றமகற்கு" எவ்வித நன்மையை மறந்தார்க்கு நீக்கிக்கொள்வதற்கு ஓர் வழியுண்டு ஒருவர் செய்த நன்றியை மறக்கில் அவர்கள் கடைத்தேருதற்கு ஓர்வழியும் இல்லையெனக் கூறும் மறைமொழியின்படி குலம் ஒழுக்கம் முதலியவைகளை இழந்து தாழ்மையை யடைந்தனர். இது பற்றித்தான் "நன்றி மறப்பது நன்றன்று" ஒருவர் செய்த நன்மையை மறப்பது நன்று அல்ல எனக் கூறியதும். நன்கு கவனிக்கக்கடவீர்கள் எனத் திருவாய் மலர்ந்து சூத புராணிகரானவர் கௌதமர் வரம் அடைந்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து சதாநந்தர் தவசித்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக் கூற ஆரம்பித்தனர்.

ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எ. சதாநந்தர் தபசித்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

கௌதமரிஷியின் புத்திரராகிய சதாநந்த மகரிஷியானவர் ஒ சமயத்தில் தன் தந்தையை வணங்கித் தந்தையீர்! உலகின் கண் சிவக்ஷேத்திரங்கள் அநேகம் இருக்கின்றதே அவைகளுள் எந்

க்ஷேத்திரம் காலதாமதம் இன்றி புண்ணிய மிகுதியைத் தருவதோடு பஞ்சாக்ஷர ஜெப ஸித்தியையும் தரத்தக்கது அதனை அடியேன் தெரிந்துகொள்ளத் திருவாய்மலர்ந்து அருளல்வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டனர். அவ்விண்ணப்பத்தைக் கேட்ட கௌதமரானவர் சதாநந்தரை நோக்கி குழந்தாய்! அருமைக்காதலனே!! சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவாய். க்ஷேத்திரங்கள் பலவற்றுள்ளும் பஞ்சநதீசப் பெருமான் ஜீவர்களது மரணகாலத்தில் எழுந்தருளி வந்து தாரகமந்திரமாகிய பிரணவத்துடன் பஞ்சாக்ஷ மந்திர உபதேசஞ் செய்து முத்திப் பேற்றினைத் தந்து அருளும் பஞ்சநத க்ஷேத்திரமே மிக்க மேன்மையை உடையது ஆகும். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் "சாற்று பொன்னியை மனத்திடை நினைக்கினுந், தனிப்பேர் போற்றி நின்றுழிப்பராயினுங் காணினும் பொருந்தும், ஏற்றமாயவன்னீரிடை மூழ்கினும் இயையும், பேற்றையார் குணிப்பாரவர் முத்தியே பெறுவர்" வேதங்களால் புகழ்ந்து கூறும் காவிரிநதியை மனதினால் நினைத்தாலும், ஒப்பற்ற அதன் திருநாமத்தை நாவாரத் தோத்திரம் செய்தாலும், கண்ணாரக் கண்டு தெரிசித்தாலும், மிக மேலாய அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தாலும், அங்ஙனம் செய்யப் பெறுபவர் முத்தி இன்பத்தையே பெற்று வாழ்வர் எனக்கூறும் காவிரி நதியில் ஸ்நானம் செய்து ஈஸ்வர தெரிசனம் செய்துகொண்டு ஜெபம் தபம் முதலியவைகளைச் செய்யில் அவைகள் ஒன்று அனந்தமாய்ப் பெருகி ஓங்கும். ஆதலால் நீ அவ்விடம் சென்று உன் இஷ்ட பூர்த்தி செய்துகொள்ளக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைப் பக்தி சிரத்தையோடு கேட்ட சதாநந்தரானவர் உடனே தந்தையை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டவராய் திருவையாற்றை அடைந்து காவிரிஸ்நானம், அநுஷ்டானம், சிவதெரிசனம் முதலியவைகள் செய்யும் காலம் தவிர மற்றக் காலமெல்லாம், காவிரி நதியின் வடகரையில் ஓர் பன்னசாலை ஏற்படுத்தி அதிலிருந்து இடது காலைக் கீழே ஊன்றி நாவினால் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜெபித்துக்கொண்டு தபசு செய்து வந்தனர். அங்ஙனம் சிறிது காலம் செய்துவரவே பஞ்சநதீசப்பெருமான் அவர் தபசுக்கு மகிழ்ந்து கிஞ்சித்து அவர் மனோதிடத்தை ஆராயவேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டவராய்த் தேவேந்திரனை வெள்ளை யானைமீது ஆரோகணித்து எழுந்தருளிவந்து காக்ஷி தந்து ஏ கௌதமகந்தனரே! நீர் இச்சித்தவரங்களைக் கேட்கக் கடவீர் என ஆக்ஞாபிக்க, சதாநந்தர் அவ்வசனத்தைக் கேட்டு அடங்காப் புன்னகை கொண்டு ஏ

மகபதி! யான் தேவோத்தமனை பஞ்சாக்ஷரப்பெருமானுடைய திருவருட்பேற்றினைக் கருதி இத்தவம் செய்கின்றேனேயன்றி அநித்தியமாகி மறையத்தக்க உன்பதவிமுதல் பிரம, விஷ்ணுவாதி பதவிகளை விரும்பி இத்தவம் செய்தேன் இல்லை. நீ எதற்காக வந்தாய் உன் இருப்பிடம் செல்லக் கடவாய் எனக் கூறிப் பின்னரும் தபத்தில் மனத்தை வியாபிக்கச் செய்துகொண்டு நின்றுவிட்டனர். அங்ஙனமாக, தேவேந்திரன் ஆகி வந்த பரஞ்சுடர் சதாநந்தரது உள்ளக் கருத்தை அறிந்து மிக ஆனந்தம் கொண்டவராய் வெளிக்குக் கோபம் உடையவர்போன்று பின்னரும் அன்னவரை நோக்கி ஏ மகரிஷி! சகலபோக போக்கியாதி இன்பத்தையும், அமிர்தபானத்தையும் தரத்தக்க என் உலகத்தையும் அதற்கு மேலாய பதத்தை தரத்தக்க பிரம, விஷ்ணுவினுடைய உலகங்களையும் இழிவெனக் கொண்டு, பூதப்பிரேத பைசாசாதிகள் புடை சூழ மயானத்தில் வசிப்பவனும், பித்தனுமாகிய சிவபெருமான் அளிக்கும் பதவியாகிய உலகமே மேலெனக் கொண்ட அறிவில்லாதவர்கள் உன்னைப்போல இவ்வுலகத்தில் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்களென இன்னும் சில கொடும் சொற்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அவ்வசனங்களைக் கேட்ட உடனே மகரிஷியானவர் அளவில்லாத கோபத்தை அடைந்து தேவர்களில் அதமனாகிய ஏ இந்திரா! சிவநிந்தை செய்த உன் நாவு என்படும், நினைத்த மனம் என்படும், அறிவில்லாதவனே! வண்டுழறுந் தண்டுழாய் மாயோனிருமாப்பும், புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தேளிருமாப்பும், அண்டர்தொழ வாழுன்னிருமாப்பு மாலாலம், உண்டவனை பூஜித்த பேறென்றுணர்ந்திலையால், பிரமரங்கள் சப்திக்கின்றதும் குளிர்ச்சியை உடையதுமான துழாய்மாலை அணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தி வைகுண்ட பதவியைப்பெற்று செருக்குற்றிருப்பதும், தாமரையை ஆதனமாக வீற்றிருக்கும் பிரமன் சத்யலோக பதவியைப் பெற்று செருக்குற்றிருப்பதும், தேவர் யாவரும் வணங்கி வாழும் உன்னுடைய செருக்கும் ஆலாகால விஷத்தை உண்டவனைப் பூஜித்ததால் ஆகிய பேறு எனக்கூறும் அருமை மொழியின்படி பாற்கடலில் பிறந்த ஆலகால விஷத்தால் மரணபயம் அடைந்து எங்களைக் காத்து ரக்ஷித்து அருளவேண்டும் என்று நீங்கள் முறையிட்டலற அது சமயம் எம்பெருமான் கிருபை கூர்ந்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை அவ்விஷத்தின் பராக்கிரமத்தை அடக்கிக்கொண்டு வரும்படி ஆக்ஞை இட்டு அன்னவரால் கொண்டுவந்து கொடுக்கப்பட்ட விஷத்தை உண்டருளாவிடில் அதம்பாவம் படைத்தோய்.

பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் என்று நீங்கள் இறந்த இடம்புல் முளைத்துத் தோன்றுமே, ஏ பாவி! நூறுகோடி பிரமர்கள் நுங்கினர், ஆறு கோடி நாராயணரங்ஙனே, ஏறு கங்கை மணலெண்ணி இந்திரன், ஈறிலாதவனீசனொருவனே நூறுகோடி பிரமாக்கள், ஆறுகோடி விஷ்ணுக்கள் மேன்மையுடைய கங்காநதியிலுள்ள மணல்போல அளவில்லாத இந்திராகள் அழிந்துபோயினர், முடிவில்லாதவன் அநாதிமலமுத்தனாகிய சிவபெருமான் ஒருவனே எனக்கூறும், மறைமொழியின்படி தோன்றி அழியும் உங்கள் பதவியின இழிவை நீ உணர்ந்திலாய்போலும், ஏ புத்தியில்லாதவனே! செல்வச்செருக்குடையார்க்கு நல்ல அறிவு இராதென்பது உன்னிடத்திற் கண்டாம். ஏதுரோகி சிவநிந்தை செய்த உன் முகத்தை நோக்க நோக்க உன்மீது எனக்கு உண்டாகும் கோபமும் அதனைக் கேட்ட பாபியாகிய என் உடல் நீங்காதிருப்பதினால் உண்டாகும் துக்கமும சொல்லும் தரத்தது அல்ல, ஏ மதியீனா! இனி நீ என்முனனிற்பையாகில் எம்பெருமான் உடைய அருட் பிரசாதத்தால் உன்னைச சபித்து நீறுக்குவதோடு சிவநிந்தை கேட்ட என்னுயிரையுந் துறப்பேன். மூற்கனே! இங்கு நில்லாது அகலுதி எனக்கூறிக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தவத்தில் நின்றுவிட்டனர். அங்ஙனம் நிற்க தேவேந்திரன் ஆகி வந்த பரம்பொருள் சதாநந்தருடைய திடசித்தத்தையும், சிவநிந்தையைக் கேட்கப் பொறாத மனவலியையும், பிரமவிஷ்ணு தேவேந்திராதி பதவிகளைத்துச்சம எனக் கொண்டிருக்கும உறுதியையும், தனது சரணத்தில் வைத்திருக்கும் பக்தியின் ஊக்கத்தையும் கண்டு அன்னவர்மீது நிறம்பிய கிருபை உடையவராய் உடனே மகபதியாகிய உருவத்தை நீக்கிக் காளகாண்டம், திரிநேத்திரம், சடாமகுடம், சதுர்ப்புஜம், நாகாபரணம் மான், மழு, முதலிய தன் திருக்கோலத்தோடு உமையம்மை வாமபாகத்தில் வீற்றிருக்க ரிஷபாரூடராய்ப் பிரத்தியக்ஷமாகி ஏ ரிஷிசிரேஷ்டா! பக்தியின் வலிமை உடையாய்! உன் தவத்திற்கு மிக மகிழ்ந்தோம்வேண்டும் வரங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள அம்மொழியினைக் கேட்டவுடனே சதாநந்தர் கண்ணைவிழித்து நித்தியமங்கள மூர்த்தியின் திருக்கோலத்தை நோக்கித் தன்னை மறந்தவராய் இரண்டு கைகளையும் சிறசின்மேற் வைத்துககொண்டு என்னப்பனே! கைலாசபதே! அஞ்ஞானிகளால் அறியப்படாதவனே! ஞானியருள்ளத்தமாந்தவனே! வேத வேதாங்க ஆகமாதிகளால் முறையிடப்பட்டவனே! உள்ளன்போடு பூஜிப்பவர் அவித்தையை நாசஞ் செய்யப்பட்டவனே,

சலசப்தத்தின் பொருளாயுள்ளவனே எனப் பலவாறாய்த் தோத்திரஞ் செய்து, கருணாநிதே! சம்சாரமாகிய பெருங்கடலினின்றும் அடியேனைக் கரையேற்றி ஜெனன மரணாதி துக்கத்தை யான் இனி அடையாவண்ணம் கிருபை பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று அடியற்ற மரம்போல் பூமியில் வீழ்ந்துத் தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு இருக்க சிவபெருமான் அத்யந்த சந்தோஷமுடையராய் தனது இரண்டு திருக்கரங்களாலும் தூக்கி எடுத்து கண்மணி! சதாநந்தா! இன்னும்வேண்டுவதையும் கேட்டுக்கொள்ளக்கடவாய் எனத்திருவாய் மலர்ந்தருள சதாநந்தா பின்னும் சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து சுவாமின்! எப்பொழுதும் உனது சரணகமலங்களில் நீங்காத பக்தியும், தேவரீரது சொரூபதியானத்தன்றி வேறொன்றிற் செல்லாத மனதையும், சிவநாம சங்கீர்த்தனத்தில் விசுவாசமும், உன் திருவுருவத்தை இடைவிடாது கண்டு தெரிசிக்கும், பெறும்பேற்றையும் துர்ச்சனருடைய சவகாசமின்மையும், இந்திரிய நிக்கிரகவைராக்யமும் நல்லொழுக்கமும், நல்லவர்களுடைய உறவும் நான் செய்யும் ஜெபதபாதி சித்தியுங் கைகூடுமாறு கிருபை பாலித்து ஆண்டருளவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டனர் பஞ்சநதீசப் பெருமான் அவர் வேண்டுகோளின்படி அனைத்தை ஈந்தருளி ஏ சதாநந்தா! நீ இப்பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தை விட்டு நீங்காது வசிக்கக்கடவாய். கொடிய பிரமஹத்தியாதி பாபங்களைப் போக்கத்தக்க இவ்விடத்தில் வசிக்கும் ஜீவர்களது யோக க்ஷேமங்களை நாம் வகித்து நடத்துகினறோம். புண்ணிய காலங்களில் காவேரிஸ்நானஞ் செய்து எம்மை தெரிசிப்பவாகட்கு சிவலோகங்கிடைப்பது சத்தியமாகும், இங்கு வசிக்கும் எவையும் நமது சொரூபமேயாம். அவைகிற்க சிவராத்திரியாகிய புண்ணியதினத்தில் எவராயினும் காவேரி ஸ்நானஞ்செய்து தங்கள் தங்கட்கு உரிய நித்திய கருமங்களை முடித்து அன்று முழுவதும் ஆகார நித்திரையின்றி புராணசிரவணம், நம்முடையதெரிசனம், நமது ஆலயப்பிரதக்ஷணம், பஞ்சாக்ஷரஜெபம், ருத்திரஜெபம், முதலியவைகளைச் செய்து மறுநாள் உதயத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தான தருமாதிகளைச் செய்து பாரணம் செய்வார்களாகில் அவர்கள் ஜெனன மரண துக்கத்தினின்றும் நீங்கி நம்முலகில் வாழ்வர். அன்றியும் நமது ஆராதனைக்குவேண்டிய சாமக்கிரிகைகளை சேகரித்துக் கொடுப்போர் நம் சாரூபத்தைப் பெற்று உயவர். எனத்திருவாய் மலர்ந்து கௌதமாநந்தா! இதற்கு சாக்ஷியாக ஓர் கதை சொல்லு

கின்றோம் கேட்கக்கடவாயென கூறுவான் புகுந்தனர். முன் ஒரு காலத்தில் காஞ்சிமா நகரத்தில் பிரமகுலத்தில் பிறந்த துற்போத னென்னும் ஓர் பிராமணன் இருந்தான் அன்னவன் தனக்குள்ள பொருள் யாவற்றையும் வேசிகளுக்கு அளித்ததோடு ஆங்குள்ள வர் மீது பொய் வழக்கிட்டும், பொய்சாக்ஷிகளைக் கற்பித்தும் அத னாற் கிடைத்த பொருளையும் (கட்புடையார் போன்று அகப்பட்ட வரையில பரித்துக்கொண்டு அறுதியாய் விடும்) அவ்வேசையர் கட்கே கொடுத்து அயோக்கியர்களுக்கு ஆச்சாரியனாய் சஞ்சரித் துக்கொண்டிருந்தனன். அவன் அவ்வாறிருக்க அதை அறிந்த அரசனானவன் இத்துஷ்டனை இங்குவைப்போமாகில் நம அரசுரி மைக்கே கேடுவிளை விப்பன். ஆதலால் நகரத்தை விட்டு அகற்று வதே தகுதியென விரட்டிவிட துறப்போதன் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டவனாய் அனேக தேசசஞ்சாரம் செய்து ஆங்காங்கு திரு டியும், அதைக்கண்டவர்களால உதை பட்டும் அன்னபானுதிகளு க்கு வழியின்றி மிகக்கஷ்டமடைந்து கடைசியாய் பஞ்சநத க்ஷேத் திரம்வந்து சேர்ந்து பகல முழுவதும ஆகாரமின்றி இரவு ஆகார விருப்பத்தால் சிவாலயத்தை சுறறிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்த னன். அங்ஙனம் அவன் சுற்றிகொண்டிருக்க அன்றுதினம் சிவ ராத்திரி ஆதலாலும் ஆகாரமின்றி சிவாலயத்தைச் சுற்றிக்கொண்டி ருநத புண்ணிய விசேடத்தாலும துர்வாசமகரிஷியானவர் அவனைக் கண்டு ஞானதிருஷ்டியால், பாபிஷ்டன் என்பதாக அறிந்துகொண்டு அவனை நோக்கி ஏ பிராமணா! நீ அனேக பாதகங்களைச் செய்து மகா பாபியாய் இருக்கின்றபடியால் இப்போது உன்னைப் பிடித்துக்கொ ண்டு போக எமபடாள் வந்து உன் அருகில் நிற்கின்றார்கள் அவர் களைப்பாருஎன்று அவன் கண்ணுக்கு அவர்கள் புலப்படுமாறு அனுக் கிரகம் செய்தனா. அவ்வனுக்கிரகத்தைப் பெற்று துர்ப்போதன் திரும்பிப் பார்க்க எமபடாள நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டு மிகப் பயந்தவனாய் மகரிஷியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து சுவாமின்! அடியேன் இவர்கள் கையில் அகப்படாவண்ணம் காப்பாத்தி அருள வேண்டுமென பிரார்த்தித்து நின்றனன். அங்ஙனம் நிற்கவே துர் வாச மகரிஷியானவர் அன்னவனை பயப்படாதே எண தைரியம் உண்டாகும்படி ஆதரித்து காவிரியில் ஸ்நானம் செய்யச்சொல்லி சகல பாபத்தையும் நாசஞ்செய்யும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசித் துத் தன் அருகிலிருந்து ஜெபிக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்க அன்னவனும் அவ்வாக்ஞையின்படி அவர் பக்கத்தில் இருந்து ஜெபம் செய்து

கொண்டிருந்தனன். அவ்வாறிருக்க இரவும நீங்கியது, எமபடா ளும் மறைந்துபோயினா. அவாகள் போகவே துற்ப்போதன் மக ரிஷியை என் ஐயனே! தங்களுடைய அனுகிரகத்தால் எமபாதை யினின்று நீங்கினேன் என் காம வரலாற்றைத் தெரிவித்துக் காப் பாற்றி யருளவேண்டுமெனக் குறையிரந்து நிற்க மகரிஷியானவா ஏ துர்ப்போதா! உனக்கு இந்த ஜென்மத்தில் வயது நாறு எனக் கற் பிதமாயிருந்தும அது நீ செய்த பாபமிகுதியால் நசித்துப்போனது அரனெழுத்தைக் குருமுகமாயறிந்துரைக்கில், அமருலகில் கணக்கனெ ழுத்தழிக்கலாமே. அரசப்தவாச்சியனாகிய சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ் சாக்ஷர மந்திரத்தை உள்ளன்போடு உச்சரித்தால பிரமமதேவனால வரைந்துள்ள தலையெழுத்தையும் அழித்துவிடலாமெனக் கூறும் உண்மை மொழியின்படி இப்போது நாம உபதேசித்த பஞ்சாக்ஷர ஜெப மகிமையினாலும், காவேரி ஸ்நானம் செய்த புண்ணியததாலும் எம்மைத் தெரிசித்த மேன்மையினாலும், சிவராத்திரியாகிய இத்தின விசேடத்தாலும் அதுநீங்கி பூரண ஆயுள் உண்டாகவே அபமிருத்துரூ பமாய் வந்த எமபடாள் மறைந்துபோயினர். இனியும் நாம சொல்லு கின்றபடி நடந்துகொள்வாயாகில் மேலான பதவியையும் அடைவாய் என்னுடன் வரக்கடவாயென அழைத்துக்கொண்டு சென்று காவிரி ஸ்நானமும் சிவதரிசனமும் செய்துவைத்து தனது உச்சிஷ்டத்தைக் கொடுத்து போஜனம் செய்துகொள்ளச்சொல்லிப் பின்னா இந்த க்ஷேத்திரத்திலே வசித்துக்கொண்டு இருக்கக்கடவாயென ஆக்ஞா பித்தருளினர். துற்போதனும் அவ்வாக்ஞையின்படி பஞ்சநதக்ஷேத் திரத்தை விட்டு நீங்காது வசித்து மரணம் அடைந்தனன். மரணம் அடையவே அவனை நந்திகேஸ்வரரால் சிவலோகத்துக்கு வரழை த்து தமது சாரூபத்தை அளித்ததோடு சிவகணங்களுக்கு அதிபதி யாக்கி பிருங்கிரிஷிகணநாதன் என்னும் பெயரையும் தந்தனம். ஆகையால் சதாநந்தா! நீ இங்குதானே வசித்து சகல சித்தியையும் பெற்று உய்யக்கடவாய் எனத் திருவாய்மலர்ந்து மகாலிங்கத்தின் உள்ளே மறைந்தருளினர். மகரிஷிகாள்! உண்மைஞானம்பெற்று உய்வதற்கும் மகத்துக்களின் தெரிசனையே முக்கிய காரணமாதலால் அவ்வழியில் நிற்போர் சிவசாயுச்சியத்தைப்பெற்று வாழ்வர் இது உண்மையாகும் தெரிந்துகொள்ளக்கடவீர்களென சதாநந்தர் ஜெப சித்தி அடைந்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து சூதபுராணிகரான வர் ஐப்பியேச்சுரமெனப் பெயர் வந்த சரித்திரத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருள ஆரம்பித்தனர்.

அ. ஜெப்பியேச்சுரப்பெயர் வந்த காரணம் உரைத்த அத்தியாயம்.

ஏ நைமிசாரண்ணியவாசிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள். அனவத்தியாகேசவியானவர் நாதசன்மாவாகிய தன் உயிர்க்காதலனை நமஸ்கரித்து பிராணநாயகா! பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்திற்கு ஜெப்பியேசுரம் என்ற நாமம் ஒன்று கூறப்படுகின்றதே அப்பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் அடியேன் தெரிந்துகொள்ளும்படி தெளிவித்து அருளல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள அதனைக் கேட்ட பிரமஸ்ரேஷ்டரானவர் அனவத்யே! கேசவி என் ஆசைக்கு உயிராய்! சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக. முன் ஒரு காலத்தில், இமயமலைச்சாரலில் தவம் செய்து வந்த கோரதபஸியானவர் நாள்தோறும் விரதிகளைச் செய்து [illegible] ஜெபம் பதினாயிரமும் செய்துகொண்டு வந்தனர். [illegible] நீண்டகாலம் ஜெபித்தும் [illegible] சித்தியாகாது போக [illegible] க்ஷேத்திரத்தையும் அடைந்து [illegible] இருந்து ஜெபம் செய்து வந்தனர். அவ்வாறாகவும் சித்தியாகாது போக மிகுந்த துக்கம் உடையவராய் [illegible] அடைந்து அவ்விடத்திலும் [illegible] ஜெபம் செய்ய ஆங்கும் சித்தியாகாததினாலே கோரதபஸியானவர் அளவுகடந்த சோகமுடையவராய் சிவபெருமானைத் தோத்திரம் செய்து எம்பெருமானே! என் மனோரதம் பூர்த்தியாகும் வண்ணம் கிருபை பாலித்து அருளல் வேண்டுமென்று குறையிரந்து நின்றுகொண்டிருந்தனர். அங்ஙனம் நிற்கவே, அன்னவர் செவிகுளிரும்படிமாறு அசரீரியானது ஏ தபசிரேஷ்டா! கிலேசத்தை ஒழிக்கக் கடவாய். நீ இப்பொழுதே காவிரிநதிக்கு வடபாகத்தில் விளங்கும் திருவையாறு என்னும் பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து காவிரி ஸ்நானம் செய்து சிவாலயத்தின் உள்ளே மூலஸ்தானத்துக்கு மேல்பாகத்தில் ஆதி விநாயகமூர்த்தி, சப்தமாதர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோவிலுக்கு மத்தியிலிருந்து ஜெபம் செய்வாயாகில் அது சித்தியாகி உனக்கு நல்ல பலனை அளிக்கும். ஆகையால் ஆங்கு செல்லக்கடவாய் என்று கூறிற்று. அவ்வசனத்தைக் கேட்ட உடனே கோரதபஸியானவர் அப்பொழுதே ஜெப சித்தி அடைந்தவர் போன்ற மகிழ்ச்சி உடன் திருவை

யாற்றை அடைந்து காவிரி ஸ்நானம் செய்து ஆலயத்தின் உட்சென்று சிவதெரிசனம் செய்துகொண்டு அசரீரிகூறிய ஸ்தானத்தை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது மார்க்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கௌதமர் முதலிய மகரிஷிகளைத் தெரிசித்த பின்னர் தூர்வாச மகரிஷியைக் கண்டு வணங்கி பக்தி விசுவாசத்துடன் சுவாமின்! திரிகால வர்த்தமானம் அனைத்தையும் நன்கு உணர வல்ல தாங்கள் என்னுடைய நிலைமையையும் அறிவீர்கள். ஆகையால் அடியேன் பிறவியைப் போக்கத்தக்க சிவப்பிரசாதத்தை அடையும் வழியினை அனுக்கிரகம் செய்து அருளல்வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க, மகரிஷியானவர் அங்ஙனம் வினவிய கோர தபசியைப் பார்த்து ஏ தபசிரேஷ்டா! நீ கற்பொடிகளை ஆகாரமாகக்கொண்டு அசரீரி கூறியவண்ணம் அவ்விடத்தில் இருந்து தபம் புரிவையாகில் அதிசீக்கிரத்தில் மந்திர சித்தியை அடைவாய் இது நமது பூரண ஆசீர்வாதம் செல்லக் கடவாய் என்று ஆக்ஞாபிக்க, உடனே தபசியானவர் மேற்கூறி இடத்தைச் சார்ந்து கற்பொடிகளை ஆகாரமாகக் கொண்டு ஆறுமாத காலம் தபம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு இருக்க பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமான் அவர் தபசுக்கு இரங்கினவராய் பிரத்தியக்ஷமாகி ஏ கோரதபசி! உனது அரிய தபத்திற்கு மகிழ்ந்து காக்ஷி தந்து அருளினோம் வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கக் கடவாயெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளத் தபசியானவர் அம்மொழியினைக் கேட்டு ஆனந்த சாகரத்தில் அமிழ்ந்தினவராய் கருணைக் கடலின் சரண கமலங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து பணிந்து எழுந்து இரண்டு கரங்களும் சிரமேல் முகிழ்த்திய கண்களில் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக சரீரத்தங்கும் மயிர்க் கூச்செறிறத் தன்னை மறந்தவராய் எம்பெருமானே! நினது திருவடியில் என்றும் நீங்காத பக்தி முன்போல வேண்டுமாதலால் அதனைத் தந்தருளல் வேண்டுமெனப் பின்னரும் வணங்கி நிற்க பஞ்சநதீசப்பெருமான் பக்தசிரேஷ்டா! அங்ஙனமே தந்தருளினோம் எப்போதும் நமது அம்சமாகிய தூர்வாச முனிவனிடத்தில் என்றும் நீங்காத குருபக்தியை வைத்து வாழக்கடவாய் எனத் திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார். கோரதபசியும் ஜெபசித்தி அடைந்து மகிழ்ந்தனர். ஏ அனவத்தியா! இது காரணம்பற்றித்தான் திருவையாற்றுக்கு ஜெப்பியேசுரமென்ற பெயர் வந்தது அறிந்துகொள்ளக்கடவாயெனக் கூறினர். ரிஷிசிரேஷ்டர்காள்! நன்கு உணரக்கடவீர்களெனச் சூத புராணிகர் ஜெப்பியேசுரமென்ற பெயர் வந்த சரித்

திரத்தை பூஜித்தது பஞ்சநத என்ற பெயர் வந்த காரணம் கூறுவான் புகுந்தனர்.

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

கூ-வது பஞ்சநதப் பெயர் வந்த காரணமுரைத்த அத்தியாயம்.

ரிஷி சிரேஷ்டர்காள்! அளைவதநிபா ஸ்ரீதேவி பின்னரும் நாரதன் மானவைவணங்கி சுவாமின்! திருவையாற்றுக்குப் பஞ்சநதமெனப் பெயர் வந்தகாரணத்தைக் கூறியருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள நாரதமாமுனிவர் அதனைக்கேட்டு பெண்மணி! நன்குவினவினாய் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவாயென்று கூற ஆரம்பித்தனர். கோரதபசியானவர் சிவாகமநெறியின்படி துர்வாச மகரிஷி எழுந்தருளி இருக்கும் இடஞ்சென்று சிவபெருமானைத் தான் அடைந்த அனுக்கிரக விசேஷத்தைக் கூறி பிறகு அதனைக் கேட்ட ரிஷிபுங்கவர் ஆச்சரியசந்தோஷமுடையவராய் கோர தபசியையாலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு ஓ தபசிரேஷ்டா! இந்தக்ஷேத்திரத்தை சாமான்யமாக நினைத்துவிடாதே, ஜீவர்களடைந்த பாபத்தைப்போக்கி அசுவமேத முதலிய யாகாதிகளைச் செய்ததினாலாகும் பயனையும், கங்கை முதலிய அறுபத்தாறுகோடி தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்ததினாலாகும் பயனையும் ஒருங்குசேர அளிக்குந்தன்மையையுடையது "உலகின்மேலாவைத்த தலமிது வென்றுலியாவரே யிதன் பெருமைவழுத்தற்பாலார்" பூவுலகில் மேலான தலமிதுவே என வேதாகமாதிகள் கூறுமாயின நான் சொல்வது என். எவர்களேனும் இந்தக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு இருப்பாராயின அன்னவர்க்கு பஞ்சநதீசப்பெருமான் நித்தியானந்தப் பேரின்ப வீட்டையளித்தருளுவர். ஆதலால் நீ இந்த க்ஷேத்திரத்திற்றானே வசிக்கக்கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைக்கேட்ட கோரதபசி பின்னுந்துர்வாசரிஷியை நோக்கி என்னையனே பாபத்தைப் போக்கி முத்தியையளிக்குமென் றீங்களே அப்பாபம் என்பது எத்தன்மையையுடையன அதனைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள மகரிஷியானவர் அதனைக்கூறுவான் றுடங்கி கோரதபசியே! பாபத்தின் விரிவைக் கேட்கக் கடவாய். உலகத்தில் பிரம்மகத்திசெய்தல்

கட்குடித்தல், பிறர்திரவியங்கவர்தல், குருவைப்புணர்பவனோடு சேர
தல், * தாயையொத்த மாதர்களைப் புணர்தல், தன்புத்திரி, உடன்
பிறந்தவள், புத்திரன்மனைவி, இவர்களைப் புணர்தல், எவ்வித ஜீவ
களுக்குந் துன்பம் விளைத்தல், யாகங்களுக்குக் கெடுதி செய்தல்,
வீட்டுக்குப்புறம்பான மாதரையும், கொப்பமுடைய பெண்ணையும், பு
ணர்தல், தேவதாமசமுடைய விக்கிரகங்களை உடைத்தல், விளைநிலத்தை
அபகரித்தல், பிறன்மனையாளை அவள் நாயகனைப்போன்ற வேஷம்
பூண்டு கலத்தல், நெற்றி முதலிய அங்கங்களில் § விபூதியில்லா
திருத்தல், விபூதியில்லாத மற்றவைகளைத் தரிக்க எண்ணுதல், சங்கு
சக்கரத்தாற் சுடுபடுதல், எகளுயாகாதிகளைக் கற்றுணர்ந்தோர் வேத
பாராயணஞ் செய்வோர், வேதாகமாதி புராணங்களை அதிபக்தி சிரத்
தையோடு கேட்போர், இவர்கள் மனையாளைப்புணர்தல், தன் மனையா
ளோடு சேராதிருத்தல், ஆககாதிதேவதைகளின் விக்கிரகங்களைப்
போத்தல், தன் பத்தினியின் பாவகிகள், தன் கோத்திரத்திற் பிறந்த
பெண், பிராமணப்பெண், சந்நியாசி ஆச்சிரமம் பெற்றபெண், தாயினை
அடைக்கலமடைந்த பெண், இவர்களைப் புணர்தல், யாவரையும் நிந்
தித்தல், கிராமத்தில் தீயிடுதல், பொய்ச்சான்று கூறல், கோட் சொல்லு
தல், ஆசாரியர்க்குத் துன்பம்விளை[illegible]
உணர்ந்து மறந்துவிடுதல், ஆசாரியன் [illegible] திருத்
தல் [illegible] தாய் தந்தை [illegible]
ளை விலக்குதல், [illegible] உணர் [illegible]
த்திர [illegible] யாகாதிகர்மங்களை [illegible] செய்யா
மைதல், [illegible]
ளை ஒருவர்க்கு விற்றுக் குறித்த [illegible]
களை விடுதல், [illegible] துருத்தல்,
யாவராலும் நிந்திக்கப்பட்டவனுக்குச் [illegible] கொடுத்தலைக்
தல், விருக்ஷங்களை வெட்டிவிற்று சீவனஞ் செய்தல், பிறரிடத்தே
உண்டான கோபத்தால் அவர்க்கு தீங்குண்டாக வஞ்சனையாய் ஏவல்
முதலிய தீய காரியங்களைச் செய்வித்தல், தனக்கு மாத்திரம் அன்
னம் சமைக்கச்செய்தல் புத்திரோற்பத்திக்கான காரியங்களைச் செய்
யாதிருத்தல், நாஸ்திகசாஸ்திரங்களைக் கற்றல், அது கற்றவர்களோடு

* தாயையொத்தமாதர்கள்—பெற்றவள், வளர்த்தவள், தமயன்மனைவி, ஆச்
சாரியன்மனைவி இளைகன்மனைவி, இவர்களாம்.

§ நீறில்லா நெற்றிபாழ் என்றார் ஔவையாரும்.

பழகுதல், சுராபானம் செய்யும் மாதரைப் புணர்தல், எவர்க்கேனும் ரோகம் உண்டாகும்படி செய்தல், கஞ்சா கள் முதலிய மயக்க வஸ்துக்களை முகர்தல், உலகத்தார்க்கு மாறுபட நடத்தல், மிருகங்களைப் புணர்தல், பூமியில் இந்திரியத்தை விடுதல், ஏகாதசி, பௌர்ணமி, அமாவாசை, வியதீபாதம், நாயிற்றுக்கிழமை, சிரார்த்ததினம், மாசப்பிறப்பு, இவைகளில் புணர்தல், கிராமத்தில் கலகம் செய்தல், ஆரண்ணியத்தை அழித்தல், மிருகங்களுக்கு உபத்திரவம் செய்தல், தர்ம திரவியங்களை அபகரித்தல் ஜாதியீனர்களுடைய அன்னம் உண்ணுதல், யாவரும் நிந்திக்கும்படியான ஜீவனம் செய்தல், வியாபாரம் அதன் முறையைக் கடந்து செய்தல், பக்ஷி, மிருகம், இவைகளைக் கண்ணி வைத்துப் பிடித்தல், சூதாடுதல், கள்ளுடன் அன்னத்தை கலந்து உண்ணல், சந்தியாவந்தனத்தை குறித்த காலத்தில் செய்யாது விடுதல், அகாலத்தில் செய்தல், * ஔபாசனம், வைசுவதேவம், பிரமயக்ஞம், அதிதிபூஜை, தேவார்ச்சனை ஆகிய பஞ்சமகா யக்ஞங்களை விடுத்தல், சிவ, விஷ்ணு நாம சங்கீர்த்தனம் செய்யாதிருத்தல், தெண்டனைக் குரியவரை விடுதல் உரியரல்லாதவரைத் தெண்டித்தல், இறை மிகுதியாக வாங்கல், யுத்தத்தில் பயந்தோடல், குறைந்த படிக்கல்லால் விற்றல், மாம்சம், கள் இவைகளை விற்றல், § காராம்பசுவின் பாலை உண்ணல், நீசனைச் சேர்தல், பணிவிடைக்காரனைப் புணர்தல், கொடுத்ததை நிந்தித்தல், தாய் தகப்பனைக் கெடுத்து விலகுதல், மருமகளை முதலாகிய இவர்களைப் புணர்தல், மாமன் மாமியை நிந்தித்து எதிர்த்துப் பேசுதல், கொழுந்தன் மார்களை அலக்ஷியம் செய்தல், முதலியவை இன்னும் அனேகமாகிய செய்கைகளெல்லாம் பாதகமாகும். மேற்கூறியவைகள் யாவர்க்கும் பொதுவாயினும் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்ற வகுப்பினர்க்கும் பெண்பாலர்களுக்கும் பிரித்துக்கொள்ளக்கூடியவைகளும் உண்டு அவைகளைப் பிரித்து நீ உணரக் கடவாய். இப்பாவங்களைச் செய்தோர் அனுபவிக்கவேண்டிய நரகங்கள் எண்ணிறந்தன. அதன் விரிவைக் கூறப்புகில் மிக விரியும் ஆதலின் கெருடபுராணத்தால் உணர்க, பின்னர் மனிதர்கள் செய்த பாபத்துக்குத்

---

* ஔபாசனம்—சமைத்த அக்கினியை எடுத்து அதில் தேவப்பிரீதியாகச் செய்யும் அவிர்ப்பாகம், வைசுவதேவம்—சமைத்த அன்னத்தால் பூதங்கட்கு பலியிடல், பிரமயக்ஞம்—வேதமோதுதல்.

§ காராம்பசுவின் பால் சிவலிங்கப்பெருமான் அபிஷேகத்துக்குரியனவாதலின், உண்ணல் பாவமென்றார்.

தக்கவாறு ஏற்பட்டுள்ள நரக வேதனையை அடைந்தும் அதன் முடிவில் பூமியினிடத்து கொசு, செடி, மரம், பக்ஷி, மிருகம், சண்டாளன், சங்கரஜாதி, சூண்டன், சோனகன், சூத்திரன், வைசியன், க்ஷத்திரியன், பிராமணன் என்ற சராசராதி மனிஷிய ஜென்மங்களில் தோன்றிப் பின் பகுத்தறிவினையுடைய அம்மனிஷிய ஜென்மங்களில் "மன ஏவமனிஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:" என்ற உண்மை வாக்யப்படி இது தீது இது நன்மை என்பதை உணர்ந்து சத்குருபதங்களின் மூலம் சிவபெருமான் திருவருட்கு பாத்திரனாக விளங்கி சகல பாபநிவிர்த்தியும் பரிசுத்தமுடைய நித்திய ஆனந்தப் பேரின்பத்தைப் பெற்று பரமுக்தருமாவன் என்று முடிக்கவே கோர தபசிலேயான பராயாச பலியைச் சோதிக்கவாயின் ! மேற்கூறிய பாவங்களைச் செய்தோர் நரக வேதனையை அனுபவியாதிருக்க அது அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் சாஸ்திரங்களில் கூறியிருக்கும் அதனையும் நியமமாகச் செய்தல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனர். இதனைக் கேட்ட மகரிஷியானவர் ஏ கோரதபசி! பிராயச்சித்தம் அவ்விதந்தான் உண்டு அதுவும் அபுத்தி பூர்வமாய்த் தெரியாது பாவங்களைச் செய்தார்க்கு அப்பாவங்களைப் போக்கும் விதந்தானே பாபமேது, புண்ணியமேது, சாஸ்திரமேது, சமயாசாரமேது, ஜாதிபேதமேது, வருணாசிரமேது, இன்ன இன்ன வருணத்தார் இன்ன இன்ன ஒழுக்கங்களை உடைத்தாயிருத்தல் வேண்டும் என்பதுவுந்தான் இவைபோன்ற இன்னுஞ் சில விஷயங்கள் சில வைதிகர்கள் கூடிக்கட்டி வைத்த கட்டாகும் என்பர் பலவாகப் வேதாகமாதி புராணங்களையும் அவைகளை உலக நன்மையின் பொருட்டு உண்டாக்கிவைத்த மகாமூர்த்திகளையும் நிந்தித்து "ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலால் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்" என்ற மறைமொழிக்கு மாறுபட்டு கண்டதே காக்ஷி, கொண்டதே கோலம் என மனதுக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் நடந்து மாபாதகர்களாய் விளங்குவோர் செய்த பாபத்தை எட்டுணையும் போக்கவேமாட்டாது. அவர்கட்கு செய்த பாபத்துக்குத்தக்க நரக வேதனையை அநுபவித்தலே பிராயச்சித்தமாகும். இது சத்தியமென்றுணரக்கடவாய் அது நிற்க அப்பிராயச்சித்தமும் சிவக்ஷேத்திரங்களில் பனிரெண்டு வருஷம் வசித்திருந்து செய்தால் பாபவிமோசனமென்றும், அதிலும் இந்த பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் ஆறு வருஷம் வசித்திருந்து செய்யில் மிக விசேஷமென்றும் மறை முதலியவை கூறுகின்றபடியால், இதற்கு இணையானஸ்தலம் இம்மூவுல

கத்திற் கில்லையாம். பிராயச்சித்தமென்பது என்னை எனின். கேட்கக்கடவாய். காலை, மத்தியானம், சாயங்காலம், என்ற முக்காலத்திலும் காவேரிஸ்நானஞ் செய்தல், ஆறுநெட்டுக்கால மீதி பிரதக்ஷணஞ் செய்தல், சிவசன்னிதானத்தில் நூற்றெட்டு நமஸ்காரஞ்செய்தல், பிச்சையேற்று ஒரு வேளை உண்ணல், இராப்பகல் சோம்பல் நித்திரையின்றி தினமொன்றுக்கு பதினாயிரம் பஞ்சாக்ஷர மந்திரஞ் செபித்தல், இவை செய்ய சக்தியில்லாதவர்கள் தன் மரணபரியந்தம் இந்தக்ஷேத்திரத்தில் வசித்திருத்தலேயாமெனும். இங்ஙனம் செய்வதுதான். அதிநுதிகொண்டது பாவமாக்கும் பயந்தாய்ப் பின்னும் கோர தபசி சுவாமின்! நரகங்களுள் புன்னுகமென்பது மிகக்கொடுமையுடையதெனவும், புத்திரப்பேறில்லாதவனை மிகவருத்தத் தக்கதெனவுங் கூறுகின்றபடியால் அவைகளின் விரிவைக்கொஞ்சந் திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள மகரிஷியானவர் ஏ தப சிரேஷ்டா! புன்னுக நரகமென்பது உருக்கிய தாம்பிர ஜலத்தால் தப்தாகாரமாய் மேலும் சுவாலித்துக் கொண்டு இமைப்பிற் புத்திரப்பேறில்லாதவர் தேவவருஷத்தில் நூறு வருஷம் கிடந்து வருந்தும்படியாக வாட்டுந்தன்மையையுடையது. தெரிந்துகொள்ளக்கடவாயென்ன அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அந்தக் கோர தபசியானவர் மிகுந்த நடுக்கத்தையும் கிலேசத்தையும் அடைந்து என்னை அடிமையாய்க்கொண்டருளிய குருசுவாமின்! ஏழையேன் எவ்வித நரகத்தையும் அடையத்தக்க எவ்வித பாபங்களையுஞ் செய்யாதவனாயினும் இப்புன்னுக நரகத்தைப் போக்கத்தக்கவனான புத்திரப்பேற்றினை மாத்திரம் அடையாதிருக்கின்றேனாகையால் அதற்கோர்வழி கூறி நிவர்த்தித்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள துர்வாச மகரிஷியானவர், அதனைக்கேட்டருளி, கண்மணி! பயப்படாதே அது மிக எளிதிலாகக் கூடியதாகும் என்னை எனின் நீ இதுவரையில் அனுஷ்டித்துவந்த பிரமசாரி ஆச்சிரமத்தை விடுத்து கிரகாச்சிரமத்தை அடைந்து இல்லற தருமத்தை வழுவின்றி நடத்தி புத்திரப் பேற்றினை அடையக்கடவாய். உனக்கு நற்குலத்திற் பிறந்த பெண்ணை விவாகஞ் செய்து வைக்கின்றேன் புறப்படென அழைத்துக்கொண்டு வசிஷ்டராச்சிரமத்தை அடைந்து அன்னவரை நோக்கி ஏ வசிஷ்ட மகரிஷி! உமது தங்கையாகிய சாருலக்ஷணையை நம் மாணாக்கனாகிய சிலாத முனிவருக்கு விவாகஞ் செய்து தரல்வேண்டும் என்று கேட்டு அவரனுமதியின்பேரில் உடனே கன்னிகாதான விதிப்படி

விவாகத்தைச் செய்து முடித்து சதிபுருஷாளிருவரையும் ஆசீர்வதித்து இல்லறம் நடத்தும்படி அனுப்பிவிட்டுத்தான் ஆச்சிரமத்தை அடைந்து ஆனந்தமாயிருந்து கொண்டிருந்தனர். அங்ஙனமாகப் பத்தினி சமேதமாய்ச் சென்ற கோரதபசியானவர் இல்லறம் நடாத்திக்கொண்டு வருங்நாளில் அவர் பத்தினியாகிய சாருலெக்ஷணையானவள் குணமேருவாகிய ஓர் புத்திரனைப்பெற அக்குழந்தைக்குச்செய்யவேண்டிய சடங்குகளை எல்லாம் முறையே செய்து சைலாதி என்று நாமகரணஞ்சூட்டி சகல சாஸ்திர பாண்டித்திய முடையவனாகச்செய்து வைக்க உடனே அப்புத்திரனானவர் பஞ்சநத க்ஷேத்திரம் வந்து ஓர் காலைப் பூமியில் ஊன்றி இரு கரங்களையும் ஆகாயத்தில் தூக்கி சூரியனை இமையாது நோக்கின வண்ணமாய் பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய சிவபெருமானைக் குறித்துத் தபம் செய்வாராயினர். அங்ஙனம் செய்யவே பஞ்சநதீசப்பெருமான் அவர் அகத்திருந்து பிரத்தியக்ஷமாய் ஏ சைலாதமுனிவன் வரபுத்திர சிரேஷ்டா! என்று விளித்தருள, உடனே சைலாதியானவர் எம்பெருமானது திருக்கோலக் காக்ஷியைக் கண்டு சரீர வசமில்லாதவராய் கண்களில் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து பணிந்து எழுந்து உண்மை அன்பருள்ளத் தமர்ந்த இன்பத்திருவுருவே! நாயினும் கடையனாகிய அடியேனை ரக்ஷித்தருள எழுந்த பரமகாருண்ய மூர்த்தியே! எனப் பலவாறாய்த் தோத்திரம் செய்து இரு கரங்களையும் சிரசின் மேல் குவித்து நின்றுகொண்டிருக்க சிவபெருமான் மிகக் கருணையோடு நோக்கியருளி ஏ சைலாதி! உனது பக்தியின் வலிமைக்கு மிகச் சந்தோஷமடைந்தோம். வேண்டு வரங்களைக் கேட்கக்கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளச் சைலாதியானவர் என்னை ஆண்டருளிய நித்தியமங்கள மூர்த்தியே! அடியேன் தேவரீருடைய சந்நிதானத்தை விட்டு எப்போதும் நீங்காதிருக்கும்படியான வரமொன்றே தந்தருளல்வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்து நிற்க பரம்பொருள் அங்ஙனமே தந்தருளினும் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவாயென்று உடனே சூரிய புஷ்கரணீ, கங்காநதி, சந்திரகிரகணத்தினின்றுமுண்டாகிய அமிர்தநதி, கௌரியினிடத்தினின்றும் தோன்றிய பாலாறு, நந்திவாய் நுரைத்தீர்த்தமாகிய ரிஷபநதி, ஆகிய ஐந்தையும் நிர்மித்து அபிஷேகம் செய்வித்து பூதகணங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாய் விளங்கும் தன்மையையும், தனது சாரூபத்தையும், தன்னையும் அன்னவரையும்

உமையம்மையார் வேறுபாடறிய *ரிஷபத்தின் முகத்தையும், நந்திகேஸ்வரரென்னும் திருநாமத்தையும் பொத்தினவேத்திரத்தையுங் கொடுத்தருளி உடன்கொண்டு சிவபரஞ்சுடர் அந்தர்த்தானமாயினா. ஏ மகரிஷிகாள்! சைலாதிக்கு நந்திகேஸ்வரத்திருவுருவம் எம்பெருமான் அளித்தகாலத்து உண்டான நதி ஐந்தாகையால் இந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு பஞ்சநதமென்ற பெயர் வந்தது. அவைகள் எங்குள்ளதென்னில் பின் சொல்லப்போகிற காவேரிநதியில் மறைந்து விட்டனவாகும். தெரிந்துகொள்ளக்கடவீரகளென சூதபுராணிகர் பஞ்சநதப் பெயர் வந்தகாரணமுரைத்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து காவேரியின் வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தைக்கூறுவான் துடங்கினர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰. காவேரியின் வரலாறு உரைத்த அத்தியாயம்.

முன்னொருகாலத்தில் அகஸ்திய மகரிஷியானவர் தன் மாணாக்கர்களோடு திருவெண்காட்டில் திருக்கோவில் கொண்டருளிய சிவபரஞ்சுடரைத் தெரிசிக்கவேண்டி அவ்விடம் வந்துசேர்ந்து சிவதெரிசனஞ்செய்துகொண்டு சிலகாலம் வசித்திருந்தனா. அன்னவர் அங்கு எழுந்தருளியிருப்பதை சமுத்திரராஜன் கேள்வியுற்றுவந்து சேர்ந்து மகரிஷியை சாஷ்டாங்கமாய்வணங்கி சுவாமின்! தங்களுடை தெரிசனையைப்பெறவேண்டுமென்று பலகாலமாய் நினைத்துக்கொண்டிருந்த அடியேன் இன்று கிடைக்கப்பெற்று கிருதார்த்தனாயினேன். தங்களால் எனக்கு ஆகவேண்டியகாரியம ஒன்றுள்ளது அது என்னெனில், யான் உலகத்திலுள்ள கங்கைமுதலாகிய நதிகளுக்கெல்லாம் நாயகனாயிருந்தும, சிவப்பிரசாதத்தால் கவேர ராஜரிஷிக்கு புத்திரியாய்ப்பிறந்து சைய்யபருவதத்தில் வசிக்கும் காவேரியை மனைவியாகப்பெறாத குறையொன்றை அடைந்தவனாகயிருக்கின்றேன் அக்குறை தங்கள்கிருபையால் நீங்கத்தக்கதாகலின் கருணைசெய்தருளல்வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனன். அவ்வசனத்தைக் கேட்ட கும்போத்பவரானவர் ஏ சமுத்திரராஜனே! உன்னுடைய கோரிக்கையை பூர்த்திசெய்துவைப்போம் கவலையுறாதே என ஆக்ஞாபித்து தான் பிரயாணமாகி கவேரரிஷி ஆச்சிரமம் வந்துசேர, கவேரரிஷி

---

*ரிஷபமுகம்—நந்திகேஸ்வரருக்கு ஈஸ்வரனால் முதலில் வானரமுகம் அளிக்கப்பட்டதெனவும் பின்னர் இராவணன் ஓர் சமயம அதைக்கண்டு நகைத்தமையால் அதை நீக்கி ரிஷபமுகம் கொடுக்கப்பட்டதெனவும் ஆன்றோர் கூறுவர்.

யானவர் அகஸ்தியமகரிஷியின் வரவை எதிர்கொண்டு முகமனுரை வழங்கி அழைத்துக்கொண்டு பானசாலையிடம்சேர்ந்து ஆசனமுதலிய உபசாராதிகளையும் அதிதிபூஜையும் செய்வித்து ஏ அகஸ்திய மகரிஷி! தங்கள்வரவால யான் மெத்த சந்தோஷமடைந்தேன. வந்தவிஷயம் என்ன அதைத்தெரிவித் தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, அவ்வசனத்தைக்கேட்ட அகஸ்தியரானவர் கவேரரிஷியைநோக்கி ஏ மகரிஷி! நீர சிவப்பிரசாதமாகிய பெரும்பேற்றினைப்பெற்ற மேன்மையுடையவர், திரிகால வர்த்தமானத்தையும அறிவீர, அங்ஙனமாக யான்வந்தவிஷயம தெரிந்திருந்தும நான் சொல்லக்கேட்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் கேட்கின்றபடியால் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவீர. அது என்னெனில், சமுத்திரங்கட்குத் தலைவனாகிய சமுத்திரராஜன் உமது புத்திரியாகிய காவேரியை மனைவியாகப் பெறவேண்டி என்னை உமமிடத்துக்கு அனுப்பினன். அக்காரியமாக நானிங்குவந்தனன். ஆனால் பெண்ணை ஒரு நாயகனுக்கு கொடுக்குமவிஷயத்தில் விசாரிக்கவேண்டுவது மிக உள்ளனவாயினும் நான் சொல்லுகின்ற சம்மந்தத்தைப்பற்றி பேசவேண்டுவதும, விசாரிக்கவேண்டுவதும ஒன்றுமேயில்லையாதலால் நிச்சயதாம்பூலம் செயது கல்யாண மகோத்சவத்தை முடித்துவையுமென்று தீர்மானமாய்க்கூறியருள அதைக்கேட்ட கவேரரிஷியானவர அத்யந்த சந்தோஷமடைந்து ஏ மகரிஷி! தாங்களே வந்தும் கல்யாணத்தை முடிக்குமபடி தீர்மானஞ்செய்தும் சொல்லுகின்றபடியால் என்ன ஆக்ஷேபணையிருக்கின்றது புறப்படுவோமென்றுரைத்து தன் புத்திரியை அழைத்துக்கொண்டுபுறப்பட எல்லோருமாய் திருவெண்காட்டை நோக்கிவருவாராயினர். அப்படியாகவரும்போது பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் தங்கி பஞ்சநதிஸ்நானஞ்செய்து செம்பொற்சோதீஸ்வரரையும அறமவளர்த்த நாயகியாரையும் தெரிசனை செய்துகொண்டு அவ்விடமவிட்டுப்புறப்பட காவேரியானவள் அந்தஸ்தலத்தைவிட மனமில்லாதவளாய்த் தங்கியிருக்க மகரிஷியிருவரும அதனைநோக்கி குழந்தாய்! ஏன் நிற்கின்றனை புறப்படு என்றுகூறவும் மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாது பின்னரும் நிற்கவே அதனைநோக்கி இருவருமவருமபடி கையைப்பிடித்து இழுக்க காவேரியானவள் பரமசிவனை மனதிலேதியானித்து வாய்விட்டு அழுவாளாயினள். அங்ஙனமாக, அன்னவளது நினைப்பத்தைக் கேட்டருளிய சிவபெருமான் உடனே அவள்முன் பிரத்தியக்ஷமாகி பெண்மணி! ஏன் அழுகின்றாய் உன் எண்ணத்தை தெரிவிக்கக் கட

ளாயென்றாக்ஞாபித்தருள காவேரியானவள் உமாநாயகனது பாத பதுமங்களில் வீழ்ந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து பரமகாருண்ய மூர்த்தியே! அடியேன் என் தந்தையோடும் அகஸ்திய மகரிஷியோடுமேவந்து இங்கு உமதுடைய திருவுருவத்தை தெரிசித்த உடன் இவ்விடம்விட்டுச்செல்ல மனமில்லாதவளாகயிருக்க அதையறியாது இருவரும் வரும்படி பலாத்காரம் செய்தபடியால் உன் சரணமே கெதியென வாய்விட்டுக்கதறினேன், ஆகையால் அடியேன் இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்காது நதிரூபமாய் தேவரீரைத் தெரிசித்துக்கொண்டிருக்கும்படியாய்க் கிருபைபாலித்தருளவேண்டுமென்று பின்னரும் வணங்கிநிற்க, சிவபெருமான் காவேரியின் பக்திக்கு மிகமகிழ்ந்தவராய் அன்னவளைநோக்கி குழந்தாய்! அங்ஙனமே செய்விக்கின்றோம்பயப்படாதே யெனக்கூறியருளி அகஸ்தியபால கிருபாவீக்ஷண்யஞ்செய்து ஏ அகஸ்தியா! நீ எல்லாம் உணர்ந்தவனாகியும் "பேதமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்" அறியாத்தனமே பெண்கட்கு ஆபரணமென்பதை உணராது காவேரியானவள் இவ்விடம்விட்டு வாராதின்றவுடன் அவள்மனப்பாவத்தை அறிந்து அதற்குரிய ஞாயங்களைக்கூறி சமாதானத்துடன் அழைத்துக்கொண்டு செல்லாது பலாத்காரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனை அது நீ கோரியகாரியத்தை முடித்துவிடவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டே போலும் பரவாயில்லை உன் எண்ணத்தையும் பூர்த்திசெய்விக்கின்றோம் நெஞ்சம்பொருக்கக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்து பின்னரும் காவேரியைநோக்கியருளி ஏ பெண்மணி! உலகில் ஒருவருக்கு பெண்பிறந்துவிட்டால் அது பிறந்த துக்கத்துக்கு ஏதுவானகாரியமாகும். அத்துக்கம் அப்பெண்ணை ஒருவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்குமளவில் நீங்கமாட்டாது. ஆகையால் விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டியது பிதாவின் கடமையாகும். நீயும் யௌவனபருவத்தையடைந்து "பற்தாரோக்ஷதி சௌமாரே" நாயகனால் ரக்ஷிக்கப்படுவது யௌவனபருவம் என்ற உண்மைவசனப்படி புருஷனால் பாதுகாக்குந்தன்மையை அடைந்துவிட்டாய். ஆகையால் உனக்குள்ள நூற்றொருகலைகளில் ஒருகலையுடன் அகஸ்தியரோடுசென்று சமுத்திரராஜனை மணம்புணர்ந்து வாழ்வதுடன், நூறுகலையோடு நதிரூபமாய் இந்தக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து உன்னிடத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வோர் பாபத்தைப் போக்குவிக்குந் தன்மையோடு விளங்கிக்கொண்டிருக்கக்கடவாய் என்று ஆக்ஞாபித்து அகஸ்தியருக்கும் அழைத்துக்கொண்டுபோகும்படி விடைகொடுத்தருள இருவரும் சிவாக்ஞை

யைப்பெற்றுக்கொண்டு கவேரராஜ ரிஷியுடன் திருவெண்காட்டி
னிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள. ஆங்கு வந்து சேரவே, அவர்கள்
வந்த சங்கதியை சமுத்திர ராஜன அறிந்து அவ்விடம் தானும்
வந்து சேர்ந்து நலல சுப முகூர்த்தத்தில் காவேரியை மணம்புரிந்து
சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க கவேர ரிஷியானவர் தனது இருப்
பிடமாகிய சையபர்வதத்தை அடைந்தனர். உடனே சமுத்திர
ராஜன் அகஸ்தியரை வணங்கி சுவாமிகாள் ! தங்கள் அனுக்கிரகத்
தால் என்னிச்சை நிறைவேறியது, அடியேனுடைய வேண்டுகோளுக்
கிணங்கி சையபாவதத்துக்குச் சென்ற தாங்கள் இத்துணைக்காலந்
தாழ்த்ததற்கு காரணம யாதோ அதை அடியேன் தெரிந்துகொள்
ளுமாறு திருவாய்மலாந்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள
அகஸ்தியரானவர் அங்ஙனம் வினவிய சமுத்திரராஜனை நோக்கி
நடந்த சங்கதியாவற்றையுங் கூறினவராய் காவேரியானவள் பஞ்ச
நத க்ஷேத்திரத்தில் நூறு கலைகளுடன் தங்கி ஒரு கலையோடு இவ்
விடம் வந்து சேர்ந்த சங்கதியைத் திருவாய்மலர்ந்தருள அதைக்
கேட்டவுடனே சமுத்திரராஜன் காவேரியை மணம்புணர்ந்ததினு
லாகிய சந்தோஷத்தினின்று நீங்கினவனாய் பின்னரும வணங்கி
சுவாமின் ! பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கும் காவேரியுடன் வாழ
வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றேன் ஆகையால் அது
கைகூடுமாறு கிருபை பாலித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்
துக்கொள்ள அதனைக் கேட்ட அகஸ்தியரானவா அங்ஙனமே செய்
யக்கடவா என்று விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு தானும் ஆசிர
மத்தை நோக்கிச்சென்றனர். சமுத்திரராஜனும் அவ்விடம் விட்டு
நீங்கி பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் வந்து சேர்ந்து சிவபெருமான் அனுக்
கிரகத்தால் ஆங்குள்ள காவேரியுடன் கலந்து எமபெருமானுடைய
ஆலயத்திற்கு வாயவு மூலையில் தடாக ரூபமாய் வாழ்ந்துகொண்டி
ருக்கின்றனன். ஏ மகரிஷிகாள் ! கவேரராஜ ரிஷிபுத்திரியாதலால்
காவேரி என்ற நாமம்வந்ததோடு திருவையாற்றில் நூறு கலைக
ளோடும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றபடியால் ஆங்கு ஸ்நானஞ்
செய்பவர்கள் மோக்ஷானந்தத்தைப் பெற்றுவாழ்வா. அறிந்து
கொள்ளக் கடவீர்களென காவேரியின் வரலாறுரைத்த சரித்தி
ரத்தை பூர்த்தி செய்து சிலாதசப்பிராமணன் முத்தி அடைந்த
சரித்திரத்தைக் கூறலானார் சூதர்.

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௧-வது சிவதாசப்பிராமணன் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

முன்னொரு காலத்தில் மகாயோகியாகிய சிவதாசனென்ற பிராமணோத்தமர் அனேக தீர்த்தயாத்திரை செய்ததோடு ஆங்காங்குள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களையும் தெரிசித்துக்கொண்டு கடாசியாய் ஜீவன்முக்தி க்ஷேத்திரமாகிய திருவையாற்றை அடைந்து காவேரி ஸ்நானம் செய்து, விபூதி ருத்திராக்ஷம் அணிந்து நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டவராய் சிவாலயத்தினுட்சென்று சிவதரிசனஞ்செய்துகொண்டு ஐந்துவருஷகாலம் ஜெப்பியேசுர மண்டபத்திலிருந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரஜெபம் செய்துவந்தனர். அங்ஙனம் நிகழுமநாளில் ஓர்நாள் காசியிலிருந்து மரணம் அடையில் முத்திசித்திக்குமென்று வேதாகமங்கள் கூறுகின்றபடியால் இவ்விடம்விட்டு ஆங்குசெல்வதுதான் விசேஷமென்ற தோற்றம் உண்டாக உடனே காசிக்குப் போகவேண்டுமென்று புறப்பட்டு விந்தமலைக்குச் சமீபமாய்ச்செல்லும்போது ஆங்குவசித்துக்கொண்டிருந்த ஓர் எரண்டபக்ஷியானது அன்னவரை எடுத்து விழுங்கவே அதை சகிக்காதவராய் பிராமணோத்தமரானவர் சிவபரஞ்சுடரை மனதிலே நினைத்துப் பலவாறாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்யவே, அடியார்க்கெளியன் யானென்று உலகமறியச்செய்து எங்கும் வியாபகமாய் விளங்கு சிவபெருமான் அவர்தோத்திரத்திற்கு மகிழ்ந்தவராய் ஓர் அரசன்போல் வேடம்பூண்டு அசுவாரூடராய் திருக்கரத்தில் குந்தாயுதத்துடன் அவ்விடத்திற்றோன்றி ஏ பிராமணோத்தமா! பயப்படாதே இதோ உன்னைவிழுங்கும் பக்ஷியை சம்மாரஞ்செய்து காப்பாற்றுகின்றேனென்று அவ்வாயுதத்தால் பக்ஷியை இரண்டுதுண்டாகப்பூமியில் வீழ்த்தினர். அங்ஙனஞ்செய்யவே பிராமணோத்தமர் பக்ஷிவாயினின்றும் நீங்கி*மூர்ச்சாக்கிராந்தனாய்ப் பூமியில்வீழ்ந்து சற்றுநேரஞ்சென்று சோபமநீங்கி எழுந்தவராய் சமீபத்தில்நின்ற அரசனாகிய பரமசிவனைப்பார்த்து ஏ ராஜன்! ஆபத்துக்காலத்தில் உயிர்த்துணைவன்போன்று வந்து எனக்கு ஜீவதானஞ்செய்தனை. அதற்கு பிரதி உபகாரமாய் சக்கிரவர்த்தி திருமகனாகிய உனக்கு மிக எளிய பிராமணனாகிய யான் செய்யத்தக்கதொன்றுமில்லையாயினும் என்னுடைய பூர்ண ஆசீர்வாதமே அளிக்கத்தக்கது ஆகுமென்று மிகுந்த விசுவாசத்துடன் ஆசீர்வாதஞ் செய்து பின்னரும் ஏ ராஜன்! நீ எந்த தேசாதிபதி அதனை யானறிய அன்புடன் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று வினவிப் பார்க்கவே

எம்பெருமான் ராஜ உருவத்தினின்றும் நீங்கி காலகண்டம், திரிநேத்திரம், சடாமகுடம் முதலிய அருட்டிருமேனியோடு உமையம்மை வாமபாகத்தில் விளங்க ரிஷபாரூடராய் காக்ஷிதந்தருளி ஏ சிவதாசனே! ஆபத்துக்காலத்தில் நம்மை நினைத்தமையால் உன்னை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு அரசகோலத்துடன் தோன்றிக் காப்பாற்றியருளினோம், இப்போது நீ யெங்கு செல்கின்றாய் அதனைக் கூறக்கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளப் பிராமணோத்தமர் சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து இருகரங்களையும் சிரசின்மேல் குவித்தவராய் கண்களிலானந்த நீர் பெருகப்பலவாறாகத் தோத்திரஞ் செய்து என்னப்பனே! அடியேனைக் காக்கும்பொருட்டு அரசகோலங்கொள்ள எங்கு கற்றனையோ, அதுவும் ஓர் திருவிளையாட்டுப்போலும். உன்னளவை வேதாகமாதிகலைகளும் அறியாது மயங்குமென்னில் கிஞ்சிக்ஞனாகிய யான் சொல்லக்கிடந்ததொன்றுமில்லையாகும். அதுநிற்க அடியேன் பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் வசித்திருந்து இப்போது மரணத்தால் முத்தியைக்கொடுக்கத்தக்க காசியில் வசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஆங்கு செல்கின்றேன் என்று கூறிநின்றனர். அவ்வாறு கூறவே சிவபெருமான் அதனைக் கேட்டருளி ஏ சிவதாசனே! மண்ணுலகத்தில் சிவஸ்தலங்களெவற்றிற்றும் மேலானதாய் ஒப்புவமை அற்றதாய் ஆங்கு வசிப்பவர்களது மரணகாலத்தில் நாம் எழுந்தருளி தாரகமந்திரோபதேசஞ்செய்து முத்தியைக் கொடுக்கத்தக்கதாயுள்ள இந்த அத்தலத்தின் மகிமையை உணராது விடுத்துவந்தமையால் இவ்விதமான மரணபயத்து உனக்கு நேர்ந்தது. பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் ஜெனனத்தாலும், மரணத்தாலும், நினைத்ததினாலும், தரிசித்ததினாலும், வாசம் செய்வதினாலும், பாபாத்தங்களை எல்லாம் போக்கி முத்தியை அளிக்கத்தக்கதாகும். அதன் பெருமையை எடுத்துக்கூறப்புகில் மிக விரியும் ஆகையால் நீ இப்போதே ஆங்கு செல்லக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி இத்தடாகத்தில் மூழ்குமென ஆக்ஞாபித்து மறைந்தருளினார். அங்ஙனமாக பிராமணோத்தமர் உடனே சிவாக்ஞையின்படி தடாகத்தில் மூழ்கி திருவையாற்றில் காவேரியின் மத்தியில் எழுந்து பார்க்க எம்பெருமானாகிய கருணைக் கடல் அவ்விடத்து ரிஷபாரூடராய் காக்ஷிதந்தருளி ஏ சிவதாசா! காசியும் இணையாகாத இத்தலத்தில் உன் மரணபரியந்தம் வசித்து முடிவில் நமது சாயுச்சியம் பெற்று வாழக்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார். பிராமணோத்தமரும் நீண்டகாலம் அவ்விடத்து வசித்து மர

ஞானந்தத்தில் சிவபரஞ்சுடரின் சாரணாரவிந்த நிழலை அடைந்து வாழ்ந்தனர். ஏ ரிஷிபுங்கவர்காள்! சிவபெருமான் திருவருட்டிறத்தை நன்கு உணரக்கடவீர்கள். என்று சிவதாசப் பிராமணன் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து தூர்த்தமன் முத்தியடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான புகுந்தனர்.

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௧௨-வது தூர்த்தமன் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகாள்! கேட்கக் கடவீர்கள். முன்னொரு காலத்தில் பிராமண குலத்தில் தோன்றி சிறு பருவத்திலேயே தாய் தந்தையருடைய அனுமதிக்குள் அடங்காது மூர்க்கனாய் வளர்ந்து வந்து யௌவன பருவம் வந்த உடனே தன் மனதுக்குத் தோன்றியவாறு நடக்க ஆரம்பித்து பஞ்சமாபாதகத்துக்கு ஓர் நிலைக்களமாய்க் கெட்ட வழியாலும் திருட்டுத்தொழிலாலும் பொருள் சம்பாதித்து மானவெக்கமென்பதின்றி முறை கடந்து நீசஸ்திரீயே ஆயினும் குல ஒழுக்கத்துக்கு மிக இழிவான காரியமாசசே என்பதை மனதில் சட்டேனும் எண்ணாதவனாய் காலவேறுபாட்டையும் நோக்காது புணர்ந்தும், ஆகாரம இன்ன இடத்தில்தான் உண்ணல்வேண்டும, நம் குலத்துக்குரிய ஆகாரம் எதுவோ அதைத் தான் உண்ணல் வேண்டுமென்ற முறையை கடந்து இழிந்த வருணத்தவர்கள் கிரகங்களில் மதுமாமச முதலிய ஆகாரங்களை உண்டும் கையில கொலைக்குரிய ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு பார்ப்பவர்கள் இவன் மகா வேத வித்துபோலிருக்கின்றது எனக் கூறுமாறு பரம சாதுக்கள் போன்ற வேடம் தரித்து பிறர் பொருளை வஞ்சனையால கவர்ந்தும், இன்னும் அளவிறந்த கெட்ட காரியங்களைச் செய்துகொண்டு வந்த தூர்த்தமன என்ற ஓர் பிராமணனிருந்தான். அன்னவன் ஓர் நாள் அளவிறந்த பிராமணோத்தமர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு மார்க்கத்தில் செல்லுவதை நோக்கி அவர்களிடத்தே உள்ள பொருளைக் கவர வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய் தானும் பரம வைதீகன் போன்ற வேடம பூண்டு அவர்களுடன் கலந்து சுவாமிகாள்! சர்வ காருண்ய மூர்த்தியாகிய உமாநாயகன் உலகத்தவர் கண்டு தெரிசித்துக் கடைத்தேருமாறு பல திருவுருவத்தைக் கொண்டெழுந்தருளினாற் போலக் காணப்படுகின்ற தாங்களனைவரும் எங்கு செல்கின்

றீர்கள். அதனை அடியேன் தெரிந்துகொள்ளத் தெரிவித்தருளல் வேண்டுமென்று சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து மிக பயபக்தி யுடையான் போல நின்றுகொண்டிருந்தனன். அதனைக் கேட்ட பிராமணோத்தமர்கள் யாவருங்களக்கமற்ற மனதையுடையவர்கள் ஆதலின் பரம அயோக்கிய சிகாமணியாகிய அன்னவனை நோக்கி ஏ பிராமணோத்தமா! மேலான உனது பிராமணீகத்தன்மையையும் இனிய வசனங்களையும் கேட்டு மெத்த சந்தோஷம் அடைந்தோம். இப்போது நாங்கள் யாவரும் பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் துலா மாதம் முழுமையும் இருந்து காவேரி ஸ்நானம் செய்யில் அது மானிட ஜென்மத்திற்கு இன்றியமையாப் பெரும் பேறெண வேதாகமாதிகள் விதித்திருக்கின்றபடியால் அவ்வுத்தமோத்தம காரியத்தைச் செய்தற்பொருட்டு ஆங்கு செல்கின்றோம், எங்களை வினவிய நீ யாவன் எங்கு செல்கின்றாய் அதனை ஒருவாறு சொல்லக்கடவாயென்று கேட்டனர். அவ்வாறு அவர்கள் வினவலே தூர்த்தமனனவன் பின்னரும் அவர்களை வணங்கி பிராமணோத்தமர்காள்! என் வர்த்தமானத்தை ஏன் கேட்கின்றீர்கள் நானோ தாய் தந்தை முதலிய ஒருவரும் இல்லாத அனாதையாய் மிகுந்த துக்கத்துடன் அநேக தேச சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டு வருகின்றேன். அங்ஙனமாக வருஞ் சமயத்தில் மகாயோகி ஒருவர் என்னைப்பார்த்து ஏ பிராமணா! நீ மிகுந்த கிலேசமுடையவனாகக் காணப்படுகின்றாய் அது நிவர்த்தியாதற் பொருட்டு நான் ஒரு மந்திரோபதேசஞ் செய்கின்றேன் அதனைப்பெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநத க்ஷேத்திரஞ்சேர்ந்து காவேரிஸ்நானஞ்செய்து ஆங்கிருந்து ஜெபிப்பாயாகில் துக்க நிவர்த்தியாவதோடு ஜெப சித்தியுமாகி நல்ல கதியையும் அடைவாயெனக் கூறி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரோபதேசஞ் செய்தருளினர். அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநதக்ஷேத்திரஞ் செல்கின்றேனென்று மெய் யென்பது அணுவளவு மில்லாத பொய்யைக் கூறி நடித்து நிற்க, பிராமணோத்தமர்கள் அதனை உண்மையெனக் கொண்டு தங்களோடு அழைத்துக்கொண்டு திருவையாற்றினிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்ஙனமாக யாவரும் வந்து சேர்ந்து எல்லோரும் வசித்தற்கேதுவாகிய ஓர் இடமமர்த்தி அதில் அ[illegible]றிரவு தங்கியிருந்து உதயத்தில் துலாமாத ஸ்நான ஆரம்பமாகையால் யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஸ்நானஞ்செய்யப் போகப்புறப்பட்டு தங்களுடைய சாமான் முதலிய யாவற்றையும் பாதுகாத்தற்கு யாவரிருக்கின்றதென்று யோஜனை செய்துகொண்டிருக்க அதனைப் பக்

காத்திருடனாகிய தூர்த்தமனன் அறிந்து இது தான் சமயம் நம் எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ளுவதற்கென்று தீர்மானித்து யோசனை செய்துகொண்டிருக்கின்ற அன்னவர்களை நோக்கி சுவாமிகாள்! எதற்காக யோசனை செய்தல்வேண்டும் அடியேன் இங்கு தங்களுடைய பொருளையெல்லாம் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்து தாங்கள் யாவரும் ஸ்நானஞ்செய்து வந்தவுடன் சேர்ப்பேன். ஆகையால் கொஞ்சமும் கவலையில்லாது காவேரியில் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து வாருங்கள் என்று மிக வணக்கத்துடன் தெரிவிக்க அவர்கள் யாவரும் மெத்த சந்தோஷத்துடன் அவனைக் கேட்டுக்கொண்டு (யௌவன பருவமுடைய ஒரு பெண்ணை விட்டுப்போகிறவனை நான் இவளைப்பாதுகாக்கின்றேன் கவலைவேண்டாமென்று சொல்ல அதை நம்பிச்செல்கின்றவர்கள்போல) நம்பிக்கையுடன் ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்றுவிட்டார்கள். அங்ஙனம் சென்றவுடன் தூர்த்தமனன் உடனே அவர்கள் பொருள்யாவையும் எடுத்து ஓர் மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு தான் வந்த வழியை நோக்கிச் செல்ல ராஜ சேவகர்கள் இவன் செல்கின்ற தன்மையை நோக்கித் திருடனென்று அநுமானங்கொண்டு பின் தொடர்ந்து செல்ல அதனையறிந்த தூர்த்தமனன் அவர்களிடத்தில் அகப்படாது ஓடிப்போகவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய் காவேரியில் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்ற கூட்டத்துட் பிரவேசித்துத் தானும் ஸ்நானஞ்செய்யவே சேவகர்கள் தாங்கள் கொண்ட அநுமானத்துக்குத் தக்கவாறு இவன் மறைந்ததைக்கண்டு திருடனென்று தீர்மானித்தவர்களாய் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருந்தவனைப் பிடித்துக் கரையிற் கொண்டுவந்து பரிசோதனை செய்ய பொன் முடிப்பு முதலிய வஸ்துக்களிருப்பதைக்கண்டு மடலோடு மடல் இறுகக்கட்டி அவனை அரசன் முன்பாகக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அங்ஙனம் விட்டவே அரசனானவன் சேவகர்கள் கூறியவாறு இவன் திருடனென்பதை விசாரித்து அறிந்து திருடன்தான் என்பதாய் தீர்மானித்தவனாயினும் பிராமணன் என்ற அபிமானத்தால் அவனிடத்திலுள்ள பொன் முடிப்பு முதலியவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவனை விட்டுவிடும்படி சேவகர்களுக்கு ஆக்ஞாபிக்க அவர்களும் அரசனுரைத்தபடி செய்யவே தூர்த்தமனனானவன் திருவையாற்றைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டனன். இங்கு இவ்வாறாக ஸ்நானஞ்செய்து சென்ற பிராமணோத்தமர்கள் யாவரும் வந்து சேர்ந்து இந்த அயோக்கியனையும் தங்கள் மூட்டை முதலியவைகளையும் காணாமல் மிக்க கிலேசமுடையவர்க

ளாய் அரசனிடம் வந்து முறையிட அரசன் அதனைத் தெரிந்து அவர்களுடைய பொன்முடிப்பு முதலிய யாவற்றையும் கொடுத்து நடந்த சங்கதிகளையும் கூறி விடுக்கவே பிராமணோத்தமர்கள் அவ்வரசனை ஆசீர்வதித்து தங்கள் திரவியாதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டவர்களாய் கிரகத்தினிடம் வந்து தங்கள் இஷ்டப்படி சந்தோஷமாய் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ரிஷிபுங்கவர்காள்! கேட்கக் கடவீர்கள். இவை நிற்க திருவையாற்றை விட்டகன்ற தூர்த்தமனைவன் அளவிறந்த தேசங்களில் சென்றும் துன்மார்க்கத்தை அணுவளவேனும் விடாதவனாய் சினையஞ்செய்துவந்தும் கடைசியாய் மரணமடைய எமபடாள் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு தங்கள் உலகம் செல்லவே கைலையங்கிரிவாசனாகிய சிவபரஞ்சுடர் நந்திகேஸ்வரரை விளித்து, ஏ நந்தி! எமபடாளால் பிடிக்கப்பட்டு அவர்கள் உலகம் செல்கின்ற தூர்த்தமன் மகாபாபியாய் ஓர் காலத்துப் பயத்தால் காவேரியில் மூழ்கினவனானாலும், துலாமாதப் பிராதக் காலத்தில் அது கிடைத்தபடியால் சகல பாபத்தினின்றும் நீங்கி நம் சிவலோகத்தில் வசிக்கும்படியான தன்மையை அடைந்துவிட்டனன். ஆகையால் நீ சென்று அவர்களிடத்தினின்றும் அவனை விடுத்து இங்கு கொண்டுவரக் கடவாயென்று ஆக்ஞாபித்தருள நந்திகேஸ்வரர் அவ்வாக்ஞையின்படி சென்று தூர்த்தமனை அழைத்துக்கொண்டு வந்து ஈஸ்வரசந்நிதானத்தில் விடவே சிவபெருமான் அன்னவனுக்கு கணாதிபத்தியம் கொடுத்து தன் உலகத்தில் வைத்தருளினர். இதனை அறிந்த எமதர்மனானவன் உடனே சிவ சந்நிதானத்தில் வந்து எம்பெருமானே! மகாபாதகனாகிய தூர்த்தமன் சிவலோகத்தில் வசித்தற்கான பெரும்பேற்றை அடைந்த காரணம் அடியேன் தெரிந்துகொள்ளுமாறு திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நிற்க உமாநாயகன் அங்ஙனம் வினவிய எமதர்மனை நோக்கி ஏ தண்டதரா! காவேரி நதியில் பட்ட காற்று மகாபாதகன் மேற்படினும் அவனைப் பாவத்தினின்றும் விடுத்து முத்தியை அளிக்குமென்னில் மாபுண்ணிய தினமாகிய துலாமாதப் பிராதக் காலத்தில் அதில் படிந்து ஸ்நானம் செய்த தூர்த்தமன் பெறும் பேற்றைக் கூறவும் வேண்டுமோ? இதனை அறிந்து நடந்துகொள்ளக் கடவாய் உன் உலகம் செல்லென்று ஆக்ஞாபித்தருள எமதருமன் பரம்பொருளின் பாதபதுமங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டவனாய் தன் உலகம் சேர்ந்தனன் மகரிஷிகாள்! காவேரியின் மகிமை என்னொரு நாவினால் சொல்லும் திறத்ததா அறிந்து

கொள்ளக் கடவீர்களென துர்த்தமன் சரித்திரத்தை பூர்த்திசெய்து துஷ்ப்பிரக்ஞப் பிராமணன் முத்தியடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்.

௰௨-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௩-வது துஷ்ப்பிரக்ஞன் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகாள் கேட்கக்கடவீர்கள். பூர்வத்தில் மண்ணுலகத்துக்கு தேவாகமென உலகமறிந்துப் பூஜிக்கத்தக்க பிராமண குலத்திற் பிறந்தும், அக்குல ஒழுக்கங்களைவிட்டு, மாதா பிதா, குரு பந்துக்கள முதலிய மேன்மையுடையாரின சொல்வழி நடவாது மகா துன்மார்க்கச் செய்கைகளை கைக்கொண்டவனாய் துஷ்ப்பிரக்ஞன் எனனும நாமத்தையுடையதோர பிராமணனிருந்தான். அன்னவன் தன் புனைவியை விலக்கிவிட்டு ஓர் இழிந்த குலத்திற் பிறந்தாளாகிய வேசியை வைப்பாட்டியாககொண்டு அவள் வீட்டிலேயே போஜன முதலியவைகளும உண்டு மது மாம்ச பக்ஷண ஆகாரியாய் உலகத்தவர் நிந்திக்கும் தன்மையோடு காலங் கழித்துவருஞ் சமயத்தில ஓர் நாள் பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் செம்பொற்சோதீஸ்வரருடைய சைத்திரோற்சவம நடப்பதைப் பார்க்க அளவிறந்த ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் சிவநாமசங்கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு செல்வதைப் பார்த்து தானும "சாமியுனைப்பிரியே னென்றுரைத்துப் பின்னசன்ற மின்னுடன்னை நோக்கித், தோழிலா நின் மாற்றந்திரம்பியதேதேன்றென்னி தோதுப்பாய்த்தந்த, சாமியை நான் பிரியேனென்றென்றதல்லாலுனையன்றுசாமியானால், பூமியிலுன் மாத்தேன்ன விலையென்ன விடையென்ன புகல்வாயென்றாள்" (ஓர் பாவியனானவன் மிகுந்த திரவியமுடையானாய் இருக்குஞ் சமயத்தில் காமமிகுதியால் ஓர் வைப்பாட்டியை வைத்துக்கொள்ள அன்னவள் அவனிடத்தேயுள்ள பொருளைக் கவர வேண்டி ஆசைமிக உடையாள்போன்று நடித்து எனசாமி உன்னை எக்காலத்தும பிரியேனெனக் கூறி அவனிடத்திலுள்ள பொருள் யாவுந் தன் வசமானவுடனே அவனைத் தன் வீட்டுக்கு வாராதிருக்கும்படியான மார்க்கங்களைச் செய்து பிரிந்துவிடவே அன்னவன தன் தாய் தந்தை மிக வருந்திச் சம்பாதித்த பொருள் போனதுக்குந் துக்கமடையாது அவள் பிரிந்த விஷயத்தில் மிகுந்த துக்கமுடையனாய் ஏ பெண்

மணி! நீ [illegible] பிறவியென்று கூறிய உன் குற்றமில்லாத வார்த்தையை மறந்து இப்போது மானிடனென்று வினவ அந்த வன் [illegible] வேதியத்திலாய் போதும், நான் [illegible] விடப்பிரியமாட் டேனென்று [illegible] நீ அந்த திரவியம் நான் [illegible] இடை, விலை முதலியவை கள் திரவியத்[illegible] இருக்கின்றதா வென்று கூறும் [illegible] வைப்பாட்டியுடன் திருவையாற்றுக்கு வந்து சேர்ந்து அன்று தினம் எம்பெருமானு டைய ரதோற்சவமானதால் அந்த நடராஜ [illegible] உமையம்மையார் சமேத மாய் எழுந்தருளி[illegible] அன்றி ரவு பல ஜனங்கள் படுத்து நித்திரை செய்யும் வீதியில் தானும் வைப் பாட்டியுடன் படுத்து நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தனன். அந்த ஹர நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும் சமயத்தில் அநேகந் திருடர் கள் கூட்டமாக ஆயுதபாணிகளாய் அங்கு வந்து சேர்ந்து நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும் ஜனங்களைக்கொன்று பொருள்களைக் கவர் ந்த சமயத்தில் அவ்வேதியனும் அவன் வைப்பாட்டியாகிய வலைச்சி யும் அன்னவர்களால் வெட்டுண்டு மரணத்தையடையவே இருவரும் சிவலோகஞ் சேர்ந்து ஆனந்தமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். ரிஷி சிரேஷ்டர்காள்! தன்னை யெதிர்த்தவனது எதுவாயினும் அதை தன்மயமான பொன்னுக்குவது வைரிசேபதி யெனனும் சிலைகளுள் ளது போன்ற பஞ்சநதத்தில் வசித்து எம்மையடிமைகொண்டரு ளிய சிவபரஞ் சுடரைத் தெரிசிப்பவர்கள் எத்தனை பாதகமுடைய ராயினும் அவையாவும் அக்கினிபட்ட பஞ்சுபோல் நசித்து சிவ மாந்தன்மை பெற்றுய்வது சத்தியமாகுமென நன்முனைக்கடவீர்களை [illegible] சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து, பாபி கள் ஜென்மமடைகின்ற சரித்திரத்தைக் கூறுவான் ஆரம்பித்தனர்.

௰௩-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௪-வது பாபஞ்செய்தவர் ஜென்மம் அடையும் வரலாறு உரைத்த அத்தியாயம்.

அவைத்தியா தேவியானவள் நாகசன்மாவாகிய தன்னுயகனை வணங்கி ஏ சுவாமின்! உலகத்திலுள்ள ஜீவர்கள் செய்த பாபத்து க்குத் தக்கவாறு நரகவேதனையையனுபவித்தாலும் அதன் சேஷத்

தால் பூமியில் வந்து அனேகவிதமான ஜென்மங்களை அடைகின்றார்கள் என்றீர்களே. அதுகளனம் என்ன என்ன பாபம் செய்தவர்கள் என்ன என்ன ஜென்மத்தை அடைகின்றார்கள் அதனை அடியேன் தெரிந்து கொள்ளுமாறு ஒருவாறு தெரிவித்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள நாரதமாமுனிவர்: மந்தனைக் கேட்டு என்னன்பிற்குரியாய்! கூறுகின்றேன் கேட்கக்கடவாய, பிரம்மகத்தி செய்தவன், கழுதை, பன்றி, ஒட்டை, கஜம, பட்சி, மான், நாய் முதலிய ஜென்மங்களை அடைவதோடு புலாலுண்ணும சண்டாளனாகவும், ஆசாரியன் மனைவியைப் புணர்ந்தவன, மலத்தை உண்ணும பன்றி, நரி, காகம், கழுதையாகப் பிறப்பதோடு, மனிஷ்ய ஜென்மத்தையும அடைந்து திருடனாகவும, கட்குடிக்கிறவன், கோட்டான், எறும்பு, ஈ, கொசு, மூட்டைப்பூச்சியாகவும பிறந்து மனிஷ்ய ஜென்மத்தில் பிணம் சுடும வெட்டியானாகவும, சுவர்ணத்தைத் திருடினவனும், அவனுடன் சினேகித்தவனும், எலி, குரங்கு, தவளை, ஆமை, புழு, புறா, அன்னம், கொக்கு, எருமையாகவும பிறப்பதோடு, மானிட ஜென்மத்தில் நீசனாகவும் ஒருவர் சொத்தை அபகரித்தவன், பிரம ராக்ஷசனாகவும, தானியங்களைத் திருடினவன் பெருச்சாளியாகவும், தண்ணீர் திருடினவன் நீர்க்காகமாகவும, நெய் திருடினவன் கல், மண் முதலிய தாவரமாகவும, கிளியாகவும, காய்கறி திருடினவன் மயிலாகவும, வாழை பலா நாரத்தை தேங்காய் திருடினவன் சிறு குருவியாகவும், மாமசம திருடினவன் கழுகாகவும, எண்ணெய் திருடினவன் கழுதையாகவும, பட்டு வஸ்திரம திருடினவன சிச்சிலியாகவும், வெண்பட்டுத திருடினவன் தவளையாகவும, புஷ்பத்தைத் திருடினவன் குரங்காகவும, விளையும் பயிரைத் திருடினவன ஊர்க்குருவியாகவும், வைக்கோல் புல் திருடினவன் புலவட்டையாகவும், பாய் கட்டில் தலையணை வாகனம் பல்லக்கு இவைகளைத் திருடினவன் ஒட்டகமாகவும், தேவாலய அதிகாரத்தை வகித்து நஷ்டம விளைத்தவன் பிசாசாகவும், விபூதி ருத்திராக்ஷம் வஸ்திரம் இவைகளைத் திருடினவன் பெருவியாதி உடையவனாகவும், பொய் சொன்னவன் மழைக்காலத் தவளையாகவும், தாய் தந்தை தமையன் குரு வேதியர சிவபக்தர் சந்நியாசி சூரியன் சந்திரன் நவக்கிரகம் மற்ற தேவர்கள் திரிமூர்த்திகள் இவர்களையும், வேதாகமாதி புராணங்கள் யாகம் இவைகளையும் நிந்தித்தவன் தேள் பாம்பு நட்டுவக்காலியாகவும், ஒருவருக்குக் கொடுத்த தானத்தை கொடுக்கவொட்டாது செய்பவனும், அடியார்க்கு அன்னமிடாதவனும், உண்ண ஆகாரமின்றி வருந்

னும் தரித்திரனாகவும், ஒருவருக்கு ஒன்றைக் கொடுக்கின்றேன் என்று பின் கொடாதவன் துர்நாற்றமுள்ள மூக்கை உடையவனாகவும், வேதத்தில் கூறியுள்ள விதியை விட்டு விலக்கை அனுசரிப்பவன் முள் நிறைந்த செடியாகவும், தேவாலயம் சாவடி குளம் கிணறு இவைகளைக் கெடுத்தவனும், சில்பம் பழகல், சரீரத்திலுள்ள அழுக்கை சாதாரண காலத்தில் தேய்த்துருட்டல், காலமல்லாத காலத்தில் புணர்தல், எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்தல், நித்திரை செய்தல், க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளல், அதிக அன்னம் உண்ணல், சூதாடுதல் இவைகளைச் செய்தவனும் நீர்ப்பாம்பாகவும், தேவர்களையும் அடியார்களையும் நிந்திப்பதைக் கேட்பவன் மண்ணுளிப்பாம்பாகவும், அத்துவிதத்தை நிந்திப்பவன் முகத்திலும் காதிலும் சீயொழுகும் ரோகம் உடையவனாகவும், சூத்திரப்பெண்ணை புணர்ந்த பிராமணன் முசலையாகவும் மீனாகவும் ஆமையாகவும் பிறந்து உழலுவர். ஏ அனவத்தியாங்கி! இதன் விரிவைக் கூறப் புகில் இன்னும் அளவிறந்தனவாகும், ஆனால் சிலர் இங்கு கூறிவந்த ஜென்மங்களனைத்தும் உலகில் உள்ளனவாயினும் இந்த பாபத்தைச் செய்தவர்தான் இந்த ஜென்மத்தை அடைந்தவர்களென அறிதற்கு ஆகமப்பிரமாணமேயன்றி காக்ஷிப்பிரமாணம் இல்லையே ஆதலால் எவ்வாறு அதை நம்பக்கூடுமென மறுத்துக் கூறுவர். கண்மணி! அவர்கள் ஆகமப்பிரமாணத்தை நம்பாவிடினும் "சாஸ்திராயசுகாயச்சா" சாஸ்திரங்களனைத்தும் மக்களது சுகத்தின்பொருட்டெனக் கூறிய உண்மை வசனப்படி பாபகாரியங்களைச் செய்வோர் உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்படுவதோடு தனக்கும் ஓர் சுகமில்லாதிருப்பதைக் காக்ஷிப் பிரமாணத்தில் காண்கின்றபடியால் பாபத்தைச் செய்ய அஞ்சவேண்டுவது முக்கியமாகும். அதுவிறக மேற்கூறிய பாபங்களைச் செய்தவர் அதனைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு பஞ்சநத க்ஷேத்திரம் சேர்ந்து பத்துவருஷகாலம் அவ்விடத்தே வசித்து பிராதக்காலத்தில் காவேரி ஸ்நானமும் ஒருவேளை ஆகாரமும் செய்துகொண்டு பரம கருணாநிதியாகிய சிவபரஞ்சுடரின் தரிசனை செய்து வருவார்களாகில் பாப நிவிர்த்தியாய் நல்ல பதவியைப் பெற்றுய்வர் அறிந்துகொள்வாயெனக் கூறியவாறு ஏ ரிஷிகாள்! உங்கட்கு தெரிவித்தருளினேனும் நற்குணரக் கடவீர்களெனச் சூதபுராணிகர் பாபிகள் ஜென்மம் அடையும் சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து மரணக்குழி உரைத்த சரித்திரத்தை கூறலான் ஆரம்பித்தனர்.

பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௫-வது மரணக்குறி உரைத்த அத்தியாயம்.

அனவத்தியாதேவி பின்னும் நாதசர்மாவை வணங்கி சுவாமின்! மரணக் குறியையும் அதற்குப் பிராயச்சித்தத்தையும் கூறியருளவேண்டுமென்று கேட்க நாதசர்மா ஏ பெண்மணீ! இராக் காலத்தில் சந்திரனைச் சூரியனைப்போல உஷ்ணமாகக் கண்டாலும், சூரிய கிரணங்கள் கண்ணுக்குத் தோன்றாதிருந்தாலும், ஆகாசம் சிவப்பாக இடை இடையே விட்டு விட்டுத் தோன்றினாலும், எலியைப்போல் ஆசனத்துவாரம் இருந்தாலும், காகக்கூட்டம் போற்றுர்க் கந்தந்தலையில் வீசினாலும், சீக்கிரத்தில் மரணமுண்டாகும். சூரியனில் துவாரமாகக் கண்டாலும், தன் நிழலில் துவாரமாகக் கண்டாலும், ஒரு மாசத்தில் மரணமுண்டாகும். ஜலத்திலாவது கண்ணாடியிலாவது, தன் சிரம் வக்கிரமாகவும் அற்றதாகவும் கண்டால், எமன் தன் வீட்டில் வந்திருக்கின்றான். கண்ணை மூடித் திறக்கும் காலத்தில் பூச்சி பறந்ததுபோலிருந்தால், உடனே மரணம். காதைப் பொத்திச சத்தம் கேளாதிருந்தால், எமன் சமீபத்திலிருக்கின்றான். நெருப்பு மயிலின் கழுத்துப்போல தோன்றினாலும், மேகமில்லாத காலத்தில் மின்னல் தோன்றினாலும், மின்னல் காலத்தில் ஒளி தோன்றாதிருந்தாலும், மேகத்தில் சூரியகாந்தி தோன்றினாலும், பதினைந்து நாளில் மரணம். பூமியில் சுவாலை தோன்றினால், ஏழு நாளையில் மரணம். சந்திரகாந்தி - துருவநக்ஷத்திரம் - அருந்ததிநக்ஷத்திரம் - கண்ணுக்குத் தோன்றாதிருந்தால், ஒரு வருஷத்தில் மரணம். கிரணமில்லாமல் சூரியனையும், காந்தியில்லாமல் அக்கினியையும் கண்டால், பதினொருமாசத்தில் மரணம். அகாரணமாகத் தன் உடம்பு பருமனாகவும், இளைப்பாகவும், கறுப்பாகவும் கண்டால் எட்டு மாசத்தில் மரணம். புறா - கழுகு - பருந்து - காகம். தலையில்பட்டால் ஆறுமாசத்தில் மரணம். சலத்திலிந்திரதனுசு கண்டால்; இரண்டு அல்லது மூன்றுமாசத்தில் மரணம். தேகத்தில் வேம்புவாசம் பிணவாசம் கண்டால், ஒரு மாசத்திற்குமேல் மரணம். இருதயம் வரண்டியாகவிருந்தாலும், தலையில் புகைச்சல் கண்டாலும், சரீரமுழுதும் நடுக்கலுற்றாலும், பத்துநாளையில் மரணம். பிராணவாய்வு வேகமாக அறுந்ததுபோலிருந்தாலும், பகல் காலத்தில் நக்ஷத்திரத்தைக் கண்டாலும் இராத்திரியில் இந்திரதனுசைக் கண்டாலும் சிவப்பு-கருப்பு வர்ணமாகச் சந்திர சூரியர்களைக் கண்டாலும், சூரிய உதய காலத்தில் எதிர் நின்று நரி ஊளையிட்டாலும் சீக்கிரத்தில் மரணம்,

நாக்கு, அதிகக்கறுப்பாகவும், முகம் அவலக்ஷணமாகவும், கண்ணுஞ் சிவப்புடன் கலந்த கருப்பு வர்ணமாகவும் கண்டாலும், மேற்பார்வை சிவப்பாகவும் கருப்பாகவுமிருந்தாலும், சரீரத்தில் உஷ்ணமின்றி யிருந்தாலும், எமன் சமீபத்திலிருக்கின்றான், நாபியிலும், மார்பி லும் ஓட்டையாகக் கண்டாலும், தணல்போல் மூத்திரமிருந்தாலும், பல் கறுத்த நிறமாக இருந்தாலும், சீக்கிரத்தில் மரணம்.

சித்திரையில் பன்றியாற்றுண்டிபடுவதாகவும், குரங்குதன்றலையையசைப்பதாகவும். சுருக்குவாய்வு வீசுவதாகவும், பொன்வாந்தியெடுப்பதாகவும், தேனைக்கடித்துத்தின்பதாகவும், தாமரைக்கிழங்கைத்தின்பதாகவும், வெண்டாமரைப்பூவைத் தரிப்பதாகவும் கழுதை பன்றி இவைகள் கட்டின வண்டியிலேறிச் சவாரிபண்ணுவதாகவும், கறுத்த பசுவின் மேலேறுவதாகவும் விளாமிச்சம்வேர் மாலைதரித்துத் தென்றிசை போவதாகவும் பூதப்பிரேதப்பிசாசங்களைக் கண்டதாகவும் ஆகாயத்திற் கந்தர்வ பட்டணத்தைக் கண்டதாகவும் விருக்ஷங்களைச் சிவப்பு நிறமாகவும் தன் கால் வெட்டுப்பட்டதாகவும் சேற்றிலாவது புழுதியிலாவது தன் கால்சிக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் தன் வஸ்திரஞ் சித்திரவர்ணங்கறுப்பு வர்ணமாக இருப்பதாகவும் கருநிறமுடைய மொட்டைமனிதன்றன்னை வாதிப்பதாகவும், கழுகளாலடிபட்டதாகவும், தன்றலையை விரித்துச் சிரித்து ஆடிக்கொண்டு தென்றிசையிலோடுவதாகவும், கோமயமடுவில் விழுந்ததாகவும், எண்ணெய்க்கொப்பரையில் விழுந்ததாகவுஞ் சொப்பனங்கண்டால் சீக்கிரத்தில் மரணமுண்டாகும். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாகப் பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தையடைந்து காவேரிஸ்நானம் பண்ணிச் செப்பியேஸ்வரரைத் தெரிசித்து மரணபரியந்தம் அங்குவசித்தால் எமலோக மடையாமற் சிவலோகமடைவார்களென்னச் சூதபுராணிகர் மரணக்குறி உரைத்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து ஆலயவரலாறுரைத்த சரித்திரத்தை கூறுவான் றுடங்கினர்.

௰௫-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௬-வது ஆலயவரலாறுரைத்த அத்தியாயம்.

ரிஷி சிரேஷ்டர்காள்! கேட்கக் கடவீர்கள் முன்னொரு காலத்தில் சூரியவம்சத்திற்றோன்றி அக்குல அரசர்களுக்கு ராஜதானியாய் விளங்கும் அயோத்தி மாநகரத்தில் மனுச் சக்கிரவர்த்தி புதல்வனும் சப்த தீவுக்கு அரசனுமான பிரிய விரதமகாராஜன் இருந்து மனு

முறைவழுவாது அரசு செலுத்திக்கொண்டு வருங்காலத்தில் தவவிசேஷத்தால் பிறந்த தன் புத்திரர் எழுவர்க்கும் ஏழுதீவுகளை பாகித்துக் கொடுத்துவிட்டு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கு நாளில் ஓர் நாள் தேசசஞ்சாரஞ் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய் மேற்கு திசையை நோக்கிப் பிரயாணமாகிச் செல்ல அதுசமயத்தில் ஆகாயவாணி அவ்வரசனை நோக்கி ஏ பிரிய விரதனே! நீ இன்னுங்கொஞ்சதூரஞ் சென்றவுடன் ஒரு அற்புதத்தைக் காண்பாயென்று உரைத்தருள அதைக் கேட்டு அளவிறந்த சந்தோஷமுடையவனாய்ச் சென்றுகொண்டிருந்தனன். அங்ஙனமாகச் சிறிது தூரம் சென்றவுடனே ஈரேழுலகத்தையும் ஊடுருவிச் செல்லத்தக்க பிரகாசத்துடன் மகாலிங்கத்தினின்றும் சிவபெருமான திருவருட் கோலத்தோடு எழுந்தருளி அன்னவனுக்குக் காட்சிதந்து ஏ பிரிய விரதனே! இவ்விடத்து உலக சிருட்டிக்கர்த்தாவாகிய அளவிறந்த பிரமர்களும், அச்சிருஷ்டியைப் பாதுகாக்கின்ற அளவிறந்த விஷ்ணுக்களும் தோன்றி மறைந்தார்கள். எமது மாயாசத்தி விசேஷத்தாற் செய்யப்பட்ட தாவர ஜங்கம சொரூபங்களும் அங்ஙனமாகவே ஆயின. நாம மாத்திரம் இங்கு இடைவிடாது எழுந்தருளியிருக்கின்றோம். அதன்றி உனக்கு காட்சிதந்தருளிய இவ்விடம் பருசகக்ஷேத்திரமெனவும், ஜப்பியேச்சுரமெனவும் உலகம்போற்றிவாழ விளங்கும். ஆகையால் இங்குள்ள நமதாலயம் மிகச்சீரணமாயிருப்பதால் அதனை ஜீரணோத்தாரணஞ்செய்து சிவலோகப் பேறுதனைப்பெற்று உய்யக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினர். அங்ஙனமாகப் பிரிய விரதமகாராஜன மகத்தான சந்தோஷத்தால் பரம்பொருளின் திருவருட் பெருக்கத்தை வியந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக இரண்டு கைகளையும் சிறத்தின் மேற்குவித்த வண்ணமாய் எம்பெருமான் திருவருட் குறியாகிய சிவலிங்க முகூர்த்தத்தின் அருகு செல்லவே ஆங்கு பதினான்குலகத்தை ஊடுருவி எழுந்த ஜோதியானது மிக வொடுங்கி மூன்று ரேகையுடனும் அனேக துவாரங்களுடனும் உருக்கியூற்றிய தங்கம் பொலொளிவிட்டு நிற்கும் அச்சிவலிங்கத்தினுள்ளே அடங்குந்தன்மையையும் துவாரங்கள்தோறும் பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவர்களையும், துர்வாசர் கௌதமர் சதானந்தர், ததீசி, வசிட்டர் முதலான மகரிஷிகளையும், மற்றுமுள்ள உலகமனைத்தையுங்கண்டு சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து சிவாக்ஞையின்படி உடனே சுவர்ணத்தினால் ஆல்

ய திருப்பணியும், ஆபரணாதி முதலிய மற்றவைகள் நவரத்னங்களிஞலும் செய்வித்து அனேக கிராமங்களையும் திரவியங்களையும் எம்பெருமானுக்குக் கொடுத்து ஆலயத்திலும் வீதிகளிலும் திருவிளக்கிட்டு வேதபாராயணம் முதலிய உற்சவம் நடாத்தியும் மறைகளில் ருத்திராத்தியாயத்திற் கூறியவாறு சிவசந்நிதானத்தினின்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்து மிக்க செம்பொற்சேவை சிவபெருமான் அறம்வளர்த்தநாயகியார், விநாயகப்பெருமான், ஷண்முகப்பெருமான் இவர்கள் இருமருங்கும் விளங்க ரிஷபாரூடராய் அன்னவனுக்குக் காக்ஷிதந்தருளி ஏ பிரமவிரதனே! உனக்கு வேண்டும் வரங்களை கேட்கக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தருள பிரமவிரதன் பரம்பொருளின் திருக்கோலக் காக்ஷியைக்கண்டு கண்ணே மறந்தவனாய் அடியற்ற மரம் போற் பூமியில் வீழ்ந்து பலமுறை பணிந்தெழுந்து அஞ்சலியோடு எம்பெருமானே! அடியேன் உனது சரண நிழலில் என்று நீங்காது வாழும் பெரும்பேற்றினைத் தந்தருளவேண்டும் இத்தலத்தின் நாமத்தை நாவினுலுச்சரிக்க முத்திப்பேற்றினையடைந்துய்யுமாறு வரந்தரல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள சிவபெருமான் அங்ஙனமே தந்தனமென்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினார். ஏ ரிஷிகாள்! திருவையாற்றினிடத்தே உள்ள சிவாலயம் அனேக கற்பாந்தத்திலும் அழியாது விளங்குந் தன்மையையுடையது. அது உற்பத்தியாகிய காலம் ஒருவரும் அறியார். தெரிந்துகொள்ளக் கடவீர்களென்று சூதபௌராணிகர் ஆலய வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து நாதசன்மாவுக்குக் காக்ஷிதந்தருளிய சரித்திரத்தை கூறுவான் புகுந்தனர்.

பதினொருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௨-வது நாதசன்மாவுக்கு சிவபிரான் காக்ஷிதந்தருளிய அத்தியாயம்.

மகத்தான தவவொழுக்கத்தையுடைய ரிஷிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள். நாதசன்மாவானவர் ஓர் தினத்தில் தீமைகளனைத்தும் அதிகரித்தோங்கும் கலியுகத்தில் வருணாச்சிரமதருமம், ஆச்சாரம், அனுஷ்டானம், சந்தியாவந்தனம், காயத்திரிஜெபம், சிவராத்திரி, சோமவாரம், ஏகாதசி முதலிய விரதங்கள், பஞ்சமகா யக்ஞம், காலத்தில்

செய்யத்தக்க உபநயனம், சௌசம், சுத்தாசமனம், திக்கறிந்து செய்யும் மலமூத்திராதி விசர்ச்சனம், விதிப்படிக்குச் செய்யும் ஸ்நானம் இவைபோன்று இன்னும் அளவிறந்தன மனிதர்கள் அவசியம் செய்யவேண்டியதென வேதம் விதித்திருக்கும் கிரிகைகளைச் செய்யாதவர்கள் இம்மையில் பந்தத்தன்மையோடு பாபத்தையும் பெற்று மறுமையில் நரகங்காணியாகப் பெறுவார்கள். அங்ஙனமாகியவைகள் நீங்கப் பஞ்சக்ரோசக்ஷேத்திரம் சேர்ந்து காவேரிஸ்நானம் செய்து விபூதி ருத்திராக்ஷம் அணிந்து, நித்தியகாமானுஷ்டானங்களையும் முடித்துக்கொண்டு பவித்திரபாணியாய் சங்கற்ப, க்ஷேத்திர சிராத்தம், பிதிர்தர்ப்பணமும் முடித்தவர்களாய் பஞ்சாக்ஷர ஜெபத்துடன் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்துட்சென்று தெரிசனம், ஸ்தோத்திரம், பிரதக்ஷணம், நமஸ்காரம் முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு ஆங்கு வசிப்பார்களாகில் அவை நிவர்த்தியாய் மோக்ஷானந்தத்தைப் பெறுவார்கள் என்று கூறிய மறைமொழி சத்தியமாயின இப்பொழுதே சிவபெருமான் பிரத்தியக்ஷமாகி கிருபை பாலிக்கக்கடவரெனக் கூறித் திருவருளை சிந்தித்துக்கொண்டிருக்க, கருணைக்கடல் உடனே ரிஷபாரூடராய் அவ்வனாக்குக் காக்ஷி தந்தருளி ஏ நாதசன்மா! நம் அவதாரமாகிய நீ கூறியவைகளைத்தும் உண்மையேயாம். இதனைப் பொய்யெனக் கொள்வோர் எக்காலத்தும் மேன்மையுற்று வாழமாட்டார். இது சத்தியமாகும், இத்தலத்திலேயே நீ வசிக்கக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்து மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருள நாதசன்மாவும் சிவாக்ஞைப்படி பஞ்சக்ரோசக்ஷேத்திரத்திலேயே வசித்து ஈஸ்வரத்தியானம் செய்துகொண்டிருந்தனர். ஏ மகரிஷிகாள்! "மூத்தோர்சொல்வார்த்தை அமிர்தம்" பெரியோர் வாக்கியமாகிய சாஸ்திரங்களைத்தும் உண்மையென்ற நீதி வசனப்படி சாஸ்திரம் கூறியவைகளைத்தையும் உண்மையெனக் கடைப்பிடித்து அவ்வழியில் நடப்போர் எப்போதும் மேன்மைபெறுவர். இது நம் ஆச்சாரியரின் ஆக்ஞையாம். நயபக்கடவீர்களெனச் சூதபுராணிகர் நாதசன்மாவுக்கு சிவபிரான் காக்ஷிதந்தருளிய சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து உண்ணத்தகாத வஸ்துக்களை உண்பதால் வரும் பாபநிவர்த்தி கூறிய சரித்திரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰அ-வது உண்ணத்தகாத வஸ்துக்களை உண்டதால் வந்த பாப விமோசனம் உரைத்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகாள்! உலகில் ஜீவர்களுடைய ஆகாரத்துக்கென ஏற்பட்டவஸ்துக்கள் பலவாயினும் உண்ணத்தக்கன இவை உண்ணத்தகாதன இவை என வேதம் விதித்திருக்கின்றபடியால் அதில் நிவர்த்திக்கத்தக்கதைக் கூறுகின்றேன் கேட்கக்கடவீர்கள் அவை என்னெனில் வெள்ளைப்பூண்டு, வெங்காயம், கத்திரிக்காய், முருங்கக்காய், சுரைக்காய், பீர்க்கங்காய், முள்ளங்கி, அத்திக்காய் மண்ணிலுண்டாகும் உப்பு, பன்றி, கழுதை, ஒட்டகம், யானை, காகம், பூனை இவைகள் முகர்தல், அல்லது உண்டமிச்சமாகிய பதார்த்தங்கள், முலைப்பால், கழுதைப்பால், பழைய அன்னம், கள்சம்மந்தமான அன்னம், எலிப்புழுக்கை விழுந்த அன்னம், நகத்தாற் கிள்ளிய பதார்த்தங்கள், ரோமம் விழுந்த அன்னம், புனர்பாகம், தேங்காய்நீர், கன்றுபோட்டு பத்துநாளைக்குள் கறந்தபால், கன்றில்லாத பசுவின்பால், ஒட்டைப்பால், காராம்பசுவின்பால், ஆட்டுப்பால், யானை, குதிரையால் ஸ்பரிசிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள், ஜாதியீனனால் தொட்டவஸ்துக்கள், ஜெனனமரணத் தீட்டுடையவர்கள் அன்னம், வீட்டுக்குத்தூரமான பெண்ணின் அனுமதியின்பேரில் சமைத்த அன்னம், உபாயனமில்லாதவருடைய அன்னம், சந்நியாசி தொட்ட அன்னம், கண்ணில்லாதவன் அன்னம், ஜாதியீனனாற் சமைக்கப்பட்ட அன்னம், வேதாத்தியயனம் செய்யாதவன் அன்னம், வேதவிதிக்கப்புறம்பான நடையையுடையவர்கள் அன்னம், வேதாகமாதிகளை நிந்திப்பவர்கள் அன்னம் வருணாச்சிரம ஆசாரத்தை விட்டவன் அன்னம், நன்றிமறந்தவன் அன்னம், பெருவியாதியாளன் அன்னம், விபசாரஞ்செய்பவர்கள் அன்னம், கோட்சொல்லுகிறவன் அன்னம் சிரார்த்தஞ்செய்யாதவன் அன்னம், "புக்குவேட்டகத்தினிலுண்ணும் புன்மையோர்மக்களுட்பதடி என்றுரைக்கும் வையமே" மாமியார் வீட்டிற்கிரமமீறி இருந்து உண்பவன் மனிதரிற் பதராவான் என்ற நீதிவசனப்படி மாமியார் வீட்டிலிருந்தேனும் அல்லது அவர்கள் பொருளாலேனும் சாப்பிடப்பட்டவன் அன்னம்மிகத்தரித்திரமுடையான் அன்னம், பெரியோர்களை நிந்திப்பவன், எவரையுந் தூஷிப்பவன், துவிக்ஷத்திய முடையவன், பரமதுஷ்டன் மரியாதை இல்லாதவன், புரோகிதன், தொழிற் செய்வோன், உலோபத்தன்மையுடைய

வன், தேவத்துரோக முடையவன், விபூதிருத்திராக்ஷம் அணியாத வன், பாகஸ்தர்களை மோசஞ்செய்தவன், "மண்மாசுபடப்பூசும்" மண்ணைக்குற்ற முண்டாகப்பூசும் என்ற மறைமொழிப்படி வேதம் விதிக்காத நாம தத்ரிப்பன் தாசி, வேசி, இவர்கள் முதலானவர் களுடைய அன்னத்தை உண்ணுதலும் பாபமாகும். ஆதலால் அங் ஙனம் செய்தோர் அவைகளால் வந்த பாபத்தைப் போக்கிப் புனி தராகவேண்டில் திருவையாற்றை அடைந்து காவேரிஸ்நானஞ் செய்து செபபொற்சோதீஸ்வரப் பெருமான் சரணாரவிந்தத்தில் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து ஜெப்பியேச்சுர மண்டபத்திலிருந்து ருத் திராத்தியாயத்திற் கூறிய மந்திரங்களை ஒலிக்கும் முறைவழாது அங்கநியாசம், கரநியாசத்தோடு ஜெபித்து மரணபரியந்தம் வாழ் வார்களாகில் அது சித்திக்கும். அறிந்துகொள்ளக் கடவீர்களென்று கூறிமுடித்துப்பின்னும் ஏ மகரிஷிகாள் மேற்கூறி வந்தவற்றுள் சில இந்திரியங்களை நல்வழியிற் செலுத்தாதனவும், சில ரோகவுத்பத்திக்கி காரணமாயுள்ளனவும், சில ஒழுக்கக்குறைவைத் தரத்தக்கன வும், சில அசுத்தத்தன்மையைத் தரத்தக்கனவும், சில அறிவின் பெருக்கத்தை குறைக்கத்தக்கனவுமாகி மனிதர்கட்கு கேடுவிளைக் குந் தன்மையுடையதாதலின் ஆன்றோர் விலக்கத்தக்கது என்று ஏற்படுத்தினார்கள் ஆதலால் "உலக மென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்ற உண்மை செப்படி நல்லறிவுடையோர் சாஸ்தி ரம் கூறியுள்ள அவைகளை அனுசரித்து நடந்து மேன்மையடைவர். அல்லாதார் கூறியவற்றிற்செல்லாமல் ஓர் குருட்டு ஞாயங்கள் கற்பித் துக்கெட்டுழலுவர். இது சத்தியமாகும் என்று உண்ணத்தகாததை உண்டாதல் வரும் பாபவிமோசனம் உரைத்த அத்தியாயத்தை பூர் த்திசெய்து விரசநாமவேதியன் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்.

௰அ-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௯-வது விரசநாமவேதியன் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

மகரிஷிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள் முன்னொரு காலத்தில் காஞ் சிமாநகரத்தில் பிறந்து வேதவேதாங்கம யாவற்றையும் நன்குணர் ந்து மகாவிரத சீலனாய் விளங்கிய விரசனென்னும் பிராமணனுக்

தமன் தீர்த்த யாத்திரையாகப் புறப்பட்டு அநேக தீர்த்தாடனம் செய்து காவேரிதீரமடைந்து ஸ்நானஞ்செய்து ஆங்காங்குள்ள சிவாலய தெரிசனம் செய்துகொண்டு கடைசியாய் பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் வந்துசேர்ந்து ஸ்நான சந்தியாவந்தனாதி நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டவனாய் திருக்கோயிலுட்சென்று ஆங்கு தர்மசம்வர்த்தனி சமேதமாய் அடியவர் உய்ந்து கடைத்தேருமாறு திருக்கோலங்கொண்டருளிய பிரணதார்த்திஹரேஸ்வரரை வணங்கி பூஜை முடித்து தெற்குவாயிலுக்கு மேல்புறமாய் பர்ணசாலை ஒன்றமைத்துத் தன் மனைவியோடு வசித்துக்கொண்டுவந்தனன். அங்ஙனம் வசித்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் தனுர்மாதப்பிரவேசமாக அம்மாத முழுவதும் காவேரியில் திரிகால ஸ்நானம் செய்தும், உபவாசமாயிருந்தும் உருத்திர ஜபத்துடன் பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் ஜெபித்தும், நாள் ஒன்றுக்கு நூறு பிரதக்ஷணம் செய்துவந்தும், மாதாந்தத்தில், * அகமருஷண ஸ்நானம், காயத்திரிஜெபம் ஔபாஸனம் பிரமயக்ஞம், சூரியோபாசனம் முதலிய கிரியைகளைச் செய்து முடித்து எம்பெருமான் சந்நிதானம் சேர்ந்தவனாய் ஈஸ்வர சரணாரவிந்தத்தில் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து அஞ்சலிபந்தம் கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பெருக திரிலோசன, தேவதேவோத்தம, காமதகன, சிவசங்கர, அந்தகாந்தக, ஓங்காரமந்திரசொரூப, ஜெபசித்திகர, திரிபுராதிரிபுரப்பிரபஞ்சசொரூப, ஞேயஞானஞாதுருசொரூப, சத்தியோஜாதாதிபஞ்சமுகாம்புஜ, பிரணதார்த்திஹர, அம்பிகாபதே எனப் பலவாறாய் ஸ்தோத்திரம் செய்து நின்றுகொண்டிருக்கப் பரமசிவன் மலையரையன் திருப்புத்திரியாகிய பார்வதிதேவியார் வாமபாகத்தில் விளங்க நந்தி பிருங்கியாதி சிவகணங்களுடன் ரிஷபாரூடராய் அவ்வேதியனுக்குக் காக்ஷி தந்தருளி ஏ பிராமண சிரேஷ்டா, உனது பக்தி மிகுந்த ஸ்தோத்திரத்தால் மெத்த ஆனந்தமடைந்தோம். வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கக்கடவாய் எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, பிராமணோத்தமன் கருணைபங்கடலின் அருள் நிறைந்த சரணபங்கயங்களில் வீழ்ந்தெழுந்து என்னை அடிமைகொண்டாளக் காக்ஷி தந்தருளிய தேவதேவோத்தமா! நாயினேன் காஞ்சிமாநகரத்தை விட்டு இங்கு வந்து வசித்து உன் சரணசேவைக்காளாய் விளங்

* அகமருஷண ஸ்நானம்—ஜலத்தின் உள்ளிருந்து பஞ்சாக்ஷரஜெபம் 108-[illegible] பின்னர் செய்யும் ஸ்நானம்.

யெபிறகு அங்கு செல்ல மனமில்லாதவனாய் இருந்தும் ஆங்குள்ள கம்பா நதியைத் தெரிசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாயிருக்கின்றபடியால் அதனைத் தேவரீர் இங்கு வரவழைத்துத் தந்தருளுவதோடு சத்புத்திரப்பேற்றினையும், மரணபரியந்தம் இத்தலத்தைவிட்டு நீங்காதிருக்கும் எண்ணத்தையும், பரலோகத்தில் உனது சரண நீழலில் வாழும் பெரும்பேற்றினையும் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க பசுபதீசுவரப்பெருமான் அங்ஙனமே அன்னவனுக்கு வரந்தந்து மகாலிங்கத்திலுள்ளே மறைந்தருளினர். அவ்வாறாகவே பிராமணனும் ஈசுவர அநுக்ஞையின்படி ஆங்கு வந்த கம்பாநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து ஓர் புத்திரனைப்பெற்று அன்னவனுக்கு பிராணநாதீசுரன் என்ற நாமமிட்டு சிலநாளிருந்து சிவலோகம் அடைந்தனன். சிவபெருமான் ஆக்ஞையின்படி பூமியின் வழியாக வந்த கம்பாநதி பரமேஸ்வரி எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்திற்கு வடக்கில் அமர்ந்து தன்னிடத்துப் படிவோர் பாபத்தைப்போக்கி முக்தி அளிக்கும் கன்னிமையோடு விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. மகரிஷிகாள் சுபிக்ஷமுள்ளக்கடவீர் எனச் சூதபுராணிகர் விரசநாமதேயன் முக்தி அடைந்த சரித்திரத்தை பூர்த்திசெய்து ததீசி முதலிய மகரிஷிகள் முக்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறலான் புகுந்தனர்

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ௰-வது ததீசி முதலிய மகரிஷிகள் முக்தியடைந்த அத்தியாயம்.

ரிஷிசிரேஷ்டர்காள்! கேட்கக்கடவீர்கள் முன்னொரு காலத்தில் சிவபெருமானது சஹஸ்ரலிங்கத்தில் நிறைந்த பக்தியுடையாரும் விபூதி ருத்திராக்ஷதாரரும், வேதவேதாங்க பாரங்கதரும், பஞ்சாக்ஷர ஜபத்தியானபரரும், ருத்திர பாராயணஞ்செய்வோருமான ததீசி முதலான மகரிஷிகள் இமயமலைச்சாரலிலிருந்து ஜீவன்முக்தியைத் தரத்தக்க தலம் இன்னதென்பதை அறியவேண்டி சிவபெருமானைக்குறித்து தபசு செய்தார்கள், அப்பொழுது பரமசிவன் பிரசன்னமாக மகரிஷிகள் எழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, தேவதேவா! முக்திதானமாயுள்ள இவ்வுதலத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென விண்ணப்பித்து நிற்க, பரமசிவன் அன்னவர்களை நோக்கி பக்தியுடையீர்!

யாகம் தபசு ஜெபம் சித்திக்கத்தக்கதும், கௌதமர் - துர்வாசர் - சதானந்தர் முதலான மகரிஷிகளும், பிரம விஷ்ணுக்களும், யக்ஷ கின்னர- கிம்புருட-வித்தியாதர - கந்தர்வ சித்த சாத்தியசாரண - அப்சரசு முதலானவர்களும் தவசித்தி அடைந்ததுமாயுமுள்ளது பஞ்சநதக்ஷேத்திரமாகும், ஆகையால் அங்கு சென்று தபம்புரிவீர்களாகில முத்தி சித்திக்குமென்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருள மகரிஷிகள் இமய பருவதசசாரலை விட்டுப் பஞ்சநதத்தையடைந்து, காவேரிநதியில் ஸ்நானம் செய்து, ஜாபால உபநிஷத்திற் சொல்லியபடி விபூதி ருத்திராக்ஷம் தரித்து ஆலயம் வந்து ஜப்பியேசுவர மண்டபத்தில் நூறு வருஷகாலமிருந்து, சிவபூஜா துரந்தரர்களாகத் தவம் செய்தார்கள். அப்பொழுது பரமசிவன் பிரசன்னமாகி ஏ மகரிஷிகாள்! உங்கள் தவத்தால் ஆனந்தமடைந்தோம். மற்ற ஸ்தலத்தில் அனேககோடி கற்பகாலமிருந்து செய்தாலும் சித்தியாகாத்தபசு; இந்த ஸ்தலத்திற் கணப்பொழுது செய்யினும் சித்தியாகும். அப்படிக்கில்லாமல் நூறு வருஷ காலமிருந்து தவஞ்செய்தமையால் நீங்கள் மோக்ஷம் அடைவதற்கையமில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தருள மகரிஷிகள் அநேக காலம் வசித்துச் சித்தி முத்தியை அடைந்தார்கள். அறிந்துகொள்ளக் கடவீர்களென்று சூதபுராணிகர் ததீசி முதலிய மகரிஷிகள் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து பிரணதார்த்திஹரநாமம் வந்த சரித்திரத்தைக் கூறலான துடங்கினார்.

௨௰-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨௧-வது பிரணதார்த்திஹரரென்ற பேர் வந்த காரண முரைத்த அத்தியாயம்.

கிருதயுகத்தில் எல்லாச் சாஸ்திரங்களையுங் கற்றவனுஞ் சகல மந்திரார்த்தங்களுந் தெரிந்தவனும், வேதாநுஷ்டானந் தவறாதவனுமான சிவசன்மனென்று பிராமணன் க்ஷயரோகத்தாற் பீடிக்கப் பட்டுக் கர்மகாண்ட விதிப்படி அநேக கருமங்களைச் செய்தும், நிவர்த்தியாகாமல் மிகுந்த விசனத்துடன் பஞ்சநத ஸ்தலமடைந்து, கௌதமநந்தனரான சதானந்தரைக் கண்டு, நமஸ்கரித்துச் சுவாமின்! நான் வெகு நாளாக வியாதியால் வாதனையடைந்து, கர்மகாண்ட விதிப்படிய அநேக தர்மங்கள் செய்தும், அது நிவர்த்தியாகவில்லை தேவரீர் என்மேற் கிருபைசெய்து, இது நிவர்த்திக்கு ஓர்வழி சொல்லவேண்டு

மென்றான். சதானந்தர் ஞானதிருஷ்டியாலவன் பூர்வகருமத்தைத் தெரிந்து, சிவசன்மனே! நீ பூர்வசென்மத்தில் புண்ணிய திரகணபுண்ணிய காலத்தில் ஒருவண்டி தானியம் தானமாகத்தருகின்றேனென் றோர் பிராமணனுக்குச் சொல்லிப்பின் கொடாததனாற் பிரமஹத்தி பாவத்துக்கிணையான இந்த க்ஷயரோகம் வந்தது. இது உன்னை மூன்று சென்மம்வரையில் விடாது. ஆகையால் இப்பொழுதிந்த சிவாராதனமும், தினமொன்றுக்குப் பிரணவத்துடன் பதினாயிரம் பஞ்சாக்ஷரசெபமும், நூறு விதிப்பிரதக்ஷணமும், ஆயிர நமஸ்காரமும், இந்த க்ஷேத்திரத்தில் நீ செய்தால், வியாதி நீங்குமென்று சொல்லியருளினார். சிவசன்மன் தன் குருவாகிய சதானந்தர் சொல்லியவாறே ஓர் மாதம் வரையிற்செய்து, கடைசிநாள் இராத்திரி நித்திரைசெய்கின்ற சமயத்தில் சிவசன்மனருகிற் சிவபெருமான் சந்நியாசியாக வந்து, கையில் விபூதி எடுத்துச் சிரசுமுதற் பாதம்வரையிலுந் தடவி, திருவடி தீக்ஷை செய்து, மறைந்தருளினார். சிவசன்மா விபூதி தடவுங்காலத்திலறியாமல் தீக்ஷை செய்யுங்காலத்தில் விழித்தெழுந்து, தன்றேகம் ரோகமில்லாமல் தங்கம்போலிருப்பதைக் கண்டு, ஆச்சரியமடைந்து வந்தவர் பரமசிவனே யென்று தெளிந்து, ஆனந்தமடைந்து, வேதங்களாலும் ஸ்மிருதி புராணங்களாலும் தோத்திரஞ்செய்து, பிரணதார்த்திகரனே! கிருபைசெய்தல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்திருக்க, உடனே பரமசிவன் பிரசன்னமாகிச் சிவசன்மனே! சென்ற இரவு சந்நியாசிவேடமாக வந்து விபூதி தடவித் திருவடி தீக்ஷை செய்தது யாமே; உன்னாற் பிரணதார்த்திகரனென்றழைத்த பெயரை இந்த ஸ்தலத்தில் யாம் தரித்து அந்த நாமத்தினால் எம்மை அழைக்கின்றவர்கள் பாபநாசஞ்செய்வோம். நீ இந்த ஸ்தலத்திற்றானே வசிப்பாயென்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினார். அதன்பின் சிவசன்மா திருவையாற்றிலேயே நெடுங்காலமிருந்து, மரணமடைந்து, சிவலோகமடைந்தான்.

உ.க-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ௨-வது சர்வ விஜயனை வதைத்த அத்தியாயம்.

இரணியாசுரன் பேரனும், பிரகலாதன் புத்திரனுமாகிய சர்வ விஜயனென்னும் அரசன் தான் எல்லா உலகத்திற்கும் அதிபதியாக வேண்டுமென்று, இமயபருவதச்சாரலிலிருந்து பிரமதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்யவே, பிரமதேவன் அவன் தவத்திற்கிரங்கி அம்சா

ரூடனாகப் பிரசன்னமாக, உடனே அவ்வசுரனெழுந்து நமஸ்கரித்துநின்று சுவாமின்! பதினான்கு உலகங்களிலுமுள்ளவர்களாலும் நான் அபஜெயமடையாத வரம் தரவேண்டுமென்றனன். அவ்வாறே தந்தோமென்று சொல்லிப் பிரமதேவன் மறைந்தார். உடனே இமயபருவதத்தைவிட்டுத் தன்னகரத்தையடைந்து, சொர்க்கலோகத்தை ஜெயிக்கவேண்டுமென்று தன் மந்திரிகளுடனாலோசித்துப் பதினாயிரலக்ஷம் யானை, கோடிலக்ஷங்குதிரை, கோடிலக்ஷந்தேர், கோடிலக்ஷம்பதாதியுடன் புறப்பட்டு இந்திரலோகமடைந்து நான்கு வாயிலிலும் வளைந்துகொண்டனன். அதை இந்திரனறிந்து தன சேனைகளுடன் யுத்தத்திற்குவந்துசேர இருதிறசசேனையுங்கலந்து போர்செய்யும்போது, சர்வவிஜயன் குந்தாயுதமெடுத்துத்தேவர்கூட்டத்திற்குட்புகுந்து, அடிக்கவே. அதற்காற்று மற்றேவர்கள் இந்திரனை நோக்கி முறையிட்டார்கள். இந்திரன் அக்கினியை நோக்கி அக்கினி தேவா! நீ சீக்கிரம் கவசம் பூண்டு, இரதமேறிச் சென்று, சர்வவிஜயனை யுத்தத்திற் செயித்துவருவாய் என்று சொல்லினன். உடனே அக்கினி தேவன் இரதமேறி யுத்தகளத்திற் சென்று சூலாயுதத்தை எடுத்துப் பதினாயிரமசுரர்களைக் கொன்று சர்வவிஜயனுக்கெதிர்போகும்பொழுது, சர்வவிஜயன் கண்டு ஒரு கதாயுதத்தையெடுத்து, அக்கினி தேவன்றலையிற்றாக்கினான். தாக்கினவுடன அக்கினிதேவன் வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, பூமியில் விழுந்து மரணமூர்ச்சை அடைந்தனன். உடனே அசுரன் தேவர்கூட்டத்துட் புகுந்து யுதஞ்செய்ய, அதைச சகிக்கமுடியாமல் தேவர்கள் முறையிட்டார்கள். அதை இந்திரன் கேட்டு வாயுவை நோக்கி நீ அசுரனைச சம்மாரஞ்செய்துவாவென்றான். வாயுதேவன் ஊழிக்காற்றைப்போற் போர்க்களத்தினுட் புகுந்து, ஐயாயிரம் அசுரர்களைக்கொன்று திரிகின்ற சமயத்தில் அசுரன் வாயுவைச் சக்தியாயுதத்தாலடிக்க, வாயு தேவன் மறைந்தோடிப் போய்விட்டான்; அதன் பின் எமனை அனுப்பினான். எமன் புகுந்து யுத்தம் பண்ணுங்காலையில் அசுரன் இருப்புலக்கையைச்சுழற்றியடிக்க அதற்காற்றாமல் எமன் ஓடி ஒளித்தான். அதன்பின் வருணனையனுப்பினான். வருணன் வந்து யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது அசுரன் தண்டாயுதத்தாலடிக்க அதற்காற்றாமற் சமுத்திரத்துளோடியொளித்தான். அதன் பின் இந்திரன், குபேரன், அஷ்டவசுக்கள், சப்தமருத்துக்கள், கெந்தருவர் முதலான அநேகர்களைக் கூட்டமாகவனுப்ப அவர்கள் வந்து யுத்தகதினுட் புகுந்து யுத்தம பண்ணவே அசுரன தன

சேனை குறைவதைக் கண்டு, அதிக கோபத்துடன் உலக்கையைக் கையிலெடுத்துக் கிறுகிறென்று சுழற்றியடித்தான். அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் வந்தவர்கள் திசைகள்தோறு மோடி யொளித்தார்கள்; பின் தேவேந்திரன் ஏகனாக நிற்பதை யசுரன் கண்டு இந்திரன் சமீபத்திற் போயினான். போனவுடன் இந்திரன் வச்சிர பாணியாக ஐராவதத்தின்மேலேறி அநேகமசுரர்களைக் கொன்று, தன் கையிலிருந்த வச்சிராயுதத்தால் அசுரன்றலையிற்புடைக்க, அந்த அடியினாற் சர்வவிஜயன் இரண்டு நாழிகையளவு மூர்ச்சையடைந்து பூமியிற் கிடந்து பின்னெழுந்து கையை மடித்து இந்திரன் மார்பிற் குத்தினான். குத்தினவுடனே இந்திரன் யானையினின்றுங் கீழே விழுந்து காயமடைந்து மூர்ச்சையையடைந்தான். அத்தருணத்தில் மாதலியாகிய சாரதி மறைந்து இந்திரனைத் தூக்கிக்கொண்டு அமராவதியடைந்தான். அப்பொழுதந்த சர்வவிஜயன் அமராவதிப்பட்டணத்துட் புகுந்து, தேவமாதர்களைச் சிறைபிடித்ததோடு காமதேனு கற்பகவிருக்ஷம்முதலான இந்திரன் செல்வங்களையெல்லாங் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு தன் நகரமாகிய இரணியபுரத்தையடைந்தனன். இந்திரன் இறந்தவர்கள் போக இருந்தவர்களோடு சத்தியவுலகத்தையடையத் தேவருலகம் பாழாய்ப்போயிற்று. சத்தியலோகத்தையடைந்த இந்திரன், தக்ஷப்பிரசாபதி, நாரதர், சனகர், சனந்தனர்—சனர்க்குமாரர்-சனச்சுநாதர் முதலான யோகிகள் புடைசூழ சரஸ்வதி சமேதராக வீற்றிருக்கும் சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமதேவரைக் கண்டு நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று "கமலாசனா; சுவாமின்! பிரகலாதன் புத்திரனான சர்வவிஜயன் தாங்கள் கொடுத்த வரத்தின் பலத்தால் மிகுந்த கருவங்கொண்டு, தேவர்கள், பிராமணர்கள், மகரிஷிகள் முதலான பெரியோர்களுக்குச் சகிக்க முடியாத விடுக்கண் செய்வதுமன்றி என்னையும் அமராவதிப் பட்டணத்தைவிட்டுத் துரத்திவிட்டான்; நான் வசிப்பதற்கோ விடமில்லை, அடியேனை ரக்ஷித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அதைக் கேட்ட பிரமதேவர் இந்திரன் முதலான தேவர்களைப் பார்த்து பூமியிற் பஞ்சநதமென்கின்ற சிவக்ஷேத்திரமிருக்கின்றது. அதில் வசிப்பவர்களுக்குச் சர்வ சத்துருநாசமும், சகலரோகநிவாரணமும், சம்சாரபந்தநிவர்த்தியும், செனனமரணத்தால் வருந்துக்கமும் நிவர்த்தியாகும். அன்றியும் பரமசிவன் காலபைரவராற் றுஷ்ட நிக்கிரகஞ் செய்தருளுவர். அசுரர், இராக்ஷதர், பிசாசு, துஷ்டக்கிரகங்களும், அந்த விடத்திலணுகமாட்டாது. ஆகையால், அந்த க்ஷேத்திரத்தில்

தேவரோடு நீ வசிப்பாயேல் அதையறிந்து சர்வவிஜயன் அங்கு வந்து அநாசாரஞ் செய்ய ஆரம்பித்து காலபைரவரால் மரணத்தை யடைவானென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அதைக் கேட்டுக்கொண்டு இந்திரன் தேவரோடு திருவையாற்றையடைந்து, சிவபூஜாதுரந்தரனாக ஸ்ரீருத்திரத்தால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து நிற்க, பரமசிவன் பிரசன்னமாகி, இந்திரனே; நீ பயமடையாதே; இந்த ஸ்தலத்தில் பாவிகளாகிய விருக்ஷங்களுக்குக் கோடரியாய் நமது கிங்கரனாகிய காலபைரவனிருக்கிறபடியால் அவனால் சர்வவிஜயன் மரணமடைவானென்று சொல்லி மறைந்தருளினார். பிரமதேவர், இந்திரன், பஞ்சநதத்தை யடைந்தபின் நாரதரை நோக்கி நாரதரே! நீர் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் போவதுபோல் பூமியையடைந்து, சர்வவிஜயனைக்கண்டு, இந்திரன் பஞ்சநதத்திலிருக்கின்றானென்று சொல்லி, அந்த விடத்திற்குச் சர்வவிஜயன் போகும்படி செய்குவீராகுமென்றார். அவ்வண்ணமே நாரதர் பூமியில்வந்து அநேக தெய்வ நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்து, திருவையாற்றை யடைந்து பரமசிவனை தெரிசித்து, ஸ்தோத்திரம பண்ணினார். அப்பொழுது பரமசிவன் பிரசன்னமாகி நாரதா! உனக்கு வேண்டிய வரங்களை பெற்றுக்கொள்வாயென்றும், நாரதர் ஐயனே! தேவரீர் பாததெரிசனத்தையன்றி அடியேனுக்கு வேறொன்றும் வேண்டுவதில்லையெனப் பரமசிவன் அங்ஙனமளித்தோமென மறைந்தருளினார். நாரதர் திருக்கோயிலைவிட்டு வெளியில் வந்து, திருப்பழனத்தை யுத்தேசித்துப் போகுந்தருணத்தில் இந்திரன் நாரதரைக்கண்டு நாரதரே! அசுரரால் சொர்க்கத்தை விட்டுப் பூமியில் வாசஞ்செய்வது எப்பொழுது நீங்குமென்று கேட்க, நாரதர் பயப்படாதே சீக்கிரத்தில் அசுரர்கள் நாசமடைவார்களென்று சொல்லித் திருப்பழனத்தை யடைந்து, ஆபத்சகாயரைத் தெரிசித்துத் திருச்சோற்றுத்துறையை யடைந்து, ஓதவனேசுவரரைத்தெரிசித்து திருவேதிகுடியையடைந்து, வைதிகேசுவரரைத் தெரிசித்து, திருக்கண்டியூரையடைந்து, கண்டேசுவரரைத் தெரிசித்துத் திருப்பூந்துருத்தியையடைந்து புஷ்பவனேசுவரரைத் தெரிசித்துத் திருநெய்த்தானமடைந்து, கிருதஸ்தானேசுவரரைத் தெரிசித்து திருவானைக்காவையடைந்து, ஜம்புநாதரைத் தெரிசித்துத் திருசிராமலையையடைந்து, தாயுமானவரை தெரிசித்து கிழக்கேதிரும்பிச் சுவாமிமலையையடைந்து, சுவாமிநாதரைத் தெரிசித்து, கும்பகோணமடைந்து, கும்பேசுவரரையும் உமாபாகேசுவரரையுஞ் சோமநாதரையுந் தெரிசித்து, மத்தியார்ச்சுனத்தையடைந்து மகாலிங்கேசுவரரைத் தெரிசித்து,

இராமலிங்கத்தை தெரிசிக்கவேண்டுமென்று, இராமேசுவரத்துக்குச் சமீபத்தில் போகையில சாவவிஜயனைக்கண்டு தான் அவனருகில் போய்ச சர்வவிஜயனே! நீ எங்குசெல்கின்றாயென்று கேட்டார். கேட்டவுடன், நாரதரை நமஸ்கரித்து என் சத்துருவாகிய இந்திரனோடு தேவர்களையுந் தேடிப்போகின்றேனென்று சொல்லினன். அதைக்கேட்டு நாரதர் புன்னகைகொண்டு அசுரனே தேவர்கள் திருவையாற்றில் காலபைரவர் காவலால் நிர்ப்பயங்கரராக வசிக்கின்றார்கள். நீ அவ்விடம் போனால் உன் பாக்கியத்தைக்கண்டு, காலபைரவர் ஓடிப்போவார். நீசீக்கிரமாகப்போவாயென்று சொல்லி, இராமநாதரைத் தெரிசித்து, அசுரன்பரிசுத்தத்தை யடைவதற்கு முன் தான் பர்வதத்தையடைந்து, பரமசிவனை ஸ்தோத்திரத்தால் பிரத்தியக்ஷமாக வரவழைத்து, சுவாமின! சர்வவிஜயன் இவ்விடத்திற்றேவர்களிருக்கின்றார்களென்று மிகுந்த கோபத்துடன் வருகின்றான். அவனைக்கொன்று தேவர்களைக் காத்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்கவும், பரமசிவன் நாரதர் சொன்னபடியேயென்று நினைத்து அவனைக்கொன்று தேவர்களைக் காத்தருள்வோமென்று திருவாய்மலர்ந்து காலபைரவரை யழைத்து, பைரவா! சர்வவிஜயனென்னும் அசுரன் தேவர்களைக்கொல்ல வருகின்றான். அவனைக்கொன்று தேவர்களைக் காப்பாற்றக் கடவாயென்று சொல்லி மறைந்தார். அதன்பின், சர்வவிஜயன் இலக்ஷம்கோடி சேனைகளுடன் திருவையாற்றையடைந்து நாலுபாகமும் வளைந்து, அநேக பாணங்களை எடுத்துத் தேவர்கள்மேலும் பிராமணர்கள்மேலும் ரிஷிகள்மேலும் வருஷித்தான். அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் காலபைரவரை நோக்கி முறையிட்டார்கள். காலபைரவர் சூலாயுதத்தைக் கையில் எடுத்துச் சுழற்றி அசுரசேனைமேல் விட்டார். சூலமானது அசுர சேனையுட்புகுந்து இரண்டு கடிகைக்குள் சர்வவிஜயனோடு சேனைகளையும் கொன்று திரும்பியது. அதன்பின் இந்திரன் பரமசிவனை வணங்கி விடைபெற்றுத் தேவர்களோடு அமராவதிப்பட்டணம் அடைந்து வாழ்ந்திருந்தான்.

௨௨-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨௩-வது சுசிகரவேதியனுக்கு கலி நீங்கியதை உரைத்த அத்தியாயம்.

அனவத்தியாதேவி நாதசன் மாவை வணங்கி சுவாமின்! கலியின் சுபாவத்தையும் அதை நாசஞ்செய்யும் விதத்தையும் கூறியருளவ

வேண்டுமென்று கேட்க, நாதசன்மா பெண்ணே! நாலாவது யுகமா
கிய கலியுகத்தில் கோடி ஜனங்களில் ஒருவன் திரிகரணசுத்தியோடு
தருமஞ்செய்பவனாகியும், பெருமைக்குத் தருமஞ்செய்பவன் ஆயிரத்
திலொருவனாகியும், அவுபாசனம், சந்தியாவந்தனம், வேதாத்தியயனம்
செய்தல், தருமவானைக்கண்டசூயைப்படுதல், விரதம், ஆசாரம், ஏக்
கியம், குளம்வெட்டல் இவைகளை தடுத்தல்; பொறாமை, டம்பநிமித்
தம் ஆசாரமாயிருத்தல், கொஞ்சம வேதசாஸ்திரம் கற்ற கருவத்
தால் பாவம்செய்தல், கோட்சொல்லல், காரியம் முடியுமளவும
கினைகளுகவும் பந்துவாகவுமிருத்தல், சிரார்த்தத்தை விடுதல், பிதுர்
துரோகம், புத்திரதுரோகம், மனையாள்துரோகம், நாயகன்துரோ
கம், குருத்துரோகம், சிவத்துரோகம், நம்பிக்கைத்துரோகம், இர
ண்டாசௌசம் விடுத்தல, பிராமணர் சூத்திரர்கட்குத் தாசராயிருத்
தல், குதிரை, யானை, ரதமுடையவன், க்ஷத்திரியன், சண்டாளன்,
சூதகன், தூரமாதர், சாதிகெட்டவன், இவர்களைத் தொட்டு ஸ்நா
னம் செய்யாதிருத்தல், சங்குசக்கரத்தால் சூடுபடுதல், சங்குசக்கரச
சின்னமுடையவர்களுடன் கலந்து விவாகம்செய்தல், அவர்களுடன
கூடி அத்தியயனம் செய்தல், நான்தான் உயர்ந்தவனென்று சொல்
லல், அதர்ம இச்சையால் அற்பாயுளாகி மரணமடைதல், நானகு
வருணத்தாருஞ்சங்கரசாதியாதல், காமக்குரோத அகங்காரத்தால
வயிரமடைந்து பிறருக்கு வருத்தம்செய்தல். உத்தமர்கள் நீசராகு
தல், நீசர்கள் உத்தமராகுதல், அரசர்கள் திரவிய ஆசையடைந்து
தருமம் செய்வதுபோல் தருமத்திரவியத்தைக் களர்தல், அபகாரம்
செய்து பிறருக்குக் கெடுதி விளைப்பவரோடு கலந்திருத்தல், ஆசார
மில்லாதவனையும, வேதங்கற்காதவனையும், சிராத்தத்தில் பிராமண
னாக வைத்தல், சிஷ்டப்பிராமணனுக்குக் கொடாதிருத்தல், குல
மாதர்கள் வேசிகளைப்போல் அலங்கரித்துக்கொள்ளல், ஔஷதிகள்
பலத்தைக் கொடாதிருத்தல், மேகங்கள் குறைவாகவருஷித்தல், பால்
நிமித்தமாக பசுவைப் பாலனம்செய்தல், நதிதீரங்களில் பயிரிடுதல்,
தருமத்திற்கும், மூடர்களுக்கும், சாதுக்களுக்கும், விதவைகளுக்
கும், பாலர்களுக்கும் அபகாரம் செய்து திரவியம் சம்பாதித்தல்;
டம்பநிமித்தம் பிதிர் எக்கிய முதல் பஞ்ச எக்கியங்களும் சோமாதி
யாகங்களும் செய்து அபாத்திரருக்குத் தானங்கொடுத்தல், சவுசம்,
ஸ்நானம் விதிப்படி செய்யாதிருத்தல், அகாலத்தில் கருமஞ்செய்தல்,
குயுக்தியால் வேதநிந்தனை, விப்பிரநிந்தனை, எதிநிந்தனை, பதிவிரதா நிந்
தனை, பரமசிவனிடத்தில் பக்தியில்லாமல் காட்டேரி, கருப்பன் முத

லான துர்த்தேவதைகளிடத்தில் பக்தி வைத்தல், தேவார்ச்சனை செய்கிறவரைப் பரிகாசம் செய்தல், இராஜ சேவகர்கள் திரவியநிமித்தம் மனிதர்களை வாதைப்படுத்தல், தானம், எக்கியம், செபம் இவைகளால் வரும் பலனை விற்றல், சண்டாளரிடத்தில் வாங்கியுண்ணல், சூத்திரான்னம் புசித்தல், தாசி விதவை இவர்களுடன் புணர்தல், மாதாகள் கணவனை நிந்தித்தல், கடவுளை மறத்தல் முதலான கெடுதிகளுண்டாகும். அங்ஙனமாக இந்தக் கலியுகத்தின் ஆதிகாலத்தில் வேதவேதாங்க பாரங்கதனும், தர்மசாஸ்திர மர்மத்தை அறிந்தவனும், வருணாசிரமதருமம தவறாதவனும், சிவத்தியானத்துடன் சிவபூஜாதுரந்தரனும், விபூதிருத்திராக்ஷதரனும், பாவமில்லாதவனுமான சுசிகரனென்னும் பிராமணன் இருந்தனன். அன்னவன் கிருஷ்ணன் வைகுந்தமடைந்த பின் கலிவாதை அதிகரித் தெந்தவிடங்களிலும் பாவிகளாகவிருப்பதைக் கண்டு இந்த யுகதர்மம் நம்மையும்பற்றி நரகமடையச்செய்யும் ஆதலால் பரமசிவனைச சரணமடைவோமென்று தன்னிடம் விட்டுத் தீர்த்த யாத்திரை செய்வானாகி புறப்பட்டுப்போக பின்னாகக் கலியுருஷன் கருநிறத்தையுடையவனாய்க் கையிற்கத்தியை பிடித்துக்கொண்டு தன்னை அதட்டி வருவதைக்கண்டு பயந்து பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்தனன். அந்த ஜெபம் கேட்டுக் கலிபுருஷன் மறைந்தான். மறைந்தவுடன் இன்னும் அவன் நம்மைத் தொடர்ந்துவருவானோவென்று ஒரு விருக்ஷத்தினடியினுட்கார்ந்து திரும்பிப் பார்த்தான். பார்த்தபொழுது நெடுந்தூரத்தில் கலிபுருஷன் வருவதைக் கண்டு கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்து தெளிந்து முன் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தால் மறைந்தவன் இப்பொழுது கண்ணுக்குத் தோன்றுகின்றான். இன்னும் அந்தப் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தையே செபிப்போமென்று தியானத்துடன் செபிக்கக் கலிபுருஷனைக் காணாகி சந்தோஷமடைய அப்பொழுது ஆகாயத்தில் ஓ பிராமணனே! கலிபுருஷனுன்னை எவ்விதத்திலும் பிடிப்பான் ஆகையால் பஞ்சநத க்ஷேத்திரம் தவிர மற்றெல்லாவிடங்களிலும் கலிபுருஷன் வியாபித்திருக்கின்றபடியால் நீ சீக்கிரத்தில் பஞ்சநதத்தை அடைவாயென்று அசரீரியுண்டானது. உடனே பஞ்சாக்ஷர ஜெபத்துடன் பஞ்சநதத்தையடைந்து திரிகாலக் காவேரி ஸ்நானம் செய்து வேதமாதாவாகிய காயத்திரி மந்திரத்தை ஆயிரத்தெட்டுருச் செபிப்பதோடு பஞ்சாக்ஷர மந்திரமும் செபித்து பிரதக்ஷண நமஸ்காரத்துடன் பஞ்சநதீசரைத்தெரிசித்து ருத்திரமந்திரத்துடன் ருத்திராபிஷேகம்செய்து சதா ருத்திர மந்திரத்தாற் றோத்தி

ரம் செய்தனன். செய்யவே பரமசிவன் பிரசன்னமாக சுசிகரன் நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று சுவாமின்! என்னைக் கலியனுகாது காத்தருளவேண்டுமென்ன சிவபெருமான் சுசிகரனே! எம்மிடத்தி லுள்ள பயத்தால் கலிபுருஷன இந்த ஸ்தலத்தில் வரமாட்டான், அந்தப் பயமுனக்கில்லை. ஜப்பியேசுரபதி, பஞ்சநதீசா, பிரணதார்த்திகரா! வென்று நீ செபிந்தாற துறசொப்பனம் துஷ்டகிரகம், பூதப்பிரேதப்பிசாசம, விஷம், அபிசாரம், தாரித்திரம், துக்கமிவைகள் நாசமாகும். அர்த்தோதயம மகோதயம சூரியசந்திர கிரகணம் இந்த நாட்களில் பஞ்சநத காவேரி ஸ்நானம செய்பவாகள் பரதிரவியாபகாரம, இம்சை, பரதாரகமனம முதலான காயிக பாதகத்தையும், கோட்சொல்லல், மாறுபடப்பேசல், குரூரமாகச் சொல்லல், ஆனவாசிகபாதகத்தையும; பரதிரவியத்தியானம, பிறருக்கு நஷ்டத்தையெண்ணல், வீணகங்காரப்படுதல, ஆனமானசிக பாதகத்தையும கோபூசிக கோடி கோதானம செய்த பலத்தையடைவார்கள். அன்றியும் காவேரி ஸ்நானம கங்காநதியிலும நூறுபங்கு அதிகப் பலத்தையும பூமிதான பலத்தையும கொடுக்கும. பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் வஸ்திரம் தானியம, திரவியம, இவை முதலாகிய தானங்கள் செய்தவர்கள், ஆயுள்விருத்தி தனதானிய சம்பத்து புத்திர பௌத்திர சமயுக்தராக அனேக சௌபாக்கியத்தையடைந்து, பரத்திற்சிவலோகசாயுச்சியத்தை அடைவாாகள். அவ்விடத்து வித்தியா தவக விரதமுள்ள பிராமணன் புண்ணியகாலங்களில் தானபாத்திரனுவான். மகரசங்கிராந்தி முதலாகிய புண்ணிய காலங்களில் காவேரி ஸ்நானம் செய்து, நம்மை தெரிசித்தவாகள் மோக்ஷமடைவது சத்தியம்; ஆதலால் நீ இந்த ஸ்தலத்தில் வசித்துப் புண்ணிய காலங்களில் காவேரி ஸ்நானம செய்து, நம்மைத் தெரிசித்தால் மோக்ஷமடைவாயென்று பரமசிவன சொல்லிமறைந்தருளினா. அவ்வண்ணமே சுசிகரன் மரணபரியந்தம் திருவையாற்றில் வசித்து மோக்ஷமடைந்தான்.

உங-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உச-வது தருமநாசன் சாரூபபதவியை அடைந்த அத்தியாயம்.

திரேதாயுகத்திற் கோதாவரி தீரத்தில முற்கலவம்சத்திற் பிறந்த தர்மநாசனென்ற பிராமணன் வருணாசிரம தாமத்தை

விட்டு, விலக்கான காரியங்களைச் செய்து வந்தான். அவனுக்குத் தாமஸ சொரூபியாக ஓர் புத்திரன் பிறக்க அப்புத்திரனுக்குத் தருமசேதுவென்று பெயரிட்டுச் சாதகாமமுதல் உபநயன பரியந்தம் வேதோக்த பிராமணனாகச் செய்வித்து, விவாகமுஞ் செய்வித்தான். பின் தருமசேது புண்ணிய கீர்த்தியையும் பிதுர்க்கடன் விமோசனனென்னும் பிரசித்தியையுமடைந்தான். அந்தகாலத்தில் தந்தையாகிய தருமநாசன் மகோதர வியாதியாற் பீடிக்கப்பட்டுத் தனக்கு சீக்கிரத்தில் மரணம் நேருமென்று நிச்சயித்து, புத்திரனை யழைத்துத் தருமசேதுவே! நான் சொன்ன முதல் வருணாச்சிரம தருமத்தை விட்டுப் பாவத்தொழில்களிற் பிரவேசித்துப் பாவஞ் செய்தவனானபடியால்; நரகமடைவேனென்று என் னிருதயம் நடுங்குகின்றது. நான் நரகமடையாமற் செய்வதுன் கடமை யென்றனன். அதைக்கேட்ட தருமசேது ஐயா! பிதுர்வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டியது புத்திர கடமையாதலால், நான் செய்யவேண்டியதைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க தருமநாசன் புத்திரன் சொல்லியதற்கு சந்தோஷமடைந்து, தருமசேதுவே! நான் மரணமடைந்தபின் என்னுடைய அஸ்திகளை இராமசேதுவில் ஸ்தாபனம் பண்ணினால் எனக்குத்தம ஜென்மங்கிடைக்குமென்றான். தருமசேது தந்தை சந்தோஷிக்க அவ்வாறே செய்கிறேனென்றுரைத்த சிலநாட் சென்ற பின் மகோதரவியாதியால் தருமநாசன் மரணமடைய அவன் மனையாளும் அநுமரணமடைந்தாள். தருமசேது தாய் தந்தையிருவரையுந் தகனம்பண்ணி, அந்தியேஷ்டி முதல் சவுண்டி கரணபரியந்தஞ் செய்தது தவிற வருஷாப்திகபரியந்தஞ் செய்யக் கருமங்களையுஞ் செய்து, இருவர் அஸ்தியையும் ஓர் பெட்டியில் வைத்தெடுத்துக்கொண்டு சேதுவை யுத்தேசித்து, நியமத்துடன் புறப்பட்டு வருங்காலையிற் பஞ்சநதமடைந்து, சங்கற்ப பூர்வமாகக் காவேரிஸ்நானம், க்ஷேத்திர சிரார்த்தம், தர்ப்பண முதலியவைகளுஞ் செய்து சிவாலயமடைந்து பிரணதார்த்திகரரைத் தெரிசித்துப் பிரதக்ஷண நமஸ்கார ஸ்தோத்திரத்துடன் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை செபித்து, அன்றையத்தினமுபவாசமிருந்து; மறுநாட்பாரணை செய்து, தன்னாத்மாவைக் கிருதார்த்தமாகவெண்ணி; ஸ்தலமான்மியத்தையுங் காவேரி மான்மியத்தையும் விசாரித்து துர்வாசர்—கௌதமர்-சநந்தர்-வசிஷ்டர் முதலான ஆறுகோடி மகரிஷிகளும், அநேகஞ் சந்நியாசிகளும், வானப்பிரஸ்தர்களும், பிரமசரிய ஆச்சிரமத்தர்களும், சோமயாகமுதல் மற்ற யாகங்களையுஞ் செய்துமுடித்த தீக்ஷிதர்களுங் ஆங்கு தவஞ்செய்

னைதக்கண்டு, நாமுமிந்தஸ்தலத்திலொருமாதம் வசிப்போமென்றொரு வீட்டில் அஸ்திப்பெட்டியை வைத்துச் சுயம்பாகத்காலேகவாரம் போசனஞ் செய்து, பஞ்சாக்ஷரசெபத்துடன் வசிக்கின்ற நாட்களில் ஓர் நாள் நித்திரை செய்கையில் சொப்பனத்திற்றன் பிதா வைச்சந்திரார்த்த சேகரனாகவும், சடாதாரியாகவும், முக்கண்ணனாக வும், விபூதிதரித்த சரீரமுள்ளவனாகவுங் கண்டு எழுந்து நமஸ கரித்து நோக்கி என் ஐயனே! யுனக்கிந்த சிவசொரூபம வந்தகார ணத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய தருமநாசன், நானிறந்தபின் எமதூதர்கள் இருப்புப் பாசங்களாற்கட்டி யெண்பத்தாறாயிரம் யோஜனை தூரமுள்ள பயங்கரமான எமமார்க் கத்திற் கொதித்த சேற்றிலும் கொதித்த மணலிலும, கல்லிலுமுள் ளிலும் முசலாயுதத்தாலடித்திழுத்தும், கல் மழையாலும் நெருப்பு மழையாலும் வாதையடையச செய்து பத்து நாட்சென்று பதினொ ராநாற் எமலோகத்திற்கருகே போகையிற் பாவிகளாற் கடக்கக் கூடாத வைதரணியென்னு நெருப்பாற்றைக்கண்டேன். அதிலிறங் கென்று எமபடாள் சொன்னதைக்கேட்டுப் பயந்தேன்; உடனே எமதூதர்கள் என்னையதிற்றள்ளினார்கள்; நானதிலொருநாள் முழு துங் கிடந்து தத்தளித்தேன். பனிரெண்டாநாள் பசுவொன்று வந்து தருமநாசனே! நீ வைதரணி நதியைத் தாண்டவேண்டி யுன் புத்திரனாற் பனிரெண்டாநாள் சவுண்டி கரணத்திற் சத்ப்பிராமண னுக்குத் தானங்கொடுத்த பசு நான்; என்வாலை நீ பிடித்துக் கொள்ளு, உன்னைக் கரையேற்றிகிறேனென்று சொல்லிற்று. அவ் வாறே நான் வாலைப்பற்றிக்கொண்டேன். உடனேயந்த வைதரணி நதி குளிர்ந்து முழங்காலளவானது. கரையேறினவுடனெமதூதர் களென்னை யெமன் முன்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். எமன் என் பாவகர்மத்தைத் தெரிந்து, என்னை நரகத்திற் பகனம் பண்ணிவைக் கும்படி யெமதூதர்களுக் குத்திரவுபண்ணினான். அப்படியே யெம தூதர்கள் நரகத்திலிருத்தினார்கள். நானதிலொருவருஷமிருந்து வாதையடைந்தேன். ஒருவருஷமானபின் நரகம் சுவர்க்கலோகம் போலானதுமன்றி இந்தச் சரீரத்தையும் அடைந்தேன். அடைந்த வுடன் தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள் அப்பொழுது எமதூ தர்களென்னருகில் வந்து நமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து, அஞ்சலிபத் தத்துடனின்று, பிராமணோத்தமனே! நீ தவசீலனாயினைப் உன்னை நரகத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தி மரியாதையாகத தன்னிடமழைத் துவரும்படி யெமன் எங்களுக்குத்திரவுகொடுத்தார், ஆகையால்

வரவேண்டுமென்றார்கள். நானவர்களோடு எமனருகில் வந்தேன். வந்தவுடன எமனென்னைக் கண்டெழுந்து அர்க்கிய பாத்தியம் ஆசமன முதலான உபசாரத்துடன் நமஸ்காரஞ்செய்து பிராமணோத்தமனே! உன் புத்திரன் தருமசேது உன்னஸ்திகளை யெடுத்துக் கொண்டு சேதுக்குப் போனவன் திருவையாற்றிலொருமாதம் வசித்தான் அங்கவன் வசித்த புண்ணியத்தால் நரகவாதை நீங்கிவிட்டது, இனிச் சிவலோகமடைவாயென்று சொல்லியதோடு, உன் புத்திரனுக்கு நடந்தயாவுஞ் சொல்லவும் வேண்டுமெனறான். அதைக் கேட்டு நானிங்கு வந்தேன். நீ சேதுக்குப் போகவேண்டியதில்லை, யென்னைச் சிவலோகத்துக் கனுப்பும்போது எமன் தன் தூதர்களை யழைத்து, வேறெங்கேயாவது மரித்தவர்கள் தலைமயிராவது, அல்லது சாமபலாவது திருவையாற்றில் இரண்டு கடிகையளவு தங்குமாயின் அவர்கள் சிவலோக பதவியை அடைவார்கள்; அவர்களிடத்தில் நீங்கள் போகக்கூடாதென்று உத்திரவு தந்தான். பார்வதிரூபத்தைப் பெற்ற உன தாயும் சிவரூபத்தைபபெற்ற நானும் தேவ விமானத்திலேறிச சிவலோகம் போகின்றோம். நீ சுகமாக வாழக் கடவாயென்று ஆசிர்வதித்து மறைநதனன. தருமசேது நித்திரை தெளிநதெழுந் தாசசரியமடைந்து, காவேரிக்குப் போய் ஸ்நானம் பண்ணி நித்தியகருமங்களை முடிததுச சிவாலயமடைந்து, சிவதரிசனஞ்செய்து, அங்கெழுந்தருளியிருக்கின்ற மகரிஷிகளைக் கண்டு நமஸ்கரித்துத் தான் ராததிரிக்கண்ட சொப்பனத்தைத் தெரிவித்தனன். அதைககேட்ட மகரிஷிகள் ஆச்சரியமடைநது உடனே அவன் தாய் தந்தையின் அஸதிவைக்கப்பட்டிருந்த பெட்டியைக் கொண்டு வரசசெய்து திறந்து பார்க்க அஸதிகளெல்லாம் சிவசொரூபமாகக் காணப்பட்டு அவாகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே பெட்டியினின்று நீங்கி பஞ்சநதீசப்பெருமான் அருட்குறியாகிய சிவலிங்கத்தினிடத்தே ஐக்கியமாதலும் மகரிஷிகள் ஆச்சரியமடைந்து திருவருளை வியந்துகொண்டாட தருமசேதுவும் பேருவகையுற்று பஞ்சநதத்திற்றனே வானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனன் ஏ அனவத்தியா! அறிந்துகொள்ளக் கடவாயென்று நாதசன்மாவானவர் கூறி முடித்தலும் அனவத்தியாதேவியானவள் பின்னரும் அன்னவரை வணங்கி சுவாமின்! ஒருவன் மாபாபியாயிருப்பினும் அவன் மரணமடைந்தவுடன் அவன பத்தினி அவனோடுகூடவே அநுமரணஞ் செய்வாளாகில் அன்னவன் பாபத்தினின்று நீங்கி மேலான பதவியைப் பெறுவானென்று சாஸ்திரங்கள் விதித்திருக்க இத்தரும

நாசன் மாத்திரம் அவன் பத்தினி அநுமரணஞ் செய்திருந்து நரக வேதனையை அடைதற்கு காரணமென்ன அதனை ஒருவாறு கூறியருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக்கொள்ள நாதசன்மாவானவர் ஏ அனவத்தியா! எனக்கு இனியாய் நண்மணி! தருமநாசன் செய்துள்ள பாபத்துக்கு அளவிறந்த கற்பகோடி காலம் கிடந்து வருந்தவேண்டியிருக்க அவன் பத்தினியின் அநுமரணமானது அக்கொடுமையை நீக்கி ஒரு வருஷம் நரக வேதனையடையுமாறு செய்து சிவலோகத்தைத்தந்து மேன்மை பெறச் செய்தது. தெரிந்துகொள்ளக் கடவாயென்று கூறி முடித்தனர். ஏ மகரிஷிகாள் நன்குணரக் கடவீர்களென்று சூதபுராணிகர் அச்சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து சில மிருகங்கள் உத்தமஜென்மத்தை அடைந்த சரித்திரத்தை கூறுவானபுகுந்தனர்.

௨௪-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨௫-வது மிருகங்கள் உத்தம ஜென்மம் அடைந்த அத்தியாயம்.

ஓர் காலத்தில் ததீசி மகரிஷியானவர் கந்தமாதன பர்வதத்தினின்றும் புறப்பட்டு தனுஷ்கோடி ஸ்நானஞ் செய்து பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தை நோக்கிவரும் மார்க்கத்தில் கழுதை, நாய், மான், முள்ளம்பன்றியாகிய நான்கு மிருகங்களும் கூட்டமாய்நின்று தங்கள் தங்கள் குறைகளை மனிதர் போலவே பேசிக்கொண்டிருக்க மகரிஷியானவர் அதனைப் பார்த்து இவைகள் மிருகஜென்மமாக மனிதர்கள் போலப் பேசிக்கொண்டிருக்குங் காரணமென்னையென்று அவைகளருகிற் சென்று விசாரிக்க அம்மிருகங்கள் நான்கும் மகரிஷியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி சுவாமின்! நாங்கள் பூர்வஜென்மத்திற் பிராமணர்களாகப் பிறந்து சகல சாஸ்திர பாண்டித்தியமுடையாராக விளங்கியும் குருபத்னியாளைப் புணர்ந்த பாபத்தால் நாய்ஜெனனத்தையும், பதிதப்பிராமணனுக்கு வேதாத்தியயனஞ் செய்து வைத்த பாபத்தால் மான் ஜெனனத்தையும், தாய் தந்தையரை அடித்து உபத்திரவஞ் செய்த பாபத்தால், முள்ளம்பன்றி ஜென்மத்தையும், சிவனடியாரை நிந்தித்த பாபத்தால் கழுதை ஜென்மத்தையும் அடைந்து ஏதோ புண்ணிய வசத்தால் மானிடவுருவுடன் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். ஏ மகாமூர்த்தியாகிய மகரிஷி; தேவரீரை அடியேங்கள் தெரிசிக்கப் பெற்றமையால் இனியும் இம்மிருக

ஜென்மத்துடன் வருந்தாதிருக்க ஓர்வழி காட்டியருளல் வேண்டுமென்று விண்ணபித்துநிற்க, அதிசிமகாரிஷியானவர் கிருபையோடு அவைகளை உடன்கொண்டு திருவையாற்றையடைந்து அவைகளை கோபுரவாயின் அருகே நிறுத்தித்தான் காவேரிஸ்நானஞ் செய்து செம்பொற்சோதீஸ் வரரைத் தெரிசித்து வந்து தன் கமண்டலத்தில் நிறைந்துள்ள காவேரி தீர்த்தத்தை ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திர பூர்வமாகப் புரோக்ஷிக்க காக்கை மிருகங்களும் தேவரூபத்துடன் சுவர்க்கலோகஞ்சென்று வாழ்ந்துகொண்டிருந்தன. மகரிஷிகாள்! மிருகங்களுக்கும் பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் சொர்க்கலோக பதவியைக் கொடுத்ததென்னில், மானிடஜென்மமுடையார் நிறைந்த அறிவோடு எம்பெருமானைப் பூஜித்து அத்தலத்தில் வாழ்வாரானாகில அவர்களுடையும் பேற்றினை கூறவும்வேண்டுமோ அறிந்துகொள்ளக்கடவீர்களென்று சூதபுராணிகர் அச்சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து, மகரிஷிகாள்! இப்பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் முத்தியடைந்தார் அளவை ஆதிசேஷனும் கணித்துக் கூறுவது அரிதாகும். என் ஆசிரியர் கூறியவாறு இன்னும் எத்தனை கதைகள் கூறினும் அவைகள் யாவும் செம்பொற்சோதீஸ்வரப்பெருமான் அடியார்க்கருளபாலித்த அற்புதத்தையும் அன்னவரருளால் அங்கு நூறுகலையுடன் வசிக்கும் காவேரியின் மேன்மையையே விளக்குமென முடித்து ஜெப்பியேசுரமான்மியம் உரைத்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்.

உரு-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உசுஉ-வது ஜெப்பியேச்சுர மான்மியம் உரைத்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள் பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்திற்கு ஜெப்பியேச்சுரமென்ற பெயர் வந்த காரணம் முன்னமே கூறியிருக்கின்றோம். அவைநிற்க, அவ்விடத்து அகஸ்தியமகரிஷியானவர் பரம்பொருளைக்குறித்து தவம் செய்துகொண்டிருக்கவே சிவபெருமான் அன்னவர்க்குக் காக்ஷி தந்தருளி, அகஸ்தியா! உனக்கு வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருள அகஸ்தியரானவர் பரமன் பாதபதுமங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி சுவாமின்! அடியேற்கு தேவரீருடைய திருவடி தெரிசனையன்றி மற்றொன்றும் தோன்றாதிருக்கவும், வாமனரூபத்தோடு புத்திமுத்தி சாதனமாயுள்ள பக்த்தியையும் அளித்தருளவேண்டுமென்று கேட்

டுக்கொள்ள, சிவபெருமான் அகஸ்தியா! இந்த சூரிய புஷ்கரணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்வாயேல் அவை கைகூடுமென்று மறைந் தருளினர். உடனே சிவாக்ஞையின்படி அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கவே தான் கைலாயசிகரத்தில் இருக்கக்கண்டு அத்யந்த சந்தோஷமுடையவராய் சிவசந்நிதானஞ்சென்று பரம்பொருளை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ்செய்து நிற்க எம்பெருமான் அன்னவர்க்கு ஜீவன்முத்தி நிலையைக் கொடுத்தருளினர். அப்பொழுது அதனைத் தெரிசிக்கவேண்டி அளவிறந்த தேவர் முதலிய யாவரும் ஆங்கு வந்திருந்தமையால் வடதிசை தாழ்ந்து தென்றிசையுயர அதனைப் பரமசிவன் நோக்கியருளி அகஸ்தியரை அருகழைத்து நீ பூமிசமத்வத்தை அடையத் தென்றிசை செல்வாயெனவே மகரிஷியானவர் சிவபெருமானைப் பின்னும் வணங்கி எமபெருமானே! தென்னாடு தமிழ்ப்பாஷையால் மிகச் சிறப்புடைத்தாயதே அதன் இலக்கணம் அறியாத யான் ஆங்கு எவ்வாறு செல்வேனென்று விண்ணப்பித்து நிற்க சிவபிரான தமிழிலக்கணத்தை உபதேசித்தருளி பொதிகாசலமடைந்திருக்கக் கடவாயென விடை கொடுத்தனுப்புதலும அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு தென்றிசையை நோக்கி வருமபோது மார்க்கத்தில் அனேகருக்கு இடையூறாயிருந்த விந்தபர்வதத்தைப் பூமியிலழுந்தச்செய்தும் இல்வலன், வாதாபி என்ற இருவரைகொன்றும, கானவித்தையில் நான் பெரியவன் நான் பெரியவனென்று விவாதப்பட்டுக்கொண்டிருந்த தும்புருநாரதரிருவரையும் அவாகள் ஆங்குள்ள பளிங்குமலையில் வைத்திருந்த தாளம அம்மலையுருகிப் பிடித்துக்கொள்ளுமாறு இசைபாடி கர்வபங்கமபண்ணியும, பின்னா தாளத்தோடு அம்மலையைப் பெயர்த்து மதுரைமாநகரத்தில் சாரதாபீடமாக விளங்குமாறு நிறுவியும், திருக்குற்றாலமடைநது ஆங்கு எழுந்தருளியிருநத விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தெரிசிக்கசசென்றபோது ஆஙகுள்ள வைஷ்ணவர்கள் மகரிஷியின் சிவவேடப்பொலிவைக் கண்டு பொறாது உட்செல்லவொட்டாது தடுக்க வைஷ்ணவ வேஷத்துடன் உட்சென்று விஷ்ணுவடிவை பஞ்சாக்ஷர மநதிரபலத்தால் சிவலிங்கமாக்கி வைஷ்ணவர்களை அவ்வூரைவிட்டு ஓடுமாறு செய்தும், கடாசியாய் பொதிகாசலமடைந்து மாணாக்கர் பன்னிருவர்க்கும் தமிழிலக்கணத்தைப் போதித்து வீற்றிருநதருளினர். மகரிஷிகாள் இவை நிற்க, சிவபெருமான் சைலாதிக்கு சாரூபபதவியும் சிவகணாதிபத்தியத்தையும் நந்திகேஸ்வரர் என்ற பெயரையும் கொடுத்தருளிய சரித்திரத்தை முன்னர் கூறியுள்ளோமல்லவா அதன் தொடர்ச்சி கூறுகின்றோம கேட்கக்கட

வீர்கள். பரமேஸ்வரன் நந்திகேஸவரருடன் கைலையங்கிரிக்குச்சென்ற வுடன் அன்னவர்க்கு சிவதீக்ஷை செய்து வீற்றிருந்தருள சனற்குமார மகரிஷி அதையறிந்தவராய் அங்கு வந்துசேர்ந்து ஈஸ்வரனைப் பன்முறை வழுத்தி எம்பெருமானே! அடியேற்கும் சிவதீக்ஷை செய்வித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க பரஞ்சுடர் நந்திகேஸ்வரரால் அன்னவர்க்கு சிவதீக்ஷை செய்வித்து ஏ சனற்குமாரா! இன்று முதல் நீ நந்திகேஸ்வரனது மாணாக்கன் என்றழைக்கப் பெருவாய் உன்னிடம் செலவென ஆக்ஞாபித்தருளி உடனே நந்திகேஸ்வரருக்கு திருக்கல்யாணம் செய்துவைக்கவேண்டுமென்ற திருவுளங்கொண்டவராய் வசிஸ்ட மகரிஷியின் பௌத்திரியாகிய சுயசையை திருமழபாடி என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் பங்குனிமாதம், சுக்கிலபக்ஷம், தசமி, புனர்பூசநக்ஷத்திரம்கூடிய சுபதினத்தில் மணம் புணர்வித்து உலகத்தவர்க்கு கல்யாணமகோத்சவம் இங்ஙனம் கொண்டாடுதல் வேண்டுமெனத்தெரிவிப்பாபோன்று உமையம்மையார் சமேதமாய் மணமக்கள் இருவருடனும், சகல வாத்திய கோஷங்களுடனும் நந்திபிருங்கி முதலிய சிவகணநாதர்களும், சிவபக்தியில் சிறந்த அடியவர்கூட்டங்கள் சிவநாமசங்கீர்த்தனகோஷத்துடன் பின் தொடர்ந்து வரவும் கௌசிகாச்சிரமமாகிய திருப்பழனம், கௌதமாச்சிரமமாகிய திருச்சோற்றுத்துறை, வியாசராச்சிரமமாகிய திருவேதிகுடி, பசிமத்திருச்சந்நிதியையுடைய திருக்கண்டியூர, திருப்பூந்துருத்தி, திருநெய்த்தானம் ஆகிய ஆறு திவ்ய க்ஷேத்திரங்களின் வழியாய் முறையே, ஆப்தசகாயேஸ்வரர், ஓதவனேஸ்வரர், வேதநாயகேஸவரா,வீரட்டேஸ்வரர், புஷ்ப்பவனேஸவரர், கிருதத்தானேஸ்வரர், ஆகிய அறுவரும் எதிர்கொண்டழைத்து வழிவிட தீவர்த்தி மத்தாப்பு வாணவேடிக்கை முதலிய வைபவங்களுடன் உலாப் போந்து பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில், எழுந்தருளினவராய் வீற்றிருந்தருளினர். மகரிஷிகாள்! இம்மகோத்சவத்தில் காவேரி ஸ்நானம் செய்து நியமம் உடையாராய் எம்பெருமானோடு தேவார திருவாசக பாராயணம் செய்துகொண்டு பிரதக்ஷணமாக வருவோர் இகத்தே புத்திரப்பேறு முதலிய சம்பத்தினையடைந்து மறுமையில் எம்பெருமான் சரண நிழலில் வாழும் பெரும் பேற்றினைப்பெற்றுய்வர் இது வேத சம்மதமாகும் அறிந்துகொள்ளக்கடவீர்கள். இது நிற்க நியமேசர் என்ற ஓர் யோகீஸ்வரர் சிவாலயத் திருப்பணி செய்துகொண்டு காவேரி நதியின் தென்கரையில் வசித்துக்கொண்டிருந்து சிலகாலஞ் சென்றபின் யோகத்திலமர்ந்து அளவிறந்த காலம் இவ்

டை கல்பாது நின்றுவிட்டுவே அன்னவர் வீற்றிருந்த பர்ணசாலையோடு பூமி ஓர் மனைமரப் பிரமாணம் உயர்ந்து மூடிக்கொண்டது. அவ்வாறாக அப்பொழுது அரசு செய்துகொண்டிருந்த அசிதபசியென்னும் சோழராஜனானவர் சதுரங்க சேனையுடன் திக்கு விஜயஞ்செய்து வரும்போது அவ்விடம் வந்தவுடன் ரதம் செல்லாது தடைபட ஆச்சரியமடைந்தவனாய் மிக உயர்ந்த அம்மேட்டை வெட்டிப்பரிசோதிக்கையில் யோகீஸ்வரரைக்கண்டு பயந்து சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து நிற்க யோகீஸ்வரர் அன்னவனை வாழ்த்தி நீ எவ்விடஞ் செல்லினும் ஜெயப்பிரதாபத்தோடு வாழக்கடவாயென்று ஆசீர்வதித்து அனுப்பிவிட்டு பின்னரும் சிவத்தியானத்திலிருந்து பஞ்சநதேசப் பெருமான் திருவருளால் ரிஷபத்தின் திருப்பாதம்பதிந்த தான இடத்தில் கருப்பஞ்சாறு, கற்கள், சுண்ணாம்பு, திரவியம், நான்கும் நிறைந்திருப்பதையறிந்து அவைகளால் பஞ்சநதேசப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் சிவாலயத்திருப்பணி செய்து சிலகாலஞ் சென்றபின் ஈசனைரனது சரணாரவிந்த நிழலைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தனர். மகரிஷிகாள் அறிந்துகொள்ளக் கடவீர்களென்று சூதபுராணிகர் பஞ்சநதமான்மியத்தைப் பூர்த்தி செய்து முடிக்க மகரிஷிகள் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியுடையராய் சூதபுராணிகரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநத க்ஷேத்திரம் அடைந்து காவேரிஸ்நானம் ஈஸ்வர தெரிசனம் பஞ்சாக்ஷர ஜெபம் முதலியவைகளைச் செய்து கொண்டு அத்தலத்திலேயே வசித்து சிவசாயுச்சியத்தைப் பெற்று வாழ்ந்தனர்.

பிரயோஜனம்.

சீர்வளரையாறதனிடைவசித்துத்தேவதேவோத்தமன், அடியார்
நார்வளருள்ளக்கோவில்புக்குறைவோனை, நாரணனேரடியுகளைத்
தார்வளர்பதத்தன், சரணம்புகையதனைத்தண்ணளிக்காவிரிபடிந்து
வர்பெறவணங்குந்தன்மையரென்றுமின்பவீடடைந்துவாழ்குவரே.

சிறப்புற்றோங்கும் பஞ்சநக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து காவேரிஸ்நானஞ் செய்து அறம்வளர்த்த நாயகியார் சமேதராய் யெழுந்தருளியிருக்கும் செம்பொற்சோதீசுவரப் பெருமான் பாதசேவைக்கு உரியவர் மேலான மோக்ஷவீட்டை அடைவர்.

பஞ்சநதமான்மியம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்

தேவாரம்.

திருவையாறு - பண் - தக்கராகம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலையார்மதியோடுரநீரு, நிலையார்சடையாரிடமாகு
மலையாரமுதாமணிசந்தோ, டலையார்புனல்சேருமையாறே. (க)

மதியொன்றியகொன்றைவடத்தன, மதியொன்றவுதைத்தவர்வாழ்வு
மதியின்னொடுசேர்கொடிமாட, மதியம்பயில்கின்றவையாறே. [உ

கொக்கின்னிறகின்னொடுவன்னி, புக்கசடையார்க்கிடமாகுந்
திக்கின்னிசைதேவர்வணங்கு, மக்கின்னரையாரதையாறே. (௩)

சிறைகொண்டபுரம்மவைசிந்தக், கறைகொண்டவர்காதல்செய்கோயில்
மறைகொண்டநல்வானவர்தம்மிற், றறையும்மொலிசேருமையாறே. [௪

உமையாளொருபாகமதாகச், சமைவாரவர்சார்விடமாகு
மமையாருடல்சோர்தருமுத்த, மமையாவருமந்தணையாறே. (ரு)

தலையின்றொடைமாலையணிந்து, கலைகொண்டதோர்கையினர்சேர்வா
நிலைகொண்டமனத்தவர்நித்த, மலர்கொண்டுவணங்குமையாறே. ( )

வரமொன்றியமாமலரோன்றன, சிரமொன்றையறுத்தவர்சேர்வாம்
வரையின்னிழிவார்தருபொன்னி, யரவங்கொடுசேருமையாறே. (எ)

வரையொன்றதெடுத்தவரக்கன், சிரமங்கநெரித்தவர்சேர்வு
விரையின்மலர்மேதகுபொன்னித் திரைதன்னொடுசேருமையாறே ( )

சங்கக்கயனும்மறியாமைப், பொங்குஞ்சுடரானவர்கோயில
கொங்கிற்பொலியும்புனல்கொண்டு, அங்கிக்கெதிர்காட்டுமையாறே.

துவராடையர்தோலுடையார்கள், கவர்வாய்மொழிகாதல்செய்யாதே
தவராசர்கடாமரையானோ, டவர்தாமணையந்தணையாறே. (௰)

கலையார்கலிக்காழியர்மன்னன், நலமார்தருஞானசம்பந்தன்
னலையார்புனல்சூழுமையாறனைச், சொல்லுமாலைவல்லார்துயர்வீடே. ()

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமிபெயர் - செம்பொற்சோதீஸ்வரர், தேவியார் - அறம்வளர்த்தநாயகியம்மை.

திருவையாறு திருவிராகம் - பண்-வியாழக்குறிஞ்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பணிந்தவரருவினைபற்றறுத்தருள்செயத்
துணிந்தவன்றோலொடுநூறுதைமார்பினிற்
பிணிந்தவனரவொடுபேரெழிலாமைகொண்
டணிந்தவன்வளநகரந்தணையாறே. (௧)

கீர்த்திமிக்கவனகர்கிளரொளியுடனடப்
பார்த்தவன்பனிமதிபடர்சடைவைத்துப்
போர்த்தவன்கரியுரிபுலியதளாவரை
யார்த்தவன்வளநகரந்தணையாறே. (௨)

வரிந்தவெஞ்சிலைபிடித்தவுணர்தம்வளநக
ரெரிந்தறவெய்தவனெழிறிகழ்மலர்மே
லிருந்தவன்சிரமதுவிமையவர்குறைகொள
வரிந்தவன்வளநகரந்தணையாறே. (௩)

வாய்ந்தவல்லவுணர்தமவளநகரெரியிடை
மாய்ந்தறவெய்தவன்வளர்பிறைவிரிபுன
றோய்ந்தெழுசடையினன்றொன்மறையாறங்க
மாய்ந்தவன்வளநகரந்தணையாறே. (௪)

வானமர்மதிபுல்குசடையிடையரவொடு
தேனமர்கொன்றையன்றிகழ்தருமார்பினன்
மானனமென்விழிமங்கையோர்பாகமு
மானவன்வளநகரந்தணையாறே. (௫)

முன்பனைமுனிவரோடமரர்கடொழுதெழு
மின்பனையிணையிலியிறைவனையெழிறிக
ழென்பொனையேதமில்வேதியர்தாந்தொழு
மன்பனன்வளநகரந்தணையாறே. (௬)

மல்லிறலவுணர்தமனைநகமெரியிடை
வெந்தறவெய்தவன்விளங்கியமார்பினிற்
பந்தமார்மெல்விரல்பாகமதாகித
னந்தமில்வளநகரந்தணையாறே. (எ)

விடைத்தவல்லரக்கனல்வெற்பினையெடுத்தது
மடித்தலைத்தாளிறையூன்றிமற்றவனது
முடித்தலைத்தோளவைநெரிதரமுறைமுறை
யடர்த்தவன்வளநகரந்தணையாறே. (அ)

விண்ணவர்தம்மொடுவெங்கதிரோனொ
டெண்ணிலிதேவர்களிந்திரன்வழிபடக்
கண்ணனும்பிரமனுங்காண்பரிதாகிய
வண்ணறன்வளநகரந்தணையாறே. (கூ)

மருளுடைமனத்துவன்சமணர்கண்மாசறு
விருளுடையிணைத்துவர்ப்போர்வையினார்களுந்
தெருளுடைமனத்தவர்தேறன்மினவ்விடம்
வருளுடையடிகடமந்தணையாறே. (ய)

நலமலிஞானசம்பந்தனதின்றமி
ழலைமலிபுனன்மலருமந்தணையாற்றினைக்
கலைமலிதமிழிவைகற்றுவல்லார்மிக
நலமலிபுகழ்மிகுநன்மையர்தாமே. (யக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - பண் - மேகராகக் குறிஞ்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புலனைந்தும்பொறிகலங்கிநெறிமயங்கியறிவழிந்திட்டைமேலுந்தி
யலமந்தபோதாகவஞ்சேலென்றருள்செய்வானமருங்கோயில
வலம்வந்தமடவார்களடமாடமுழவதிரமழையென்றஞ்சிச
சிலமந்தியலமந்துமரமேறிமுகில்பார்க்குந்திருவையாறே. (க)

விடலேறுபடநாகமரைக்கசைத்தெவெற்பரையன்பாவையோடு
மடலேறொன்றதுவேறியஞ்சொலீர்பலியென்னுமடிகள்கோயில்
கடலேறித்திரைமோதிக்காவிரியினுடன்வந்துகங்குல்வைகித்
திடலேறிச்சரிசங்கஞ்செழுமுத்தங்கீன்றலைக்குந்திருவையாறே (உ)

கங்காளர்கயிலாயமலையாளர்கானப்பேராளர்மங்கை
பங்காளர்திரிசூலப்படையாளர்விடையாளர்பயிலுங்கோயில்
கொங்காளப்பொழினுழைந்துகூர்வாயாலிறகுலர்த்திக்கூதனீங்கிச்
செங்காலநல்வெண்குருகுபைங்கானலிரைதேருந்திருவையாறே. (௩)

ஊன்பாயுமுடைதலைகொண்டூரூரின்பலிக்குழல்வாருமையாள்பங்கர்
தான்பாயும்விடையேறுசங்கரனார்தழலுருவர்தங்குங்கோயில்
மான்பாயவயலருகேமரமேறிமந்திபாய்மடுக்கடோறுந்
தேன்பாயமீன்பாயச்செங்கமலமொட்டலருந்திருவையாறே. (௪)

நீரோடுகூவிளமுநிலாமதியும்வெள்ளெருக்குநிறைந்தகொன்றைத்
தாரோடுதண்கரந்தைச்சடைக்கணிந்ததத்துவனார்தங்குங்கோயில்
காரோடிவிசும்பளந்துகடிநாறும்பொழிலணைந்தகமழ்தார்வீதித்
தேரோடுமரங்கேறிச்சேயிழையார்நடம்பயிலுந்திருவையாறே. (௫)

வேந்தாகிவிண்ணவர்க்குமண்ணவர்க்குநெறிகாட்டும்விகிர்தனாகிப்
பூந்தாமநறுங்கொன்றைச்சடைக்கணிந்தபுண்ணியனார்நண்ணுங்கோ
காந்தாரமிசையமைத்துக்காரிகையார்பண்பாடக்கவின்கொள்வீதித் [யில்
தேந்தாமென்றரங்கேறிச்சேயிழையார்நடமாடுந்திருவையாறே. (௬)

நின்றுலாநெடுவிசும்பினெருக்கிவருபுரமூன்றுநீள்வாயம்பு
சென்றுலாம்படிதொட்டசிலையாளிமலையாளிசேருங்கோயில்
குன்றெலாங்குயில்கூவக்கொழும்பிரசமலர்பாய்ந்துவாசமல்கு
தென்றலாரடிவருடச்செழுங்கரும்புகண்வளருந்திருவையாறே. (௭)

அஞ்சாதேகயிலாயமலையெடுத்தவரக்கர்கோன்றலைகள்பத்து
மஞ்சாடுதோணெரியவடர்த்தவனுக்கருள்புரிந்தமைந்தர்கோயி
லிஞ்சாயலிளந்தெங்கின்பழம்வீழவிளமேதியிரிந்தங்கோடிச்
செஞ்சாலிக்கதிருழக்கிச்செங்கமலவயல்படியுந்திருவையாறே. (௮)

மேலோடிவிசும்பணவிவியனிலத்தைமிகவகழ்ந்துமிக்குநாடு
மாலோடுநான்முகனுமறியாதவகைநின்றான்மன்னுங்கோயில்
கோலோடக்கோல்வளையார்கூத்தாடக்குவிமுலையார்முகத்தினின்று
சேலோடச்சிலையாடச்சேயிழையார்நடமாடுந்திருவையாறே. (௯)

குண்டாடுகுற்றுடுக்கைச்சமணரொடுசாக்கியருங்குணமொன்றில்லா
மிண்டாடுமிண்டருரைகேளாதேயாளாமின்மேவித்தொண்டீ
ரெண்டோளர்முக்கண்ணரெம்மீசரிறைவரினிதமருங்கோயில் [றே
செண்டாடுபுனற்பொன்னிச்செழுமணிகள்வந்தலைக்குந்திருவையா

அன்னமலிபொழில்புடைசூழையாற்றெம்பெருமானையந்தண்காழி
மன்னியசீர்மறைநாவன்வளர்ஞானசம்பந்தன்மருவுபாடல்
இன்னிசையாலிவைபத்துமிசையுங்காலீசனடியேத்துவார்கள்
தன்னிசையோடமருலகிற்றவநெறிசென்றெய்துவதுதாழாதன்றே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - பண் - இந்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கோடல்கோங்கங்குளிர்கூவிளமாலைகுலாயசீர்
ஓடுகங்கையொளிவெண்பிறைசூடுமொருவனார்
பாடல்வீணைமுழவங்குழன்மொந்தைபண்ணாகவே
ஆடுமாறுவல்லானுமையாறுடையையனே. (௧)

தன்மையாருமறிவாரிலைதாம்பிறரெள்ளவே
பின்னுமுன்னுஞ்சிலபேய்க்கணஞ்சூழத்திரிதர்வர்
துன்னவாடையுடுப்பர்சுடலைப்பொடிபூசுவர்
அன்னமாலுந்துறையானுமையாறுடையையனே. (௨)

கூறுபெண்ணுடைகோவணமுண்பதுவெண்டலை
மாறிலாருயிர்வவ்வியகாலனைவவ்வினார்
ஏறுமேறித்திரிவரிமையோர்தொழுதேத்தவே
ஆறுநான்குஞ்சொன்னானுமையாறுடையையனே. (௩)

பண்ணினல்லமொழியார்பவளத்துவர்வாயினார்
எண்ணினல்லகுணத்தாரிணைவேல்வென்றகண்ணினார்
வண்ணம்பாடிவலிபாடித்தம்வாய்மொழிபாடவே
அண்ணல்கேட்டுகந்தானுமையாறுடையையனே. (௪)

வேனலானைவெருவவுரிபோர்த்துமையஞ்சவே
வானையூடறுக்குமதிசூடியமைந்தனார்
தேனெய்பால்தயிர்தெங்கிளநீர்கரும்பின்றெளி
ஆனஞ்சாடுமுடியானுமையாறுடையையனே. (௫)

எங்குமாகிநின்றானுமியல்பறியப்படா
மங்கைபாகங்கொண்டானுமதிசூடுமைந்தனும்
பங்கமில்பதினெட்டொடுநான்குக்குணர்வுமாய்
அங்கமாறுஞ்சொன்னானுமையாறுடையையனே.

ஓதியாருமறிவாரிலையோதியுலகெலாஞ்
சோதியாய்நிறைந்தான்சுடர்ச்சோதியுட்சோதியான்
வேதியாகிவிண்ணாகிமண்ணோடெரிகாற்றுமா
யாதியாகிநின்றானுமையாறுடையையனே. (௭)

குறவநாண்மலர்கொண்டடியார்வழிபாடுசெய்
விரவுநீறணிவார்சிலதொண்டர்வியப்பவே
பரவுநாடொறும்பாடநம்பாவம்பறைதலா
லரவமார்த்தகந்தானுமையாறுடையையனே (௮)

உரைசெய்தொல்வழிசெய்தறியாவிலங்கைக்குமன்
வரைசெய்தோளடர்த்துமதிசூடியமைந்தனூர்
கரைசெய்காவிரியின்வடபாலதுகாதலா
னரைசெய்மேகலையானுமையாறுடையையனே (௯)

மாலுஞ்சோதிமலரானுமறிகிலாவாய்மையான்
காலங்காம்புவயிரங்கடிகையன்பொற்கழல்
கோலமாய்க்கொழுந்தீன்றுபவளந்திரண்டதோ
ராலநீழலுளானுமையாறுடையையனே. (௰)

கையிலுண்டுழல்வாருங்கமழ்துவராடையா
மெய்யைப்போர்த்துழல்வாருமுரைப்பனமெய்யல
மைகொள்கண்டத்தெண்டோண்முக்கணான்கழல்வாழ்த்தவே
வையகந்தோறளிப்பானுமையாறுடையையனே. (௰௧)

பலிதிரிந்துழல்பண்டங்கன்மேயவையாற்றினைக்
கலிகடந்தகையார்கடற்காழியர்காவல
னொலிகொள்சம்பந்தனொண்டமிழ்பத்தும்வல்லார்கள்போய்
மலிகொள்விண்ணிடைமன்னியசீர்பெறுவார்களே. (௰௨)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு திருவிராகம் - பண் - இந்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்திகழ்மலைச்சிறுமியோடுமிகுதேச
ருருத்திகழெழிற்கயிலைவெற்பிலுறைதற்கே
விருப்புடையவற்புதரிருக்குமிடமேரார்
மருத்திகழ்பொழிற்குலவுவண்டிருவையாறே. (௧)

கந்தமரவுந்துபுகையுந்தவலிவின்சே
ரிந்திரனுணர்ந்துபணியெந்தையிடமெங்குஞ்
சந்தமலியுந்தருமிடைந்தபொழில்சார
வந்தவளிநந்தணவுவண்டிருவையாறே. (௨)

கட்டுவடமெட்டுமுறுவட்டமுழவத்திற்
கொட்டுகரமிட்டவொலிதட்டும்வளைகந்திக்
கிட்டமிகநட்டமவைசெய்யவரிடஞ்சீர்
வட்டமதிலுட்டிகழுமவண்டிருவையாறே. (௩)

நண்ணியொர்வடத்தினிழலான்முனிவர்க்கன்
றெண்ணிலிமறைப்பொருள்விரித்தவரிடஞ்சீர்த்
தண்ணின்மலிசந்தகிலொடுந்திவருபொன்னி
மண்ணின்மிசைவந்தணவுவண்டிருவையாறே. (௪)

வென்றிமிகுதாருகனதாருயிர்மடங்கக்
கன்றிவருகோபமிகுகாளிகதமோவ
நின்றுநடமாடியிடநந்துமலர்மேலான
மன்றன்மலியும்பொழில்கொள்வண்டிருவையாறே. (௫)

பூதமொடுபேய்கள்பலபாடநடமாடிப்
பாதமுதலைப்பையரவுங்கொண்டணிபெறுத்திக்
கோதையரிடும்பலிகொளும்பரனிடம்பூ
மாதவிமணங்கமழும்வண்டிருவையாறே. (௬)

துன்னுகுழன்மங்கையுமைநங்கைசுளிவெய்தப்
பின்னொருதவஞ்செய்துழல்பிஞ்ஞகனுமங்கே
யென்னசதியென்றுரைசெயங்கணனிடஞ்சீர்
மன்னுகொடையாளர்பயில்வண்டிருவையாறே. (௭)

இரக்கமில்குணத்தொடுலகெங்குநலிவெம்போ
ரரக்கன்முடிபத்தலைபுயத்தொடுமடங்கத்
துரக்கவிரலிற்பிறிதுவைத்தவரிடஞ்சீர்
வரக்கருணையாளர்பயில்வண்டிருவையாறே. (௮)

பருத்துருவதாகிவிண்ணடைந்தவனோர்பன்றிப்
பெருத்துருவதாயுலகிடந்தவனுமென்றுங்
கருத்துருவொணாவகைநிமிர்ந்தவனிடங்கார்
வருத்துவகைதீர்கொள்பொழில்வண்டிருவையாறே. (௯)

பாக்கியமொன்றுமில்சமண்பதகர்புத்தர்
சாக்கியர்களென்றுடல்பொதிந்துதிரிவார்தா
நோக்கரியதத்துவனிடம்பழனமேலால்
மாக்கமுறுநீடுபொழில்வண்டிருவையாறே. (௰)

வாசமலியும்பொழில்கொள்வண்டிருவையாறு
மீசனையெழிற்புகலிமன்னவனெய்ஞ்ஞானப்
பூசுரனுரைத்ததமிழ்பத்துமிவைவல்லார்
நேசமலிபத்தரவர்நின்மலனடிக்கே. (௰௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருவையாறு-பண்-காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாதர்ப்பிறைக்கண்ணியானை மலையான்மகளொடும்பாடிப்
போதொடுநீர்சுமந்தேத்திப்புகுவாரவர்பின்புகுவேன
யாதுஞ்சுவடுபடாமலையாறடைகின்றபோது
காதன்மடப்பிடியோடுங்களிறுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௧)

போழிளங்கண்ணியினானைப்பூந்துகிலாளொடும்பாடி
வாழியம்போற்றியென்றேத்திவட்டமிட்டாடாவருவே
னாழிவலவனின்றேத்துமையாறடைகின்றபோது
கோழிபெடையொடுங்கூடிக்குளிர்ந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௨)

எரிப்பிறைக்கண்ணியினானையேந்திழையாளொடும்பாடி
முரித்தவிலயங்களிட்டுமுகமலர்ந்தாடாவருவேன்
அரித்தொழுகும்வெள்ளருவியையாறடைகின்றபோது
வரிக்குயில்பேடையொடாடிவைகிவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௩)

பிறையிளங்கண்ணியினானைப்பெய்வளையாளொடும்பாடித்
துறையிளம்பன்மலர்தூவித்தோளைக்குளிரத்தொழுவே
னறையிளம்பூங்குயிலாலுமையாறடைகின்றபோது
சிறையிளம்பேடையொடாடிச்சேவல்வருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௩)

ஏடுமதிக்கண்ணியானையேந்திழையாளொடும்பாடிக்
காடொடுநாடுமலையுங்கைதொழுதாடவருவே
னாடலமர்ந்துறைகின்றவையாறடைகின்றபோது
பேடைமயிலொடுங்கூடிப்பிணைந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௪)

தண்மதிக்கண்ணியினானைத்தையனல்லாளொடும்பாடி
உண்மெலிசிந்தையனாகியுணராவுருகாவருவே
னண்ணலமர்ந்துறைகின்றவையாறடைகின்றபோது
வண்ணப்பகன்றிலொடாடிவைகிவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௫)

கடிமதிக்கண்ணியினானைக்காரிகையாளொடும்பாடி
வடிவொடுவண்ணமிரண்டும்வாய்வேண்டுவசொல்லிவாழ்வே
னடியிணையார்க்குங்கழலானையாறடைகின்றபோது
இடிகுரலன்னதோரேனமிசைந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௬)

விரும்புமதிக்கண்ணியானைமெல்லியலாளொடும்பாடிப்
பெரும்புலர்காலையெழுந்துபெறுமலர்கொய்யாவருவே
னருங்கலம்பொன்மணியுந்துமையாறடைகின்றபோது
கருங்கலைப்பேடையொடாடிக்கலந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௭)

முற்பிறைக்கண்ணியினானைமொய்குழலாளொடும்பாடிப்
பற்றிக்கயிறறுக்கில்லேன்பாடியுமாடாவருவே
னற்றருள்பெற்றுநின்றாரோடையாறடைகின்றபோது
நற்றுணைப்பேடையொடாடிநாரைவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௮)

திங்கண்மதிக்கண்ணியானைத்தேமொழியாளொடும்பாடி
யெங்கருணல்குங்கொலெந்தையெனக்கினியென்னாவருவே

ணங்கிளமங்கையராடுமையாறடைகின்றபோது
பைங்கிளிபேடையோடாடிப்பறந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௰)

வளர்மதிக்கண்ணியினானைவார்குழலாளொடும்பாடிக்
களவுபடாததோர்காலங்காண்பான்கடைக்கணிக்கின்றே
னளவுபடாததோரன்போடையாறடைகின்றபோது
விளமணநாகுதழுவியேறுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௰௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கங்கையைச்சடையுள்வைத்தாரகதிர்ப்பொறியரவும்வைத்தார்
திங்களைத்திகழவைத்தார்திசைதிசைதொழவும்வைத்தார்
மங்கையைப்பாகம்வைத்தார்மான்மறிமழுவும்வைத்தா
ரங்கையுளனலும்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௧)

பொடிதனைப்பூசவைத்தார்பொங்குவெண்ணூலும்வைத்தார்
கடியதோர்நாகம்வைத்தார்காலனைக்காலில்வைத்தார்
வடிவுடைமங்கைதன்னைமார்பிலோர்பாகம்வைத்தா
ரடியிணைதொழவும்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௨)

உடைதருகீளும்வைத்தாருலகங்களனைத்தும்வைத்தார்
படைதருமழுவும்வைத்தார்பாய்புலித்தோலும்வைத்தார்
விடைதருகொடியும்வைத்தார்வெண்புரிநூலும்வைத்தா
ரடைதரவருளும்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௩)

தொண்டர்கள்தொழவும்வைத்தார்தூமதிசடையில்வைத்தா
ரிண்டையைத்திகழவைத்தாரெமக்கென்றுமின்பம்வைத்தார்
வண்டுசேர்குழலினாளைமருவியோர்பாகம்வைத்தா
ரண்டவானவர்களேத்துமையனையாறனாரே. (௪)

வானவர்வணங்கவைத்தார்வல்வினைமாயவைத்தார்
கானிடைநடமும்வைத்தார்காமனைக்கனலாவைத்தா
ரானிடையைந்தும்வைத்தாராட்டுவார்க்கருளும்வைத்தா
ரானையினுரிவைவைத்தாரையனையாறனாரே. (௫)

சங்கணிகுழையும்வைத்தார்சாம்பல்மெய்ப்பூசவைத்தார்
வெங்கதிரெரியவைத்தார்விரிபொழிலனைத்தும்வைத்தார்
கங்குலும்பகலும்வைத்தார்கடுவினைகளையவைத்தா
ரங்கமதோதவைத்தாரையனையாறனாரே. (அ)

பத்தர்கட்கருளும்வைத்தார்பாய்விடையேறவைத்தார்
சித்தத்தையொன்றவைத்தார்சிவமதேநினையவைத்தா
முத்தியைமுற்றவைத்தார்முறைமுறைநெறிகள்வைத்தா
ரத்தியினுரிவைவைத்தாரையனையாறனாரே. (௬)

ஏறுகந்தேறவைத்தாரிடைமருதிடமும்வைத்தார்
நாறுபூங்கொன்றைவைத்தார்நாகமுமரையில்வைத்தார்
கூறுமைபாகம்வைத்தார்கொல்புலித்தோலும்வைத்தா
ராறுமோர்சடையில்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௭)

பூதங்கள்பலவும்வைத்தார்பொங்குவெண்ணீறும்வைத்தார்
கீதங்கள்பாடவைத்தார்கின்னரந்தன்னைவைத்தா
பாதங்கள்பரவவைத்தார்பத்தர்கள்பணியவைத்தா
ராதியுமந்தம்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௯)

இரப்பவர்க்கீயவைத்தாரீபவர்க்கருளும்வைத்தார்
கரப்பவர்தங்கட்கெல்லாங்கடுநரகங்கள்வைத்தார்
பரப்புநீர்கங்கைதன்னைப்படர்சடைப்பாகம்வைத்தா
ரரக்கனுக்கருளும்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு-பண்-திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குண்டனாய்ச்சமணரோடேகூடிநான்கொண்டமாலைத்
துண்டனேசுடர்கொள்சோதிதூநெறியாகிநின்ற
அண்டனேயமரரேறேதிருவையாறமர்ந்ததேனே
தொண்டனேன்றொழுதுன்பாதஞ்சொல்லிநான்றிரிகின்றேனே. (க)

பீலிகையிடுக்கிநாளும்பெரியதோர்தவமென்றெண்ணி
வாலியதறிகள்போலமதியிலார்பட்டதென்னே
வாலியார்வணங்கியேத்துந்திருவையாறமர்ந்ததேனோ
டாலியாவெழுந்தநெஞ்சமழகிதாவெழுந்தவாறே. (உ)

கட்டிடுஞ்சமணரோடேகருக்கிநாறவமென்றெண்ணி
யொட்டிடுமனத்தினீரேயும்மையானசெய்வதென்னே
மொட்டிடுகமலப்பொய்கைத்திருவையாறமர்ந்ததேனோ
டொட்டிடுமுள்ளத்தீரேயும்மைநானுகந்திட்டேனே. (௩)

பாசிப்பனமாசுமெய்யாபலமிலாச்சமணரோடு
நேசத்தாலிருந்தநெஞ்சைநீக்குமாறறியமாட்டேன்
தேசத்தார்பரவியேத்துந்திருவையாறமர்ந்ததேனை
வாசத்தால்வணங்கவல்லாவல்வினைமாயுமன்றே. (௪)*

கடுப்பொடியட்டிமெய்யிற்கருதியோர்தவமென்றெண்ணி
வடுக்களோடிசைந்தநெஞ்சேமதியிலிபட்டதென்னே
மடுக்களில்வாளைபாயுந்திருவையாறமர்ந்ததேனை
யடுத்துநின்றுன்னுநெஞ்சேயருந்தவஞ்செய்தவாறே. (௫)

அறவியென்றவமேகாத்தேன்சொல்லியசெலவுசெய்து
உறவினாலமணரோடுமுணர்விலேனுணர்வொன்றின்றி
நறவமாம்பொழில்கள்சூழ்ந்ததிருவையாறமர்ந்ததேனை
மறவிலாநெஞ்சமேநலமதியுனக்கடைந்தவாறே. (௬)

பல்லுரைச்சமணரோடேபலபலகாலமெல்லாஞ்
சொல்லியசெலவுசெய்தேன்சோர்வனினினைந்தபோது
மல்லிகைமலருஞ்சோலைத்திருவையாறமர்ந்ததேனை
யெல்லியும்பகலுமெல்லாநினைந்தபோதினியவாறே. (௭)

மண்ணுளாரவிண்ணுளாருமவணங்குவார்பாவம்போக
எண்ணிலாச்சமணரோடேயிசைந்தனையேழைநெஞ்சே
தெண்ணிலாவெறிக்குஞ்சென்னித்திருவையாறமர்ந்ததேனைக்
கண்ணினாற்காணப்பெற்றுக்கருதிற்றேமுடிந்தவாறே. (௮)

குருந்தமதொசித்தமாலுங்குலமலர்மேவினானுந்
திருந்துநற்பாதத்தோடுதிருமுடிகாணமாட்டா
ரருந்தவமுனிவரேத்துந்திருவையாறமர்ந்ததேனைப்
பொருந்திநின்றுன்னுநெஞ்சேபொய்வினைமாயுமன்றே. (௯)

அறிவிலாவரக்கனோடியருவரையெடுக்கலுற்று
முறுகினான்முறுகக்கண்டுமுதறிவாளனோக்கி
நிறுவினான்விரலதொன்றால்நெரிந்துபோய்நிலத்தில்வீழ்ந்
தறிவினாலருள்கள்செய்தான்றிருவையாறமர்ந்ததேனே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு—பண்—திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தானலாதுலகமில்லைசகமலாதடிமையில்லை
கானலாதாடலில்லைக்கருதுவார்தங்களுக்கு
வானலாதருளுமில்லைவார்குழன்மங்கையோடு
மானலாதூர்வதில்லையையனையாறனார்க்கே. (௧)

ஆலலாலிருக்கையில்லையருந்தவமுனிவர்க்கன்று
நூலலானொடிவதில்லைநுண்பொருளாய்ந்துகொண்டு
மாலுநான்முகனுங்கூடிமலரடிவணங்கவேலை
யாலலாலமுதமில்லையையனையாறனார்க்கே. (௨)

நரிபுரிசுடலைதன்னினடமலானவிற்றலில்லை
சுரிபுரிகுழலியோடுந்துணையலாலிருக்கையில்லைத்
தெரிபுரிசிந்தையார்க்குத்தெளிவலாலருளுமில்லை
யரிபுரிமலர்கொண்டேத்துமையனையாறனார்க்கே. (௩)

தொண்டலாற்றுணையுமில்லைதோலலாதுடையுமில்லைக்
கண்டலாதருளுமில்லைக்கலந்தபின்பிரிவதில்லை
பண்டைநான்மறைகள்காணாப்பரிசினனென்றென்றெண்ணி
யண்டவானவர்களேத்துமையனையாறனார்க்கே. (௪)

எரியலாலுருவமில்லையேறலாலேறலில்லை
கரியலாற்போர்வையில்லைகாண்டகுசோதியார்க்குப்
பிரிவிலாவமரர்கூடிப்பெருந்தகைப்பிரானென்றேத்து
மரியலாற்றேவியில்லையையனையாறனார்க்கே. (௫)

என்பலாற்கலனுமில்லையெருதலாலூர்வதில்லைப்
புன்புலானாறுகாட்டிற்பொடியலாற்சாந்துமில்லைத்
துன்பிலாத்தொண்டர்கூடித்தொழுதழுதாடிப்பாடு
மன்பலாற்பொருளுமில்லையையனையாறனார்க்கே. (௬)

கீளலாலுடையுமில்லைக்கிளர்பொறியரவம்பைம்பூண்
டோளலாற்றுணையுமில்லைத்தொத்தலர்கின்றவேனில்
வேளலாற்காயப்பட்டவீருமில்லைமீளா
தாளலாற்கைம்மாறில்லையையனையாறனார்க்கே. (௭)

சகமலா தடிமையில்லைத் தானலாற் றுணையுமில்லை
நகமெலாந் தேயக்கையா னாண்மலர் தொழுது தூவி
முகமெலாங் கண்ணீர்மல்க முன்பணிந் தேத்துந் தொண்ட
ரகமலாற் கோயிலில்லை யையனை யாறனார்க்கே. (அ)

உமையலா துருவமில்லை யுலகலா துடையதில்லை
நமையெலா முடையராவர் நன்மையே நிமையில்லைக்
கமையெலா முடையராகிக் கழலடி பரவுந் தொண்டர்க
கமையிலா வருள்கொடுப்பா ரையனை யாறனார்க்கே. (௯)

மலையலா லிருக்கையில்லை மதித்திடா வரக்கன் றன்னைத்
தலையலா னெரித்ததில்லைத் தடவரைக் கீழடர்த்து
நிலையிலார் புரங்கள் வேவ நெருப்பலால் விரித்ததில்லை
யலையினார் பொன்னிமன்னு மையனை யாறனார்க்கே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குறுவித்தவா குற்றநோய்வினை காட்டிக் குறுவித்தநோ
யுறுவித்தவா வுற்றநோய்வினை தீர்ப்பானுகந் தருளி
யறிவித்தவா றடியேனையை யாறனடிமைக் களே
செறிவித்தவா தொண்டனேனைத் தன் பொன்னடிக் கீழெனையே. (௧)

கூர்வித்தவா குற்றநோய்வினை காட்டியுங் கூர்வித்தநோ
யூர்வித்தவா வுற்றநோய்வினை தீர்ப்பானுகந் தருளி
யார்வித்தவா றடியேனையை யாறனடிமைக் களே
சேர்வித்தவா தொண்டனேனைத் தன் பொன்னடிக் கீழெனையே. (௨)

தாக்கினவா சலமேவினை காட்டியுந் தண்டித்தநோய்
நீக்கினவா நெடுநீரினின் றேற்றிநினைந் தருளி
யாக்கினவா றடியேனையை யாறனடிமைக் களே
நோக்கினவா தொண்டனேனைத் தன் பொன்னடிக் கீழெனையே. (௩)

தருக்கினகான் றகவின்றியு மோடச் சலமதனை
னெருக்கினவா நெடுநீரினின் றேற்றினைந் தருளி
யருக்கினவா றடியேனையை யாறனடிமைக் களே
பெருக்கினவா தொண்டனேனைத் தன் பொன்னடிக் கீழெனையே. (௪)

இழிவித்தவாறிட்டநோய்வினைகாட்டிப்பிறர்படுத்துக்
கழிவித்தவாகட்டநோய்வினைதீர்ப்பான்கலந்தருளி
யழிவித்தவாறடியேனையையாறனடிமைக்கணே
தொழுவித்தவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழேனையே. (ரு)

இடைவித்தவாறிட்டநோய்வினைகாட்டிப்பிடர்ப்படுத்து
வுடைவித்தவாறுற்றநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யடைவித்தவாறடியேனையையாறனடிமைக்கணே
தொடர்வித்தவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழேனையே (சு)

படக்கினவாபடநின்றன்பன்னுருமபடக்கினநோ
யடக்கினவாறதுவன்றியுந்தீவினைபாவமெல்லா
மடக்கினவாறடியேனையையாறனடிமைக்கணே
துடக்கினவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழேனையே. (எ)

மறப்பித்தவாவல்லைநோய்வினைகாட்டிமறப்பித்தநோய்
துறப்பித்தவாதுக்கநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யிறப்பித்தவாறடியேனையையாறனடிமைக்கணே
சிறப்பித்தவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழேனையே. (அ)

துயக்கினவாதுக்கநோய்வினைகாட்டித்துயக்கியநோ
யியக்கினவாறிட்டநோய்வினைதீர்ப்பானிசைந்தருளி
பயக்கினவாறடியேனையையாறனடிமைக்கணே
மயக்கினவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழேனையே. (கூ)

கறுத்துமிட்டார்கண்டங்கங்கைசடைமேற்கரந்தருளி
யிறுத்துமிட்டாரிலங்கைக்கிறைதனையிருபதுதோ
ளறுத்துமிட்டாரடியேனையையாறனடிமைக்கணே
பொறுத்துமிட்டார்தொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழேனையே.()

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு பண்-பழந்தக்கராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விட்டிலேனடிநாயேன்வேண்டியக்காலியாதொன்று
மிடைகிலேனமணர்கள்தமறவுரைகேட்டலமந்தேன்
றொடர்கின்றேனுன்னுடையதூமலர்ச்சேவடிகாண்பா
னடைகின்றேனையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (க)

செம்பவளத்திருவுருவர் திகழ்சோதிக்குழைக்காதர்
கொம்பமருங்கொடிமருங்கிற்கோலவளையாளொருபாகர்
வம்பவிழுமலர்க்கொன்றைவளர்சடைமேல்வைத்துகந்த
அம்பவளனையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௨)

நணியானேசேயானேநம்பானேசெம்பொன்னின்
றுணியானேதோலானேசுண்ணவெண்ணீற்றானே
மணியானேவானவர்க்குமருந்தாகிப்பிணிதீர்க்கும
அணியானேயையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௩)

ஊழிச தீயாய்நின்றாயுள்குவாருள்ளத்தாய்
வாழித்தீயாய்நின்றாய்வாழ்த்துவார்வாயானே
பாழித்தீயாய்நின்றாய்படர்சடைமேற்பணிமதிய
மாழித்தீயையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௪)

சடையானேசடையிடையேதவழுந்தண்மதியானே
விடையானேவிடையேறிப்புரமெரித்தவித்தகனே
யுடையானேயுடைதலைகொண்டூரின்பலிக்குழலு
மடையானையையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௫)

நீரானேதீயானேநெதியானேகதியானே
யூரானேயுலகானேயுடலானேயுயிரானே
பேரானேபிறைசூடிபிணிதீர்க்கும்பெருமானென்
றூராதவையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௬)

கண்ணானாய்மணியானாய்கருத்தானாய் அருத்தனா
யெண்ணானாயெழுத்தானாயெழுத்தினுக்கோரியல்பானாய்
விண்ணானாய்விண்ணிடையேபுரமெரித்தவேதியனே
யண்ணானையையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௭)

மின்னானாயுருமானாய்வேதத்தின்பொருளானாய்
பொன்னானாய்மணியானாய்பொருகடலவாயமுதானாய்
நின்னானாரிருவர்க்குங்காண்பரியசிவசோதீ
யன்னானையையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௮)

மூத்திசையும்புனற்பொன்னிமொய்பவளங்கொழித்துந்தப்
பத்தர்பலர்நீர்மூழ்கிப்பலகாலும்பணிந்தேத்த
வெத்திசையும்வானவர்களெம்பெருமானெனவிறைஞ்சும்
அத்திசையாமையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௯)

கருவரைசூழ்கடலிலங்கைக்கோமானைக்கருத்தழியத்
திருவிரலாலுகரணஞ்செய்துகந்தசிவமூர்த்தி
பெருவரைசூழ்வையகத்தார்பேர்நந்தியென்றேத்து
மருவளரைசூழையாறற்காயாய்நானுய்ந்தேனே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிந்திப்பரியனசிந்திப்பவர்க்குச்சிறந்துசெந்தேன்
முந்திப்பொழிவனமுத்திகொடுப்பனமொய்த்திருண்டு
பந்தித்துநின்றபழவினைதீர்ப்பனபாம்புசுற்றி
யந்திப்பிறையணிந்தாடுமையாறனடித்தலமே. (௧)

இழித்தனவேழேழ்பிறப்புமறுத்தனவென்மனத்தே
பொழித்தனபோரெழிற்கூற்றையுதைத்தனபோற்றவர்க்காய்
கிழித்தனதக்கன்கிளரொளிவேள்வியைக்கீழ்முனஞ்சென்று
அழித்தனவாறங்கமானவையாறனடித்தலமே. (௨)

மணிநிறமொப்பனபொன்னிறமன்னினமின்னிலவாய்க்
கணிநிறமன்னகயிலைப்பொருப்பனகாதல்செய்யத்
துணிமனசீலத்தராகித்தொடர்ந்துவிடாதுதொண்டர்க்
கணியனசேயனதேவர்க்கையாறனடித்தலமே. (௩)

இருடருதுன்பப்படலமறைப்பமெய்ஞ்ஞானமென்னும்
பொருடருகண்ணிழந்துண்பொருணாடிப்புகலிழந்த
குருடருந்தம்மைப்பரவக்கொடுநரகக்குழிநின்
றருடருகைகொடுத்தேற்றுமையாறனடித்தலமே. (௪)

எழுவாயிறுவாயிலாதனவெங்கள்பிணிதவிர்த்து
வழுவாமருத்துவமாவனமாநரகக்குழிவாய்
விழுவாரவர்தம்மைவீழ்ப்பனமீட்பனமிக்கவன்போ
டழுவார்க்கமுதங்கள்காண்கவையாறனடித்தலமே. (௫)

துன்பக்கடலிடைத்தோணித்தொழில்பூண்டதொண்டர்தம்மை
யின்பக்கரைமுகந்தேற்றுந்திறத்தனமாற்றயலே
பொன்பட்டொழுகப்பொருந்தொளிசெய்யுமப்பொய்ப்பொருந்தா
வன்பர்க்கணியனகாண்கவையாறனடித்தலமே. (௬)

களித்துக்கலந்ததோர்காதற்கசிவொடுகாவிரிவாய்க்
குளித்துத்தொழுதுமுன்னின்றபத்தரைக்கோதில்செந்தேன்
றெளித்துச்சுவையமுதூட்டியமரர்கள்சூழிருப்ப
வளித்துப்பெருஞ்செல்வமாக்குமையாறனடித்தலமே. (௭)

திருத்திக்கருத்தினைச்செவ்வேநிறுத்திச்செறுத்துடலை
வருத்திக்கடிபவர்வாளெடுத்தோச்சிமருங்குசென்று
விருத்திக்குழக்கவல்லோர்கட்குவிண்பட்டிகையிடுமா
லருத்தித்தருந்தவரேத்துமையாறனடித்தலமே. (௮)

பாடும்பாண்டையுமொக்கையுமார்ப்பப்பரந்துபல்பேய்
கூடிமுழவக்குளிகவிழ்கொட்டக்குறுநரிக
ணீடுங்குழல்செய்யவையமெளிபணிப்பிணக்காட்
டாடுந்திருவடிகாண்கவையாறனடித்தலமே. (௯)

நின்போலமரர்கணீண்முடிசாய்த்துநிமிர்த்துருத்த
பைம்போதுழக்கிப்பவளந்தழைப்பனபாங்கறியா
வென்போலிகள்பறித்திட்டவிலையுமுகையுமெல்லா
மம்போதெனக்கொள்ளுமையனையாறனடித்தலமே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு—திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மலையான்மடந்தைமனத்தனவாயோர்மருங்கடமன்னி
நிலையாயிருப்பனநின்றோர்மதிப்பனநீணிலத்துப்
புலையாடுபுன்மைதவிர்ப்பனபொன்னுலகமளிக்கும்
அலையார்புனற்பொன்னிசூழ்ந்தவையாறனடித்தலமே. (௧)

பொலம்புண்டரீகப்புதுமலர்போல்வனபோற்றியென்பார்
புலம்பும்பொழுதும்புணர்துணையாவனபொன்னனைய
சிலம்புஞ்செறிபாடகமுஞ்செழுங்கிண்கிணித்திரளு
மலம்புந்திருவடிகாண்கவையாறனடித்தலமே. (௨)

உற்றாரிலாதார்க்குறுதுணையாவனவோதிநன்னூல்
கற்றார்பரவப்பெருமையுடையனகாதல்செய்ய
கிற்பார்தமக்குக்கிளரொளிவானகந்தான்கொடுக்கு
மற்றார்க்கரும்பொருள்காண்கவையாறனடித்தலமே.

வானைக்கடந்தண்டத்தப்பான்மதிப்பனமந்திரிப்பா
ரூனைக்கழித்துய்யக்கொண்டருள்செய்வனவுத்தமர்க்கு
ஞானச்சுடராய்நடுவேயுதிப்பனநங்கையஞ்ச
வானையுரித்தனகாண்கவையாறனடித்தலமே. (௪)

மாதிரமானிலமாவனவானவர்மாமுகட்டின்
மீதனமென்கழல்வெங்கச்சுவிக்கினவெந்நமனா
தூதரையோடத்துரப்பனதுன்பறத்தொண்டுபட்டார்க்
காதரமாவனகாண்கவையாறனடித்தலமே. (௫)

பேணித்தொழுமவர்பொன்னுலகாளப்பிறங்கருளா
லேணிப்படிநெறியிட்டுக்கொடுத்திமையோர்முடிமேன்
மாணிக்கமொத்துமரகதம்போன்றுவயிரமன்னி
யாணிக்கனகமுமொக்குமையாறனடித்தலமே. (௬)

ஓதியஞானமுஞானப்பொருளுமொலிசிறந்த
வேதியர்வேதமும்வேள்வியுமாவனவிண்ணுமண்ணுஞ்
சோதியுஞ்செஞ்சுடர்ஞாயிறுமொப்பனதூமதியோ
டாதியுமந்தமுமானவையாறனடித்தலமே. (௭)

சுணங்குமுகத்துத்துணைமுலைப்பாவைசுரும்பொடுவண்
டணங்குங்குழலியணியார்வளைக்கரங்கூப்பிநின்று
வணங்கும்பொழுதும்வருடும்பொழுதும்வண்காந்தளொண்போ
தணங்குமரவிந்தமொக்குமையாறனடித்தலமே. (௮)

சுழலார்துயர்வெயிற்சுட்டிடும்போதடித்தொண்டர்துன்னு
நிழலாவனவென்றுநீங்காப்பிறவிநிலைகெடுத்துக்
கழலாவினைகள்கழற்றுவகாலவனங்கடந்த
வழலாரொளியனகாண்கவையாறனடித்தலமே. (௯)

வலியான்றலைபத்தும்வாய்விட்டலறவரையடர்த்து
மெலியாவலியுடைக்கூற்றையுதைத்துவிண்ணோர்கண்முன்னே
பலிசேர்படுகடைப்பார்த்துப்பன்னாளும்பலிதிரிகழ
வலியாநிலைநிற்குமையனையாறனடித்தலமே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அந்திவட்டத்திங்கட்கண்ணியனையாறமர்ந்துவந்தென்
புந்திவட்டத்திடைப்புக்குநின்றானையும்பொய்யென்பனோ
சிந்திவட்டச்சடைக்கற்றையலம்பச்சிறிதலர்ந்த
நந்திவட்டத்தொடுகொன்றைவளாவியநம்பனையே. (க)

பாடகக்கால்கழற்கால்பருதிக்கதிருக்கவந்தி
நாடகக்காலனங்கைமுன்செங்கணேனத்தின்பின்னடந்த
காடகக்கால்கணங்கைதொழுங்காலெங்கணாய்நின்றகா
லாடகக்காலரிமானேறோர்வலவனையாறனவே. (உ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிந்தைவாய்தலுளான்வந்துசீரியன்
பொந்துவார்புலால்வெண்டலைக்கையினன்
முந்திவாயதோர்மூவிலைவேல்பிடித்
தந்திவாயதோர்பாம்பரையாறரே. (க)

பாகமாலைமகிழ்ந்தனர்பான்மதி
போகவானையினீருரிபோர்த்தவர்
கோகமாலைகுலாயதோர்கொன்றையு
மாகவானெயஞ்சாடுமையாறரே. (உ)

நெஞ்சமென்பதோர்நீள்கயந்தன்னுளே
வஞ்சமென்பதோர்வான்சுழிப்பட்டுநான்
துஞ்சும்போழ்துநின்னாமத்திருவெழுத்
தஞ்சுந்தோன்றவருளுமையாறரே. (ந)

வினைக்குநெஞ்சினுள்ளார்நெடுமாமதில்
அனைத்துமொள்ளழல்வாயெரியூட்டினார்
பனைக்கைவேழத்துரியுடல்போர்த்தவ
ரனைத்துவாய்தலுளாருமையாறரே. (௪)

பரியானுண்ணியர்பார்த்தற்கரியவர்
அரியபாடலராடலரன்றியுங்
கரியகண்டத்தராகாட்சிபிறர்க்கெலாம்
அரியர்தொண்டர்க்கெளியரையாறரே. (ரு)

புலரும்போதுமிலர்பட்டபோற்சுடர்
மலரும்போதுகளாற்பணியச்சிலர்
நிலரும்போதுமிலாததுமன்றியும்
அலரும்போதணியுமையாறரே. (சா)

பங்கமாலைக்குழலியோர்பால்நிறக்
கங்கைமாலையாக்காதன்மைசெய்தவர்
பங்கமாலைமதியமுங்கண்ணியும்
அங்கமாலையுஞ்சூடுமையாறரே. (எ)

முன்னையாறுமுயன்றெழுவீரெலாம்
பின்னையாறுபிரியெனுமப்பதைகாள்
மன்னையாறுமருவியமாதவன்
றன்னையாறுதொழத்தவமாகுமே. (அ)

ஆனையாறெனவாடுகின்றான்முடி
வானையாறுவளாயதுகாண்மினோ
நானையாறுபுக்கேற்கவனின்னருள்
தேனையாறுதிறந்தாலையொக்குமே. (கூ)

அரக்கின்மேனியனந்தளிர்மேனியள்
அரக்கின்சேவடியாளஞ்சவஞ்சலென்
றரக்கனீரைந்துவாயுமலரவே
யரக்கினனடியாலுமையாறனே. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிந்தைவண்ணத்தராய்த்திறம்பாவணை
முந்திவண்ணத்தராய்முழுநீறணி
சந்திவண்ணத்தராய்த்தழல்போல்வதோ
ரந்திவண்ணழகரையாறரே.

அந்திப்போதழ்காவியவண்ணமும்
பந்திக்காலனைப்பாய்ந்தோர்வண்ணமும்
அந்திவண்ணமுமாவரையாறீரே. (௩)

இருளின்வண்ணமுமேழிசைவண்ணமுஞ்
சுருளின்வண்ணமுஞ்சோதியின்வண்ணமு
மருளுநான்முகனமாலொடுவண்ணமும்
அருளும்வண்ணமுமாவரையாறீரே. (௪)

இழுக்கின்வண்ணங்களாகியவெவ்வழல்
குழைக்கும்வண்ணங்களாகியுங்கூடிய
மழைக்கண்மாமுகிலாயவண்ணமும
அழைக்கும்வண்ணமுமாவரையாறீரே. (௫)

இண்டைவண்ணமுமேழிசைவண்ணமுந்
தொண்டர்வண்ணமுஞ்சோதியின்வண்ணமுங்
கண்டவண்ணங்களாய்க்கனல்மாமணி
பண்டவண்ணமுமாவரையாறீரே. (௬)

விரும்பும்வண்ணமும்வேதத்தின்வண்ணமுங்
கரும்பின்மென்மொழிக்காரிகைவண்ணமும்
விரும்புவார்வினைதீர்த்திடும்வண்ணமும்
அரும்பின்வண்ணமுமாவரையாறீரே. (௭)

ஊழிவண்ணமுமொண்சுடர்வண்ணமும்
வேழவீருரிபோர்த்தகோவண்ணமும்
வாழித்தீயுருவாகியவண்ணமும்
ஆழிவண்ணமுமாவரையாறீரே. (௮)

செய்தவன்றிருநீறணிவண்ணமும்
எய்தவோர்க்கரியாயவண்ணமுங்
கைதுகாட்டிப்பரிபுரோர்வண்ணமும்
ஐதுவண்ணமுமாவரையாறீரே. (௯)

பரியாநுண்ணியர்பார்த்தற்கரியவா
அரியபாடலராடலரான்றியுங்
கரிபகண்டத்தாகாட்சிபிறாக்கெலாம
அரியாதொண்டாக்கெளியரையாறரே. (௫)

புலருமூழ்பொ ——— ஞ்சுடர்

திருவையாறு - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆரார்திரிபுரங்கணீறாநோக்குமனலாடியாரமுதேயென்றேனானே, கூராமழுவாட்படையொன்றேந்திக் குறட் பூதப்படையானேயென் றேனானே, பேராயிரமுடையானென்றேனானே பிறைசூடும்பிஞ்ஞக னென்றேனானே, ஆராவமுதேயெனையாறனேயென்றென்றே நானரற்றிநைகின்றேனே. (௧)

தீவாயின்முப்புரங்கணீறாநோக்குந்தீர்த்தாபுராணனேயென்றே னானே, மூவாமதிசூடியென்றேனானே முதல்வாமுக்கண்ணனேயென் றேனானே, ஏவார்சிலையானேயென்றேனானே யிடுபலைக்கடனின்றேனானே, ஆவாவென்றருள்புரியுமையாறனேயென்றென்றேநான ரற்றிநைகின்றேனே. (௨)

அஞ்சனவண்ணனேயென்றேனானேயடியார்கட்காரமுதேயெ ன்றேனானே, நஞ்சணிகண்டனேயென்றேனானே நாவலர்கணான்மறை யேயென்றேனானே, நெஞ்சணவுள்புகுந்திருந்தநிறைமமுத மேயென்றேனானே, ஐஞ்சாடேயாள்வானேயையாறனேயென்றென் றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (௩)

தொல்லைத்தொடுகடலேயென்றேனானே துலங்குமிளம்பிறையா னென்றேனானே, எல்லைநிறைந்தானேயென்றேனானே யேழ்நரம்பி னின்னிசையாயென்றேனானே, அல்லற்கடல்புக்கழுந்துவேனைவாங்கி யருள்செய்தாயென்றேனானே, யெல்லையாமையாறாவென்றேனானே யென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (௪)

இண்டைச்சடைமுடியாயென்றேனானேயிருசுடர்வானத்தாயெ ன்றேனானே, தொண்டாற்றொழப்படுவாயென்றேனானே துருத்திநெ ய்த்தானத்தாயென்றேனானே, கண்டங்கறுத்தானேயென்றேனானே கனலாகுங்கண்ணனேயென்றேனானே, அண்டத்துக்கப்பாலாமையா றனேயென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (௫)

பற்றாய் புரமெரித்தாயென்றேனே
...னே, கற்றார்களேத்துங் கழலாயென்றேனே
யென்றேனே, பற்றார்கள்......ளை
செய்தாயென்றேனே, பற்றார்கக
ன்றே நானரற்றி நைகின்றேனே. (௬)

விண்ணோர் தலைவனென்றேனே விளங்கு...யானை
ன்றேனே, வெண்முத்த...யென்றேனே ...
யானேயென்றேனே, பண்ணாரு மறைபாடியென்றேனே பசுபதி
பாணீற்றுயென்றேனே, பண்ணாகமையாறனே யென்றேனே யென்
றென்றே நானரற்றி நைகின்றேனே. (எ)

அவனென்று நானுன்னையஞ்சாதேனை யல்லலறுப்பானையென்றே
னேனே, சிவனென்று நானுன்னை யெல்லாருஞ் சொல்லச் செல்வந்தருவா
னேயென்றேனே, பவனேயென் ...க்குள் ...
வினையறுப்பாயென்றேனே, பவனே...யையாறனே
யென்றென்றே நானரற்றி நைகின்றேனே. (அ)

கச்சியேகம்பனேயென்றேனே கயிலாயாகாரோணாவென்றே
னேனே, நிச்சன்மணாளனேயென்றேனே நின்னைப்பாராயணத்துளாயெ
ன்றேனே, பச்சைப்பாகத்தீரே யென்றேனே பளிங்குளாருள்ளத்
தாயென்றேனே, பாசமறுத்த ...ஐயாறனேயென்றென்றே
நானரற்றி நைகின்றேனே. (௯)

வில்லாடி வேடனேயென்றேனே வெண்ணீறு மெய்க்கணிந்தா
யென்றேனே, சொல்லாயசூழலாயென்றேனே சுலாவாய தொன்
னெறியேயென்றேனே, எல்லாமாயென்னுயிரேயென்றேனே
யிலங்கையர்கோன் றோணிறுத்தாயென்றேனே, அல்லல்வினைதீர்க்கு
மையாறனேயென்றென்றே நானரற்றி நைகின்றேனே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஓசையொலியெலாமானாய்நீயே யுலகுக்கொருவனாய்நின்றாய்நீயே
வாசமலரெலாமானாய்நீயே மலையான்மருகனாய்நின்றாய்நீயே
பேசப்பெரிதுமினியாய்நீயே பிரானாயடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே
தேசவிளக்கெலாமானாய்நீயே திருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ.

کنبر

KAMBAR.

கம்பநாடர்.

கவி வணக்கம்.

அம்பரா வணிசடை யரன யன்முதல்
உம்பரான் முனிவரால் யோக ராஜயார
இம்பரார் பிணிக்கரு மிராம வேழுருசோ
கம்பராம புலவனைக் கருத்துட் டிருத்துவாம்.

சம்ப நாடன் னுமைசெவி சாற்றுறும
கொம்ப னுடைய கொழுங்கனி ராமம்பே
பம்ப நாடனைக் குங்கதை பாடச்செய்த
கம்ப நாடன் கழலதலை யிறைகொள்வாம்.

தோற்றுவாய்.—கம்பநாடர் சரித்திரத்தை உள்ளபடி கோத்தெழுதுவதற்கான ஆதாரங்கள் ஒன்றுமில்லை. பண்டைத்தமிழ்ப் பாவலர் சரிதங்களைக் கோத்தெழுதலாவதான சாதனங்கள் எவைதான் உள்ளன? "பழங்காலைத் தூக்காதே புதுக்காலை வெட்டாதே" என்றே விடுகின்ற நாட்டிலே ஜீவசரித்திரம் என்பதொன்றுண்டோ? பலபேர்களுடைய வரலாறுகளும் ஒரே அச்சிலே வார்த்தெடுத்தாற்போல ஒருபடித்தாகத்தானே இருக்கும். எவரிடத்தேனும் சில குணங்குறிச் செயல்கள் சிறந்து தோன்றினால், அவைகள் கன்னபரம்பரையிலே பாரித்துத் தாவித்துப் போகின்றன. மாறுசரியத்தால் உலகத்தைச்சேய்ந்து உளிப்பிடி ஆவதும் உண்டு. (Mackenzie) மெக்கன்ஸி என்னும் தண்டத்தலைவர் இரண்டிலக்ஷ ரூபா வரையில் செலவிட்டுச் சேகரித்த ஏட்டுப்பிரதிகளும் பாவலர் நாவலர்களை மூடியிருக்கும் அந்தகாரத்தைப் போக்கினபாடில்லை. துரைத்தனப் பணத்தை வாரியிறைத்துப் புராதன சிலாசாசன ஆராய்ச்சி செய்கின்ற விற்பனர்களும் தமிழ்ப் புலவர்களுடைய ஜீவகாலக்கிரமத்தை இதுகாறும் வரையறை செய்ததுமில்லை. ஆயினும் நிகழும் சகாப்தத்தின் ஆதியில் வதிந்த

மாணுக்கர்கள் இருந்த நிலைமையில் இப்பொழுது நாமிருக்கவில்லை. அச்சியந்திரம் ஊன்றி வேர்கொண்டுவிட்டது. இருந்த இடமுந் தெரியாமல் பெட்டி பேழைகளில் உக்கி மக்கிக் கிடந்த பழம் பனுவல்கள ஒவ்வொன்ருய் அசசியந்திரத்தின்மீது ஏறிவருகின்றன. சிலாசாசனஙகள் முதலான சாதனங்களில் சிற்சில அசசிற் கிடைக்கின்றன. புராதன புலவர்களில சிலர் 'நாங்கள இன்னின்ன காலத்தவர்' என இப்பொழுது கண்ணெதிர்ப்படுகின்ருர்கள். நம்முடைய மைநதரும் அவா மைந்தரும் அபபுலவாகளை இன்னும் நன்குணாககூடும். புலவர் சரிதஙகளையும் அவாகள் இயற்றிய நூலகளையும் பலமுகத்தான ஆராய்வது இனனும் நமககுக் கைவநதிலாத நவமான காரியமாகவே இராநின்றது. நூல்களின் குற்றநறறஙகளை ஆராய்வதற்கான கருவிகள் நமககு இன்னுஞ் சாலவில. புராதன கவிகளை இக்காலததுக கடடளைக்கருவிகளான் அளநது பாாபபதும் தககதொனறன்று. ஆகவே இந்த வியாசததில கமபநாடரது ஜீவசரிததநதை விரிவாக ஆராயபபுகுவதும் அவருடைய நூலகளின தராதரஙகளைப பலபடத் தேடித் துருவிபபாாப்பதும ஆன நோக்கம் இலலை. ஏனைக் கவிராயாகளில் இவா எம்மாததிரம்? ஏனைககாவியஙகளில் இவருடைய இராமாயணம் எம்மாததிரம்? என்பன துணிவதே இந்த வியாசத்தின் ஒரு தலையான நோககம். இவருடைய புலமையினையும் குணங்குறிகளையும் இராமாயணததால் அறியக்கூடுமாயின் அவறறை ஆராய்வதும் இநத வியாசத்தின் ஒருபுடை நோககமாம.

காவியகதியின் பூருவோத்தரம்.—தமிழிலககியத்தின் இறந்தகால சரிததததை ஆராயப்புகுவோமாயின, ஆசிரியா அகத்தியனுர் காலத்துககு அபபால அடியெடுத்துவைகக இயலாது. அககாலம் தலைசசஙகமிருந்து தமிழாராயசசி செய்த காலமாகும். அக்காலத்தில இயற்றமிழ, இசைததமிழ, நாடகத்தமிழ என்னும் மூன்றுதமிழும் வழககாறுடையனவாக இருந்தன. அம்மூவகைத்தமிழையும் வகைப்படுத்தி அகததியனுர் அகத்தியம் எனத் தமது பெயரால ஓா இலக்கணத்தை அருளிசசெய்தார். அவர் மாணுக்கர் பன்னிருவரில முதன்மைபெறறவரான தொல்காப்பிய முனிவர், அகத்தியத்தின் இயற்றமிழ்க் கூறுபாட்டினை ஆதரவாகக்

கொண்டு தம்பெயரால் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணத்தை அருளிச்செய்தார். அகத்தியமுதலாக ஏனை இலக்கணங்களெல்லாம் இறந்தனவாக, இன்றுகாறும் ஒரெழுத்தளவும் சிதைவுறாது எஞ்சிநிற்பது இத்தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணம் ஒன்றுமேயாம். நன்னூல் சின்னூல் முதலியவற்றைப் பெற்றெடுத்த இவ்விலக்கணம், எழுத்தையும் சொல்லையும் ஆராய்வதுடனே, பொருளிலக்கணத்தை நிரம்பவும் ஆராய்கின்றது. இப்பொருளிலக்கணம் ஒன்றுமே தலைச்சங்கத்திறுதியும் முற்பட்ட காலத்துக் கவிகள் கூறினபொருளைத் திறந்துகாட்ட வல்லதான திறவுகோலாய் இராநின்றது. அப்பொருளாவது, அகப்பொருளென்றும் புறப்பொருளென்றும் இரண்டு பாகுபாடுடையது. அவற்றுள், அகமாவது- "ஒத்த அன்பினராகிய தலைவனும் தலைவியும் தம்முட் கூடுகின்றகாலத்துப் பிறந்து, அக்கூட்டம் நிகழ்ந்தபின்னர் அவ்விருவராலும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், எப்பொழுதும் உள்ளத்துணர்வினால் மாத்திரமே அநுபவிக்கப்படும் இன்பமாம்." [ஆகுபெயரிலக்ஷணத்தால் இன்பமபற்றி அகத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தை அகம் என்பர். அகம்-உள்.] "புறமாவது - மேற்கூறிய ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லாராலும் அநுபவித்து உணரப்படுவதாய், இஃது இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்கும் எடுத்துக் கூறப்படுவதாய், அறமும் பொருளும் என்னும் இயல்பினை உடையதாய்ப், புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கமாம்." [ஆகுபெயரிலக்ஷணத்தால் அறமும் பொருளும்பற்றிப் புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தைப் புறம் என்ப. புறம்-வெளி.] ஆகவே அக்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர்கள் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும் பாட்டிலமைத்துப்பாடினர் என்பதுபோதரும். இடைச்சங்கத்து நூல்களிலும் கடைச்சங்கத்து நூல்களிலும் எஞ்சி நின்றனவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தும் இது துணியப்படுகின்றது. தமிழ்நாட்டின் கருப்பொருள் உரிப்பொருள்களை அமைத்து அறம் பொருளின்பங்களை விளக்கி அரசர்கள் வள்ளல்கள் முதலானோரது புகழினையும் சரிதங்களையும் விரித்துப்பாடிய நூல்கள் சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுள் என வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காவியம் என்னும் பெயராவது

காவியலக்ஷணமாவது தொல்காப்பியத்திற் கூறப்படவில்லை. வடமொழியில்தானும் காவியம் என்பது, தொல்லைநாளில, கவியொருவன் பாடினதுயாது, அதுவே காவியம் எனப் பொதுவகையால் வழங்கினதல்லது யாதொருவகைப்பட்ட நூலைச் சுட்டிவந்ததில்லை. வான்மீகிமுனிவர் அருளிச்செய்த இராமாயணம் சிறப்பு வகையால் காவியம என வழங்கப்பெற்றது. அதுமுதலாக அத்துறைப்பட்ட நூலகள வடமொழியில் காவியம என வழங்கலாயின.

கடைச்சங்கத்தார காலத்திலே வடமொழிவல்ல ஆரியரும் தென்மொழிவலல தமிழரும் நெருங்கிப் பழகுவாராயினர். வடமொழிவலலவர் தங்கள் கோட்பாடுகளையும் கருததுக்களையும் தமிழர்களிடத்தில் எடுத்துபபேசுவா. தமிழரும் வடமொழியை ஓதுவர். ஜைனரும் புததரும இவவிரணடு மொழிகளிலும் கைவந்தவர்கள். இதனுல் வடமொழிபபோககுகளும கருத்துகளும் தமிழநூல்களில விரவுவன ஆயின. தமிழககவிராயர்கள வடமொழி நூல்களின போக்கைப் பினபற்றிக் கவிபாடுவாராயினர். இங்ஙனஞ் செயயலுற்றவர்களில் மிகச சிததிபெற்றவர் திருத்தக்கதேவா என்பவர். இவா செயத நூல சீவகசிந்தாமணி. அவர்தாம இயற்றிய நூலில ஜைனமத சித்தாந்தங்களை அங்கங்கே ஏற்றுவதனையே ஒருதலைக் கருததாகக கொண்டவராயினும், வடமொழிக் காவியப் போககினைத தமிழில கொணர்ந்து கூட்டும் ஒரு சார் கருத்தினையும் நிறைவுறுததினுர். சிலப்பதிகாரமுதலிய தமிழப் போக்கே போககான நூல்களுடனே ஒப்பிட்டுப்பாாத்தால் இந்த வேறுபாடு நன்கு புலப்படும. ஜைனாகள் இயற்றிய ஐஞ்சிறு காப்பியங்களும் இவ்வடமொழிப போககினையே பின்பற்றினவாம். திருத்தொண்டர் புராணமுடையாரும் வடமொழிப்போககினையே கையாண்டவா. கம்பநாடர் வடமொழிப் போக்கைப் பின்பற்றிய தமிழ்க்காவியங்களை ஓதி அவற்றின் கட்டுககோப்பின் மர்மங்களை நன்குணர்ந்தவராகி, தமக்கு எடுத்துககாட்டாக இருந்த காவியங்களினுஞ் சிறந்த காவியம் பாடுவாராயினர். அதுமுதலாக அப்பால் பிற்காலத்துக கவிராயாகளுக்குக் கம்பராமாயணமே மேல்வரிச்சட்டமாகிவிட்டது. சிந்தாமணி முதலாக இற்றைநாட் கா

வியஙகள் இறுதியாக உள்ள எலலாவற்றிற்கும் கம்பராமாயணம் சிரோரதகினமாக விளஙகுவதாயிற்று. இந்தச சிறப்பினை உட்கொண்டே அக்காலததவர் கமபநாடரைக கவிச்சக்கரவர்த்தி எனக் கொண்டாடினுர்கள். அவா நூலையும்,

அம்பிலே சிலையைநாட்டி அமராக்கன முமுதமீநத
தம்பிரா னெனனத்தானுந் தமிழிலே தாலைநாட்டிக்
கமபநா டுடையவளளல கவிச்சக்ரவர்த்தி பாரமேல
நம்புபா மலையாலே நரருக்கின் றமுதமீநதான.

எனப் புகழந்தார்களா.

எடுத்துக்கொண்ட விஷயம்.—கவிச்சக்ரவர்த்தியாகின்ற இவா யாா? இவர் எக்காலததவர்? அவாகாலத்து எனைப் புலவாகள் எவா? இவர்க்கு ஓதலான நூலகள எவை? அவற்றில் எவறருல் இவா புலமை உருப்பெறறது? இக்கவிராயரையும் இவர் புலமையினையும சிறப்பெய்துவிநத இராமாயணத்தின் முககியாமிசங்கள் என்ன? இவர் அருளிசசெய்த ஏனை நூலகளா எவை? இவரைககுறித்து இவர் இயறறிய நூலகளால ஏதேனும அறியலாகுமோ? முன்னே தோற்றுவாய் செய்தபடி இந்த வியாசத்தில் விடுக்கப் புகுந்த விஷயஙகளா இவ்வினுககளேயாகும். கைககெட்டலான சாதனங்களின சார்பைக கொண்டு, ஒருதலைச சார்பாக ஒன்றுங் கூறுமல, நடுவு நிலைமையாகவே இயன்றமட்டில் இவ் வினுக்களை இஙகு விடுகக முயல்வோம். "எபபொருளெத்தன் மைத் தாயினு மப்பொருளா, மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

ஆசிரியர் பெயர்.—தமிழாசிரியர்களில் எவருடைய பெயர்தான் உளளபடி வழஙகுகின்றது? புராதன கவீச்வரர்களுடைய பெயர்களெல்லாம் ஒடடுபபெயர்களாகவே இருககின்றன: அவரவர் பிறந்து வளர்ந்த நாட்டினடியாகப பிறந்த இடப்பெயராதல் ஒன்று, குணங்குறிசெயற்கை விசேடத்தால் உண்டான காரண விடுகுறிபபெயராதல் ஒன்று. இவ்வாசிரியா கதியும இதுவாயிற்று. இவா கம்பர் என்றும் கம்பநாடர் என்றும் கம்பநாட்டாழ்வார் என்றும் வழஙகப்பெறுவர். கம்பர் என்பது ஏகாம்பரமுடையாரது பெயரின் மரூஉ வென்பர் சிலர். காளி வரம்பெற்றுக்

கவிபாடுமுன்னே அழிவிலாச் சிறியராயக கம்பம்போல் இருந்தவராதலின் இவரை ஏனைச்சிறுர்கள் கம்பன் கம்பன் என்றழைத்துவந்த காரணத்தால கமபர் எனப்படுவாராயினா என்பர் வேறு சிலர். இவருககு இளமையில கல்வி பயிற்றுவிதத கணககாயரது கம்பங்கொல்லையைக் காத்துவந்த காரணததால கம்பர் எனப்பட்டாா என்பாருமுளா. "கதிரைமாளத் தினனும் காளிங்கராயன், குதிரைமாளக் கொண்டுபோ" எனறு முனனேசொல்லிப பின்பு "குதிரை மீளக்கொண்டுவா" எனக் காளிஙகராயன் குதிரையைச சாகவும் வாழவும் பாடியதைககேட்டு, அரசன் இவரை வருவித்த வளவிலே இவரும் கம்பஙகொல்லையைக காத்த கம்பத்துடனே சென்ருராக, இவரைககண்ட அரசன் "இககம்பனே அது செய்தவன்" எனக கேடடதனுல உண்டான பெயர் என்றும் உரைப்பர். கம்பநாடு இவருடைய முன்னோாகளது ஜன்ம தேசமாகையால, இவா கமபா-கமபநாடா என்று பெயாபெறறவராயினுா் என்பதே உண்மை. இவர் இராமபகதியில ஆழ்ந்து ஈடுபடடிருப்பதைக கண்டு வியந்த ஸ்ரீரங்கத்து விததுவானகள் இவரைக கமபநாடடாழ்வாா எனப் புகழ்ந்தாாகள். இவரைப புகழுந்து பாடிய தனியன்களில "கம்பநாடுடையவள்ளல" என்றும் "கம்பநாடடாழ்வான் கவி" என்றும் வருவன இதறகுப் பொருந்தும். தஞசையில் இவர் திருவழுந்தூரில பிறந்தவரென்பது, "மனறேபுகழுந திருவழுந்தூர் வள்ளல" எனச சடகோபரந்தாதியிலும் "சீரணிசோழநாட்டுத் திருவழுந்தூரில வாழவோன்" என இராமாயணத் தனியன் ஒன்றிலும் வருவனவறறாலறியப்படும். இபபொழுது தேரழுந்தூா என வழஙகும் திருவழுநதூரிலே கமபாமேடு என்று ஒருமனே வழங்கிவருவதும இதனே வலியுறுத்துகின்றது.

வமிசமரபு.—இவர் ஒரு அரசனுடைய புதல்வர் என்றும ஓச்சன் வீட்டில் வளர்ந்தவர் என்றும் சிலர் கூறுகின்றனா. திருவழுந்தூர்ப் பிடாரிகோயிற் பூசைசெய்யும் ஓச்சனுடைய பிள்ளையே எனக் கூறுவார் சிலர். இவர் தன்மகன் அம்பிகாபதியை அரசன் கொன்ற காரணம்பற்றிப் பழிவாங்கத் தருணம் பார்த்திருந்தவர், வேட்டையாடும்போது ஒரு யானையால் துரத்திவரப்பட்

ட அரசகுமாரனைக் "காட்டானைவிட்டாலும் கவியானை விடாது" என்று ஈட்டியால் குத்திக்கொன்றனர் என்பதொரு கதையைக் கொண்டு, இவர் க்ஷத்திரியரல்லராயின் அங்ஙனஞ் செய்யத் துணியார் என யூகித்து, இவரை இராஜவமிசத்தில் பிறந்தவர் என்பர். இவர் உள்ளபடி க்ஷத்திரியராயின், தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் ஒரொருகால் இவரிடத்து உள்ளப்பற்றுடையராயிருந்தமையால், இவராயினும், இவர் புதல்வராயினும், புதல்வர்ப் புதல்வராயினும் யாதொரு நாட்டையாவது ஊரையாவது கொடுக்கப் பெற்று, அரசியல் நடத்தியிருக்கலாம். எல்லாரும் பாவலரும் நாவலருமாகத் தானே காலங்கழித்தனர். ஆகவே "மகனறிவு தந்தையறிவு" என்ற பிரமாணத்தைக்கொண்டு பார்க்குமிடத்தும் இவர் க்ஷத்திரியரல்லர் என்பதே துணியப்படுகின்றது. வெண்ணெய்நல்லூர் சடையப்பமுதலியார் முதலாயினோரும் மூவேந்தரும் கம்பருடனே சமபந்திபோஜனம் செய்ததாகவும், கம்பருடைய மாணாக்கரான ஏகம்பவாணமுதலியார் கம்பர் வீட்டிலே சில நாளிருந்து விருந்துண்டதாகவும் கூறப்படுதலால், கம்பரை உச்ச ஜாதியைச் சேர்ந்தவர் என்பதும் பொருந்தாது. "உழுங்குலத்தில் பிறந்தாரோ உலகுய்யப் பிறந்தாரோ" என வேளாளரைப் புகழ்ந்து பாடிய ஏரெழுபதைக் கூலிக்கும்பாடியிருக்கலாம்; அல்லது "அழுவதுங்கொண்டு புலம்பாமனஞ் சண்டதுமறைத்தே, ரெழுவதுங்கொண்டு புகழ்க்கம்பநாடனெழுப்ப" என்று தொண்டைமண்டலசதகச் செய்யுளின்படி ஏரெழுபதை வெண்குன்றத்தூர்த் தவளகிரி முதலியார் பொருட்டாகப் பாடியிருக்கலாம் என்று கொண்டு, கம்பரை வேளாளரல்லர் எனக் கூறவுங்கூடும். இவர் தமது அன்னதாதாவான சடையப்பரை இராமாயணத்தில் பலவிடத்தும் புகழ்ந்தாரேனும், தாமும் வேளாளரல்லரேல், திருவபிடேகப் படலத்தில் "வெண்ணெயூர்ச் சடையன் றங்கள் மரபுளோர் கொடுக்கவாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி" எனப் பாடப் பொறுப்பரோ? இஃதன்றியும், சடகோபரந்தாதியில் இருபத்தாறுவது கலித்துறையில், பூவைசிய குலோத்தமரான நம்மாழ்வாரைக "குருகூரெங்கள் குலக்கொழுந்தே" எனக் கூற இயைவரோ?

இளமையும் கல்விப் பயிற்சியும்.—காளிங்கராயன் குதிரையால் இவர் காளிவரம பெற்ற கதையைப பலரும் கேட டிருப்பார்கள. ஒரு பிரமராக்ஷசனுடைய உபதேசத்தால கம்பா கவிபாடுந் தெயவப்புலமை பெறறனரெனத் தொழுவூா ஸ்ரீ வேலா யுதமுதலியாா பதிதத ஏரெழுபது முகவுரையில உரைத்திருக கினறது. இத்தன்மைத்தான கதைகளால பெறபபடும் உண்மை யாவது, அவா இளமையிலேதானே கவிபாடுந்திறமுடையவர் என்பதேயாகும். இளமையில சடையப்பமுதலியாா வீட்டில வளர்ந்தபடியால் அம்முதலியாருடைய மைநதரோடு இவரும் ஒரு கணக்காயரிடத்தில சிறிது கலவிபபயிற்சி செய்யப்பெற்றனா என்பதில ஐயமின்று. இவா வரகவி என்று கூறுவாா கூறுக. இவர் பல நூல்களையும் படித்தவர் என்பதறகு இவருடைய இராமாயணமே சானறுபகரும். மறறைபபடி இவர் இளமைப்பருவத் துச்செயல்கள யாதொனறும் கனனபரம்பரையாகத் தானும் வழங்குவதின்று. முந்நூறுவருஷஙகளுக்கு முன்னிருந்த மகாகவியான ஷேகஸ்பியரைக் குறிதது இஙகிலீஷ் சரித ஆசிரியாகள் என்ன விசேஷங் கண்டுபிடிதது விட்டாாகள. ஷேகஸ்பியா பிறந்த தேதியே இன்னும் சநதேக ஆஸ்பதமாகததானே இருககிறது. இங்கிலாந்தில ஆதிகவியாகிய சாஸர் இறந்த வருஷம இன்னும் துணிந்தபடி இலலையே. ஆகவே கம்பா இளமையைகுறித்து நாம் ஒன்றும் உணராமலிருப்பது அதிசயமாகுமா? கன்னபரம்பரையும் கட்டுக்கதையுமே வழக்காறுன இந்த நாட்டில கம்பருடைய கால வரையறையாயினும் பரும்படியாகவேனும தெரிவதான சில ஏதுக்கள் உளவாயிருபபது எவ்வளவு சிரேஷ்டம்.

கம்பர்காலம்.—இராமாயணத் தனியன் ஒன்று

எண்ணிய சகாத்தமெண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன்வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெயநல்லூர்தனனிலே கம்பநாடன்
பண்ணிய விராமகாதை பங்குனி யத்தநாளில்
கண்ணிய வரங்கர்முன்னே கவியரங் கேற்றினனே.

எனப்பாடியிருப்பது கொண்டு கம்பர்காலம் கிறிஸ்தாப்தம் 885-அதாவது 1000 வருஷத்துக்கு முறபட்டதென்று சொலலலாம்.

ஆனால், "எண்ணரிய சாத்திரஞ்சேர் [illegible] மேற் சடையன் வாழ்வு" என்னும் பிரதிபேதமிருத்தலால் இது ஒரு தலையாத்துணிதல் கூடாததாக இருக்கின்றது. இராமாயணத்தில் உத்தரகாண்டம் ஒட்டக்கூத்தர் பாடினது என்பது உலகப்பிரசித்தம். புகழேந்தியானவர் ஒட்டக்கூத்தர் காலத்தவர் என்பதற்கு

"நாலா கவிவல்ல [illegible]
கோலா கலவொட்டக் [illegible]
[illegible]
மாலா [illegible]"

என்றுரைப்பது சான்றாக உள்ளன.

"பாரில் புலவர் [illegible]
குலோத்துங்க [illegible]."

என்ற தனிப்பாடலால் குலோத்துங்க சோழன் ஒட்டக்கூத்தருடைய மாணாக்கன் என்பது தெரியப்படும். குலோத்துங்கசோழனை நோக்கி

"[illegible]
அடைந்தாரை [illegible]
கடந்தாயே சாலவுமடி."

எனக் கம்பர் கூறினதாகவும், புகழேந்தி அவனை நோக்கி,

"பழியும் புகழும் பெறுவார்க்கு [illegible]
கழியுஞ் சிலையுங் [illegible]."

எனக் கூறினதாகவும் தனிப்பாடல்கள் வழங்கி வருகின்றன. இவையெல்லாம் குலோத்துங்க சோழனையே நோக்கினவாமாதலின், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப் புலவர் என்னும் மூவரும் அவ்வரசன் காலத்தினர் என்பது தேற்றமாம். II-வது இராஜேந்திர சோழனுக்கு I-வது குலோத்துங்கனென்று பெயர். அவன் கி. பி. 1063-ம் ஆண்டிலே அதாவது சாலிவாகன சகாப்தம் 985-ம் ஆண்டிலே சிங்காசனம் ஏறினான் என்றும், II-வது குலோத்துங்கச் சோழன் 1127-ம் ஆண்டிலே சிங்காசனம் ஏறினான் என்றும், 1894-வது வருஷத்து இந்தியன் ஆண்டிக்வெரி (Indian Autiquary) என்னும் இந்துதேச புராதன கலாவிசார பத்திரிகையின் அக்டோபர் மாதத்துச் சஞ்சிகையில் சோழர்க

ருடைய தேதிகள் என்னும் தலைப்பின்கீழ ஹலடஸ் எனனு ஐரோப்பிய புலவர் நிர்ணயஞ் செய்திருககிருர். I-வது இராஜேந்திர சோழன், கமபனையும ஒடடக்கூத்தனையும் இராமாயணம் பாடு ம்படி ஏவினன் என்றும், I-வது குலோத்துஙகன் காலத்திலே இராமாயணம் அரங்கேறியதென்றும் கூறுகின்றுர்கள். ஆகவே கம்பர் சாலிவாகன சகாப்தம 985-க்கு முன்னும் பின்னும் இருந்த வா எனறேற்படுகின்றது. அமபிகாபதிககுக கலியாண மகோற சவம் நடநதேறுகையில சடையப்பமுதலியாா சிறிது காலந் தாழ்த்து வந்தமையின், இருகக இடம்பெருது சாலவககடையின் அருகில் நின்றதைப பாாத்து வருந்திய தன் மனைவியை நோககிக கம்பா "என் ஐயனை வைக்குமிடத்தில வைபபேன் வருந்தாதே" என்றதும், இவா அறுபதாவது பிராயத்தில காலகதியடைந்ததா ர் என்றதும் உண்மையாளுல், இவா நாற்பது பிராயத்துக்கு மேல் ஐம்பது பிராயததுக்குளளாக இராமாயணம் பாடியிருகக வேண்டும். ஆகவே இவா கிறிஸ்தாபதம 11-வது நூறறுண்டி ன் முன்பாகத்தில பிறந்தவா எனபது முடிவாகிறது.

ஔவையாரும் இவருடன் ஏககாலத்தினா எனக கூறப்படு கின்றனா. இதைத் தலைகாட்டுவது இலகுவான காரியமன்று. "கானமயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி" என்னும் வாக்குண் டா மடியில வருகின்ற 'வான்கோழி' என்னும் வார்த்தை இஙகி லீஷில் தாககி (Turkey) எனனும் வாாத்தையின் பிரதிபதமென் றும், அங்கிலேயா இஙகு வருமுன்னா இஙகே வான்கோழி என்ப தொன்று கிடையாதென்றும, ஆகவே ஔவையாா சில காலத் துக்குமுன் னிருந்தவராதற்பாலர் என்றும சில அஙகிலேயர் மன் றுடுகின்றனா். வான்கோழி என்பது நிகண்டு திவாகரங்களிற் காணுத சொல்லாக இருக்கின்றது. வின்ஸ்லோ அகராதியில் வான்கோழி என்பதற்குப பெரியகோழி எனபபொருள் உரைத் திருக்கின்றது. சில ஆசிரியர்கள் வான்கோழி என்பதற்கு மேற் காட்டிய அடியில பெண்மயில என்பது பொருள எனக்கூறுகின் றனர். இஙஙனம் பொருளுரைத்த ஒருவர் "ஆண் ஆடுவதைக் கண்டு பெட்டை ஆடுமென்றும், ஆண் ஆடுஞ் சீர்போலப் பெட் டை ஆடாதென்றும், ஆண் ஆடி நின்றவுடன் பெட்டையும் நின் றுவிடுமென்றும், அறிந்து, இவ்வாறே உரைசெய்யலாயிற்று"

எனக் காரணமுங் காட்டியிருக்கின்றனா. ஆகவே ஔவையார் கொஞ்சகாலத்துக்கு முன் இருந்தவர் என்பது உறுதிப்படுவ திலலை.

சிலப்பதிகாரம் இரண்டாவது மதுரைக்காண்டத்தின் ஈற்றில்,

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை திண்ணமாய்—தெய்வமாய
மண்ணக மாதாக் கணியாய கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து.

என்ற வெண்பாவிலும், மணிமேகலை சிறைசெய்த காதையில்,

"மாபெருந்தெய்வந் தோன்றிமடக்கொடி
நீகேளென்றே சேரிழைக்குரைக்கும்
தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநறறொழுமவள்
பெய்யெனப்பெய்யும் பெருமழையென்றவப
பொய்யில்புலவன் பொருளுரைதேறுய."

என்றவிடத்தும்,

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள
பெய்யெனப் பெய்யு மழை."

என்ற திருக்குறளை உதகரித்திருப்பதனுலே திருவள்ளுவர் மேலைக் காவியங்கள பாடுமுன்னரே இருந்தவரென்பது பெறப்படும். க தை ஒன்றுககொன்று தொடாசசியாய் ஏககாலத்துச செய்யப் பட்டன மேறகூறிய சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும். அவற் றில சிலப்பதிகாரத்தில் "கடல்சூழிலஙகைக கயவாகுவென்பான்" என்று கூறப்பட்ட அரசன் சிஙகளத்தீவில கி. பி. 113 ஆண்டி லே அரசியல் பெற்றுனென மகாவமிசம் என்னும சரிததிரத்தி லெ செப்பி யிருககிறது. ஆகவே வள்ளுவனுர் 1800 வருஷங்க ளுககு முற்பட்டவர் என்பது தெளிவாகின்றது. ஔவையார் திருவள்ளுவருடன் பிறந்தவரென்பது கபிலரகவல் முதலியவற் ருல் துணிந்தபடியாதலின் ஔவையாரும இற்றைக்கு 1800-வரு ஷங்களுககு முற்பட்டவர் என்பது பெறப்படும். ஆகவே ஔவை யார் கிறிஸ்தாப்தத்தின் தொடக்கத்திலே பிறந்தவர் என்றவாறு யிற்று.

புறநானூற்றில் ஔவையார் பெயரால் 33-அகவல்கள் வரை யில் காணப்படுகின்றன, அதனுல் ஔவையார் எப்படியும் கடை

ச்சங்கத்தார் காலத்தினரென்பது அறியப்படுகின்றது. புறநானூற்றில் பாடப்பெற்ற பாரி என்னும் வள்ளலை,

"கொடுக்கிலாதானைப் பாரியேயென்றுகூறினுங் கொடுப்பாரிலையே."

எனச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தமது தேவாரத்தில் கூறியிருத்தலானும், கி. பி. 5-வது நூற்றாண்டுக் கிப்பாலும் 7-வது நூற்றாண்டுக்கப்பாலும் இருந்தவரெனத் துணியப்பட்ட சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சுந்தரர் பிற்பட்டவராதலானும், சுந்தரர் சங்கத்திற்கு நெடுங்காலம் இப்பாற்பட்டவரென்பது தேற்றம்.

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர்தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசகமென் றுணர்"

என்ற நல்வழிவெண்பாவில் மூவர்தமிழும் என்பது மூவர் தேவாரத்தை யாதலால் சுந்தரமூர்த்தியாருக்குப் பின்னரும் ஔவையார் இருந்தனரென்பது உறுதியாகின்றது.

இவர் பின்னும் குலோத்துங்கச் சோழராஜன் காலத்திலும் இருந்தாரெனின் அதிசயம் இன்னும் அதிகரிக்கின்றது.

தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தனுஞ் சோழன்
மண்ணாவதுஞ் சோழ மண்டலமே—பெண்ணாவாள்

என்றுபாடி 500 பொன்வாங்கிக்கொண்டு கம்பர் போய்விட, ஔவையார் கூழிற்காக

அம்பொற் சிலம்பி அரவிந்தத் தாளணியும்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு.

என்ற இரண்டடிகளைச் சேர்த்து வெண்பாவை முடித்துவிட்டதனாலே, இதைக்கேட்ட கம்பர் சினங்கொண்டு "கூழிற்குப் பாடிக் குடியைக் கெடுத்தாள்" எனக்கூறியது இன்றளவும் தென்னாட்டில் பழமொழியாக வழங்குகின்றதென்று பாவலர் சரித்திர தீபகத்தில் பகர்ந்திருக்கின்றது.

ஔவையார் கம்பரைச் சற்று அவமரியாதையாகவும் புகழேந்தியை மரியாதையாகவும் நடத்தினதாகச் சில தனிப்பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அதனால் இவர் கம்பர் காலத்தவரெனபது ஏற்படுகின்றது. ஆதலே ஔவையார் 1000-வருஷகாலம் வசித்திருந்தவர் என நம்புதல்வேண்டும். இதனால், திருவள்

ருவருடன் பிறந்து சங்கத்தார் காலத்திருந்த ஔவை வேறு, கம்பா காலத்தில கூழுககுப்பாடிய ஔவை வேறு என்கிற கோட்பாடு வேரூன்றி வருகின்றது. “அந்த வெளவை யிந்த வெளவை யாமிருவரென்றாத, மைந்தரீனே வருங்கால மதிபபறியா மனத்தினரே” என்ற புலவாபுராணம “முனனௌவை கலிவருட மூன்றுவதாயிரத்தாள், பின்னௌவை நாலாவதாயிரத்திற் பிறந்திட்டாள்” என்றும் “விககிரமாாக கனபுவியின் மேவுமூன்று னொருத்தியும்மு, ளுக்கிரனாவு சாலியவா னுற்றவெண்ணூற ரேழாண்டின், மிககிகலுங் கம்பனிடம வேதீனப்பட் டாளொருத்தி” என்றும உரைக்கின்றது. தமிழ விதவாமிசாகள இவரை இருநூற்றைம்பது வருஷம பிழைததிருந்தவா எனக கன்னபரமபரையாகக கூறிவருகின்றாகள். இவாகள இஙஙனங கூறுவது இவர்சள் கொள்கைப்படி எநத ஔவையை என்று தெளிவாகத தெரிதலில்லை. இனிச சுநதரமூாததி நாயனாரும சேரமான பெருமாணாயனாரும், முறையே வெள்ளேயானேமீதும குதிரைமீதும கைலாயஞ்சென்றபோது, விநாயகரருளால ஔவையாரும் அவ்விருவாககு முன்னே கைலாயத்தை யடைந்து, தமககுப பிறபட்ட சேரமான் பெருமானேப்பாாத்து, “மதுரமொழி நலலுமையாள் சிறுவன் மலரடியை, முதிரநினேயவலலாாக கரிதோ முகிலபோன முழுஙகி, அதிர வருகின்றயானேயுந தேருமதனபின்சென்ற, குதிரையுங் காதங் கிழவியுங காதஙகுல மன்னனே” என்றுரைததகாகக் கூறும் கன்னபரம்பரை உண்மையானல, மூவா ஔவையாா இருந்ததாக நம்புதல வேண்டும. புறநானூறறில 91-வது பாடல், அதியமானஞ்சி என்னும் வள்ளலிடத்தில ஆயுளே வளர்விப்பதான ஒரு நெலலிககனியைப பெற்றுண்டு ஔவையார் மனமகிழ்ச்சியால் பாடினதென்றும், பந்தனென்கிற வணிகவள்ளலேபபாடி (பந்தனந்தாதி) அவன் கொடுக்கப்பெற்ற பொற்படாமானது நரைதிரை நீக்குவதொன்றென்றும் கூறப்படுதலாலும், ஔவைக்குறளால் அவர் யோகமறிந்தவராகக் காணப்படுதலாலும், இவா நெடுங்காலம் பிழைத்திருந்திருக்கக்கூடும். காயாதி கற்பமுண்டு காயசுத்திசெய்துகொண்டு பன்னெடுங்காலம் உயிர்த்திருக்கும் சித்தர்கள் வாழ்வதாய் நம்பப்படுகின்ற இந்நாட்டில் ஔவையார் பலகாலம் சீவித்திருந்தார் என்பது குற்றமாகாது, பொய்யுமாகாது.

இதனை நம்புதலில்லாதவர்க்குத திருமூலநாயனர் முதலானவருடைய வரலாறு பொய்படும். ஔவை என்ற பெயருக்கு தவப் பெண் என்பது பொருள்.

ஔவையார், மிக்க அநுபவசித்தி எய்தியிருந்தவராதலானும், மிகச்சிறந்த ஆசுகவியாதலானும், உலகியலுககு மிகவமைநத நீதிகளைப் பாடிவந்தனராதலானும், கவிராயர் புவிராயர் முதலான எல்லோரானும் பூசிக்கபபடடு வந்தார். ஔவை சம்பா என னும் இருவரையும் வணங்கி நடபபா புகழேந்திப்புலவர். அரசனுக்கு உவாத்திமை நடததினவராதலானும, இயற்கையில் கல்விக்காய்ச்சலும் மாற்சரியமு முடையவராதலானும், ஒட்டககூத்தா, எவரையும் தம்மிற ருழந்தவராக எண்ணி, ஏனையருடைய கவிதாசாமார்த்தியத்தைப பொருடடுசெய்யாமல இறுமாப் படைந்திருந்தார். கம்பர், புகழேநதியிடத்தில் விசுவாசங்காட்டி, ஒட்டரை இலக்கு செய்யாமல அரச னுக்குத தானும் அடங்காமல் இருந்தனர். கவிதா சாமாததியத்தில ஒட்டர் தாம ஏனையருககுச சிறிது தாழ்ந்தவா என உள்ளததினூடே நன்கறிந்தமையால, மாறசரியத்தால் பட்டினியாயப் படுத்துக்கொண்ட ஒருநாளிரவில் பாலும் பழமுமாகிலும் உடகொளளும்படிவேண்டிய தம்மனைவியிடத்தில களவெண்பாவைப் பிழிந்த சாறறைததானும் விரும்புவதிலலை எனக்கூறினரென்றும், சம்பா இறநதசெயதியைக் கேட்டவுடனே,

இன்றைக்கோ கம்ப னிறநதநா ளிப்புவியில்
இன்றைக்கோ என்கவிதை ஏற்குநாள்—இன்றைக்கோ
பூமடந்தை வாழப பொறைமடைந்தை வீறறிருக்க
நாமடந்தை நூலிழந்த நாள்.

என்றொருகண்ணால புலம்பி ஒரு கண்ணால் மகிழ்ந்தனரென்றும் கூறப்படுகின்றது. புகழேந்தியானவா இங்கிலீஷில கௌபா (Couper) கோல்ட்ஸ்மித் (Goldsmith) என்பார்களைப்போலச செம்பாகமான கவி. கம்பரோ கறபனுசக்தியிலும் வருணனையாற்றலிலும் மில்ட (Milton) னுக்குக குறைந்தவரல்லர். பிரபஞ்சவிலாசப் புலமையில் ஒருவாறு ஷேகஸ்பியரோடொத்தவர். யூரோப்பியர்களுடைய ஆதிகவியான ஹோமா (Homer) ருக்கு எவ்விதத்திலும் இளைப்பவரலலர். ஒட்டரோ ஸௌதே (Southey) முதலானவர்களைப் போல இரண்டாந்தரம் மூன்ருந்தரமான கவியென்று கொள்ளலாம். ஒட்டரும் கேவலம் அல்பமான கவி

அல்லராயினும், கம்பராகிய கதிரவன் முன்னே மின்மினியாகத் தோன்றினர்: புகழேந்தியான சந்திரன் முன்னே தாராகணங்களில் ஒன்றாகக் காணப்பட்டனர். இவர்கள் மூவரும் ஒவ்வொரு துறைப்பாடலில் மிக்க கைபோனவர்கள். வெண்பாவில் புகழேந்தியும், விருத்தப்பாவில் கம்பரும், கோவை-உலா-அந்தாதி பாடுவதில் ஒட்டக்கூத்தரும் இணையற்றவர்கள்.

இவர்க்கு ஓதலான நூல்கள்.—கம்பர் 11-வது நூற்றாண்டில் இருந்தவரென முன்னர்த் துணிந்தோமன்றோ. ஆகவே அதுகாறும் வழங்கிவந்த நூல்களில் பற்பல இவர் கைக்கு எட்டியிருக்கக்கூடும். ஐம்பெருங்காப்பியம், ஐஞ்சிறுகாப்பியம், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, பாரத வெண்பா முதலான சங்கச்செய்யுள்களும், மூவர்தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருத்தொண்டர் புராணம் முதலான சைவநூல்களும், நாலாயிரப் பிரபந்தமான வைணவத்திருமொழிகளும், தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், யாப்பருங்கலம், காரிகை, இறையனாரகப்பொருள் முதலான இலக்கணங்களும் இவர் ஓதியிருக்கக்கூடிய நூல்களாம். இவர் காலத்திலே நாலாயிரப் பிரபந்தத்தின் வியாக்கியானங்கள் உண்டாகவில்லை. தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், பேராசிரியர், கல்லாடர் என்பவர்களுடைய உரை கிடைத்திருக்கக்கூடும். சேனாவரையர் நச்சினார்க்கினியர் என்பாருடைய உரையைக்குறித்துத் துணிந்துசொல்ல இயல்கின்றிலது.

மேற்கூறிய நூல்களையும் உரைகளையும், கம்பராமாயணத்தையும் பற்பல கால் ஓதி முன்னவைகளைப் பின்னதோடும் பின்னதை முன்னவற்றோடும் ஒப்பிட்டுச் சற்றேறக்குறையக் கம்பர் இன்னின்ன நூல்களில் நன்குபயின்றவர் எனத் துணிதல் கூடும். இன்னின்ன நூல்களின் சாராமிசங்கள் இராமாயணத்தில் ஏறியிருக்கின்றன என்பதும் வெளியாகும். இது கல்விச்சுவை யறிந்தவர்க்கு இன்பமான பொழுது போக்காக இருக்கும். தமிழ் நூற்பயிற்சி குன்றி ஒருவாறு இங்கிலீஷ் பயின்று வயிறுவளர்ப்பதே பெரிதாக இருக்கின்ற இக்காலத்தில் இது செய்வது எம்போலியர்க்கு இலகுவான காரியமன்று. பெரியபுராணம் சிந்தாமணி முதலானவற்றில் இவர் நன்கு பயின்றனரென்பதும், திருக்குற

னினை எனை யெவற்றினும் சிறந்த அருமருந்தாகப் பருகினவர் என்பதும், பின் காட்டப்படுகின்றவைகளால் ஒரு சிறிது விளங்கும்.

கரும்பல்ல நெல்லென்னக் கமுகல்ல கரும்பென்னச்
சுரும்பல்ல குடைநீலத் துகளல்ல பகலெல்லாம்
அரும்பல்ல முலையென்ன அமுதல்ல மொழியென்ன

என்ற பெரியபுராண அடிகள்

நென்மலையல்லன நிரைவருதாளம்
சொன்மலையல்லன தொடுகடலமுதம்
நன்மலையல்லன நதிதருநிதியம்
பொன்மலையல்லன மணிபடுபுளினம்.

என்ற இராமாயணச் செய்யுளுக்கு ஆதரவாகி யிருக்கலாம்.

வரம்பெலாமுத்தந்தத்துமடையெல்லாம்பணிலமாநீர்க்
குரம்பெலாஞ்செம்பொன்மேதிக்குழியெலாங்கழுநீர்க்கொள்ளை
பரம்பெலாமபவளஞ்சாலிபரப்பெலாமன்னம்பாங்கர்க்
கரம்பெலாஞ்செந்தேன்சந்தக்காவெலாங்களிவண்டீட்டம்.

என்ற இராமாயணப் பாடலுக்கு,

காடெல்லாங்கழைக்கரும்புகாவெல்லாங்குழைக்கரும்பு
மாடெல்லாங்கருங்குவளைவயலெல்லாநெருங்குவளை.

என்ற பெரியபுராண அடிகள் அடியாயிருக்கலாம்.

இனிச் சிந்தாமணியிலிருந்து மொண்டுகொண்ட அகப்பைகளிற் சிலவற்றை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

"வெள்ளிவெண், கோனிறைத்தனபோற் கொழுந்தாரைகள் வானிறைத்து மணந்து சொரிந்தவே"

என்றார் சிந்தாமணியில:

"புள்ளிமால்வரைபொன்னெனநோக்கிவான்
வெள்ளிவீழிடைவீழ்த்தெனத்தாரைகள்"

என்றார் கம்பர்.

"கண்ணெனக்குவளையைக்கட்டலோம்பினார்
வண்ணவாண்முகமெனமரையினுள்புகார்"

என்ற சிந்தாமணி அடிகளை

பண்கள்வாய்மிழற்றுமின்சொற்கடைசியர்பரந்துநீண்ட
கண்கைகால்முகம்வாயொக்குங்களையலாற்களையிலாமை
உண்கள்வார்கடைவாய்மள்ளர்களைகலாதலாவிருப்பார்.

எனக் கம்பர் சீர்செய்துகொண்டார்.

> "பட்டவர்தப்பலிற் பரவையேந்தல்குல்
> அட்டொளியரத்தவாயக் கணிகையல்லது
> மட்டுடைமணமகண் மலர்ந்தபோதினால்
> கட்டுடைக்காவலிற் காமாசனனியே."

என்ற சிந்தாமணிச் செய்யுளின் இறுதியடியின் கருத்தே

> "அன்னமாமதிலுக் காழிமால்வரையை யலைகடல்சூழ்ந்தனவகழி
> கனியரல்குற் கடமெனயார்க்கும் படிவருங்காப்பினதாகி"

என்ற இராமாயணச் செயயுளின் கருத்தாம்.

திருக்குறளில நின்றும் அநேக பாக்களையும் பாக்களின் கருத்தையும் பறபல விருத்தஙகளில் செருகிவைத்திருக்கின்றனர். "நல்லாறெனினுங் கொளறீதுமேலுலக, மில்லெனினு மீதலே நன்று" என்பதை "வெள்ளியையாதல &c." என்னும் வேள்விப்படலத்து விருத்தத்தில "இன்னுயிரேனும், கொள்ளுதல் தீது கொடுபபது நன்றால்" என்றமைத்திருக்கினறது. "உதவாமலொருவன் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாருக, முதவானையனையமைந்த மற்றுமுண்டாக வற்றே" என்ற கிடகிந்தைப்படலச செய்யுளில "செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும், வானகமு மாற்றலரிது" என்ற குறட்கருத்தைப் பொதிந்து வைத்தார். "சிதைவகல்காதற்றுயை &c." என்ற விருத்தத்தில் "உதவி கொன்றாக்கென்றேனு மொழிக்கலாமுபாய முண்டோ" என்பது "எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்ற குறளல்லவா? "ஊருணிநிறையவு முதவுமாடுயர், பார்கெழுபழு மரம் பழுத்தற்றாகவும்" என்ற மநதிரப்படலச செய்யுளில் "ஊருணிநீர்நிறைந்தற்றே" என்பதும் "பயன்மரமுள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால்" என்பதும் எடுத்தமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. "எலியெலாமிப்படை அரவம்யானென" என்ற குகன்வாக்கு "எலிப்பகை நாகமுயிர்ப்பககெடும்" என்ற வள்ளுவர் வாக்கல்லவா? கிளைகண்டு நீங்குகின்றுழி "வன்றெறு &c." என்பதில் "ஒன்றுரைத்துயிரினும் ஒழுககம் நன்றென" என்பது "ஒழுக்கமுயிரினு மோம்பப்படும்" என்னுங் குறள்தானே? "வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ, மீண்டு முயலப்படும்" என்னுங்குறளை "வேண்டின வேண்டினர்க்களிக்கு மெய்த்தவம்" என அகத்தியப்படலத்தில்

எடுத்தாண்டனர். "உயர்ந்தவர்க்குதவியீ உதவியொப்பவே" என்ற உவமானம் "உதவிவரைத்தன் றுதவியுதவி, செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து" என்றதுதானே? "மானநோக்கிற் கவரிமாவனைய நீரார்" என மந்திரிகளைக் கூறியது, "மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னார், உயிர்நீப்பா மானம் வரின்" எனறகுறளை நினைந்தன்றோ? தசரதச்சக்கரவர்த்தியின் மந்திரிமார்களை வர்ணிக்கின்ற விடத்தில் 5 விருத்தத்திலே, திருவள்ளுவா 10 அதிகாரத்திற சொலலிய விஷயங்களினும் அதிகமாக எடுத்துரைத்திருககின்றனர். ஏனைக் கவிகளிற் பலர் கற்பனைமுதலானவற்றைக் கடன்வாங்கியுமென்? அவர்கள் கடன்வாங்கினதை விருத்திசெய்வது மிலலை; வாங்கினகடனைக் கொடுபபது மில்லை. இந்தக் கவிசசககரவர்த்திக்குக் கடன் கொடுத்தவர்களும் பெருமை யெய்தினர்; இவர் வாங்குகின்ற கடனும் கடனுகக் கட்புலனுவதிலலை.

தமிழ்ச்செய்யுள்.—கம்பராமாயணத்தின் முக்கியாமிசங்களை ஆராயுமுன்னர்த் தமிழசசெய்யுளின் குணகுணங்களை ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும். தொல்காப்பியர் செயயுளிலககணத்தை "எழுத்துமுதலா வீண்டியவடியிற், குறித்தபொருளை முடியநாட்டல், யாப்பெனமொழிப யாப்பறிபுலவா" எனக கூறினா. பவணந்திமுனிவா "பல்வகைத்தாதுவி னுயிாக்குடலபோற்பல, சொல்லாற் பொருட்கிடனுக வுணாவினின், வலலோரணிபெறச் செய்வனசெய்யுள்" எனக்கூறினர். பவணந்திகாட்டிய உவமையால் ஒரு விசேஷம் உண்டு. அஃதென்னெனின், உயிரிலலாவிடின் உடல பிணமேயாம். அசையுஞ் சீரும் அடியும் முதலிய உறுப்புக்கள் அமைநதுகிடப்பினும் சத்தில்லாவிடின் செய்யுள் சாரமறறதாகும். மாறனலங்காரமுடையார் கவிபாடுந்திறனெய்த விரும்புவார்க்கு,

"பாவினையொலிபெறப் படைஞ்செய்திடும்
நாவினனுகி நாற்கவிப்புலவோர்
புதுமொழிபுணர்ப்புழிப் பொறிப்பவனுகியும்
மனப்படுமொருபொருள் மதித்தவரொருமொழி
எடுத்தற்கியைபுற வெதிரெதிர்பன்மொழி
தொடுப்பதும்பெயர்வினை கோப்பணப்பிறிகட

தொடுப்பதுந்தொடைப்பல தொடர்ந்தொருபாவாய
முடிப்பதுங்குறிக்கொளன் முதற்காரணமே." என்றும்
"சொற்பொருளணிநலன் றேயாதாயினும்
மடியாதெடுத்சடி மடக்குதலின்றிய
யாப்பினதுறுப்பிழுக் காநிறுநியில்வினை
கோப்புணமுடித்த லசன்முநற்குறிப்பே" என்றும்
"அருமணிநிரலவைத் தன்னசொனனமலன
ஒளியதனுடசிறந் தன்னபொருணலன
அழகதறகாங்கமைந் தன்னஅணிநலன
உரனுடைப்பழம்பாட் டுணாவழியுணர்ந்தோர்
உரனுடைப்பாட்டுணர் வாயமையின்வருமே"

என்றுங் கூறியவற்றைப் பார்த்தால் காரிகைகற்றவரெல்லாம் கவிபாடலாமே எனத தோன்றுகின்றது. முற்காலத்துக் கவிக ளெல்லாம், பிரபஞ்சவிலாசத்தை ஓடிய தாங்கள் கூற விரும் புமபொருள மனதில் ஊன்றிப்பதியுமபடி வறபுறுத்துக கூறினா. இக்காலத்துக் கவிகள் தாஙகள் கூற விருமபியபொருளை யாதொ ருபொருட்டு செய்யாது, தாங்கள பாடுகின்ற கவிகள் யாப்பிலக் கணந்துக் கிசைந்திருக்கின்றனவா என்றும் நன்னூலிற் கூறிய சந் தியிலக்கணமும் சொல்லிலக்கணமும் தஙகள் கவியில சரியாக அமைந்திருககின்றனவா என்றும் கவனிக்கின்றனர். தற்காலத்துக் காவியங்கள தண்டியலஙகாரத்துக் கூறிய காவியலக்ஷணம் நன் கமையபபெற்றவைகளே. ஆயினும் முற்காலத்துக் காவியங்களி ன் அழகும் ஆழமும் இங்கே கிடைக்கவேமாட்டா. முற்காலத் துக் கவிகள் சரிதத்தையும் காட்சிகளையும் உள்ளதை உள்ளபடி யே கூறினவர்கள்: இக்காலத்துக் கவிகள் இல்லதை உள்ளபடியே கூறுவர். இவர்களிடத்தில் பஞ்சபூதங்களும் நடுங்கும். இவர் களைக் கண்டால் ஆகாசம் பூமிக்கு வந்துவிடும்; பூமி ஆகாசத் துக்குப் போய்விடும். அவர்கள நிறைகுடங்கள்; இவர்கள் அரை குடங்கள். முற்காலத்துக கவிகள் பொருட்சுவையறிந்தவர்கள்; இக்காலத்துக் கவிகள் சொற்சுவை ஒன்றுமே அறிந்தவர்கள். கம்பர் பொருட்சுவை சொற்சுவையாகிய இரண்டையும் நன்கு சுவைத்தவர். உள்ளதை உள்ளபடி கூறும் குணமுடையவர் : இல் லதை உள்ளதாகவும் உள்ளதை இல்லதாகவுங் கூறுங் குணமு முடையவர். இவர் கவியில் இலககண அமைதியுமுண்டு; அழ

கும் ஆழமுமுண்டு. கூற விரும்பும்பொருளைப், பசுமரத்தில் அறைந்த ஆணிபோல, மனத்தில் அழுந்தும்படி நன்கு கூறுவர். முற்காலத்துக் கவிகட்கும் இக்காலத்துக் கவிகட்கும் இடைநின்றவராதலின், கம்பர் முன்னோர்களுடைய சிறப்பும் பின்னோர்களுடைய குறைபாட்டில் ஒரு கூறும் உடையவராயிராநின்றார். கோதாவரி நதியை வருணிக்கின்ற இடத்தில

"புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற பொருள்தந்து புலத்திற் றாகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறியளாவிச்
சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமுந் தழுவிச் சான்றோர்
கவியெனக் கிடந்த கோதா வரியினை வீரர் கண்டார்."

எனக் கவிலக்ஷணத்தை ஆறின்மேலேற்றிக் கூறியிருக்குமாற்றானும், பம்பைப்பொய்கையை வருணிக்குமிடத்தில் "கற்பகமனைய வக்கவிஞர் நாட்டிய சொற்பொருளாமெனத் தோன்றல் சான்றது" எனக் கூறியிருக்குமாற்றானும் கம்பர் கருத்திற்கொண்ட கவிபாவம் இனைத்தென வறியலாகும். (Burns) பர்ன்ஸ் என்னுங் கவியைப்போற் கொதிப்பும், (Chaucer) சாஸர் என்னுங் கவியைப்போற் றெளிவும் உடைய தமிழ்க்கவியைக் காண்டல் அருமையே. கம்பர் மில்டனை ஒத்தவர் என்பதில் ஐயமில்லை: ஷேக்ஸ்பியரை ஒருசார் ஒத்தவர் என்பதிலும் ஐயமில்லை. ஓவியன் பல வர்ணங்களின் உதவியைக்கொண்டு தனதிறத்தால் தான் சித்திரிக்கின்ற சித்திரமானது பலர்மனத்தையுங் கவர்கின்றவாறுபோலக், கவிஞன் பலசொற்களின் உதவியைக்கொண்டு தன் நுண்ணிய அறிவால் தான் யாக்கின்ற யாப்பானது கற்றவர் மனத்தைக் கவரச்செய்யுமன்றே? இங்ஙனஞ் செய்யலாகும் இந்த மர்மத்தைக் கண்டறிந்த கவிராயர்களுள் கம்பரே கவிச்சக்கரவர்த்தியாவர். ஆயினும் அவருடைய பாட்டுடைத்தலைவர் மானிட உருவங்கொண்ட முழுமுதற் பொருளாதலானும் பத்துத்தலையும் இருபதுகையும் உடையனாய்க் கைலையைத்தானும் கையிற்பந்தாக எடுக்கவல்ல இராவணனைச் சங்கரித்து இராக்ஷதரைக் கருவறுக்கும் பொருட்டே அம்முழுமுதற்பொருள் திருவவதரித்ததெனக் கருத்திற்கொண்டவராதலானும், கம்பர் பிரபஞ்சநாடகத்தின் எல்லையைக் கடந்தும் போவாராயினர். மானுடசம்பந்தமுடைய சந்தர்ப்பங்களில் இராமர் மனிதராகவே நடித்தல்லால், கம்பர் அன்னசந்தர்ப்பங்களி

ல் இராமனைப் பிரபஞ்சநாடகத்துடம்படுத்தியே பிராகிருத விரோதமின்றிப் பாடுவார். விருதமெதிர்ப்பட்டால் இராமரும் விலங்கடங்த நெடுமுடியண்ணலாதலால், கம்பரும், அன்ன இடங்களில் அப்பிராகிருத பாவமாகவே பாடுவர். இவ்வுருக்கறுப்பினைக்காகக் கம்பரை வெறுப்போமாயின் வான்மீகரையும் வெறுப்பவராவோம். “பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும் பத்தர் சொன்னவும் பன்னப்பெறுபவோ” எனக்கம்பர் அக்காலத்தே தமக்குப் பத்திரமான பாதுகாப்பை அமைத்துக்கொண்டனரன்றோ?

இராமாயணத்தின் ஒருபுடை ஆராய்ச்சி—இயந்திரத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தவர்களே அதன் கட்டுக்கோப்பை நன்கறிவர்கள். உறுப்பிலக்கணங்களை நன்கறிந்தவர்களே யாப்பிலக்கணத்தை நன்கறிபவராவர். மனத்தின் விகற்பங்களை நன்கறிந்தவர்களே மனோதத்துவத்தை நன்கறிந்தவராவர். கவிகளைப் பன்னிப்பன்னிப் படித்தவர்களே கவிலக்ஷணத்தை நன்கறிந்தவராவர். ஆதலால் நாமும் கம்பர் சொல்லைக் கேளாமல் அவர்கவிகளை ஒருவாறு பன்னிப்பார்ப்போம். கம்பர் அடைகளையும் உவமைகளையும் ஒன்றின்மேலொன்றாய் அடுக்கிக்கொண்டு போதலால், கருத்துமறைபட்டுக், கதையும் இடையிட்டு மறந்துபோகின்றது, என ஒரு இங்கிலீஷ் ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். வரைக்காட்சி - பூக்கொய்தல் - நீர்விளையாட்டு - படையெழுச்சி - யுத்தம் - கைக்கிளை - பெரும்பொழுது முதலானவற்றை வர்ணிக்கின்ற இடங்களில் கருத்துமறைபடுவதும் கதை இடையிட்டு மறந்துபோவதும் உண்மைதான். ஆனால் கம்பர் அரசருடனிருந்து உள்ளும் புறம்பும் நன்குபழகினவராதலாலும், தமிழ்நாடுமுற்றும் காடும் மேடும் நாடும் நதியும் மலையும் மற்றவும் திரிந்துழன்றவராதலாலும், எந்தக் காட்சியும் விரித்தெடுத்துரைப்பது அவர்க்குச் சற்றும் பிரயாசமாகத் தோற்றுவதில்லை. தற்குறிப்பேற்றி உண்மைகளை விளக்குவது அவருக்கு இளைப்பைத் தருவதில்லை. ஆகவே யாதொரு கதை இடையீடுபடுகின்ற காட்சிகளை வர்ணிக்குமிடங்களில் நாடோறும் நாலைந்து பாட்டாகப் படிக்கின்றவர்கள் இராமாயணசாரத்தை நன்கு ரசிக்கமாட்டார்கள். ஒருமூச்சிலே ஐம்பதும் நூறுமாகப் படிக்கின்றவர்களுக்கே இராமாயணத்தின் அருமைதெரியும். மலையின்மீதிருந்து கண்டநுபவிக்கின்ற காட்

சியை மலையடிவாரத்திலிருந்து கண்டநுபவிக்கலாகுமோ? கம்ப ராமாயணத்தைக் கத்தியபாகமாக ஓதுகின்றவர்கள் தானும் யா தொருபடலத்தை முற்றும் படித்தாலன்றிப் பயனெய்துதலிலா.

கம்பராமாயணங் கற்பதில எப்படிபபட்டவாகளும் இடர்ப் படும் இடங்களுண்டு. அவை கம்பசூததிரம் என்னப்படட இட ங்களாம். சூத்திரத்தின் மர்மத்தை அறிநத சூத்திரதாரிக்கு இட ரொன்றுமிலலை. இந்தச சூத்திரங்களைச சில பரம்பரைவித்வா ன்கள் மாத்திரமே அறிவர். இந்தச சூத்திரங்களில எப்படிப் பட்டவர்களேயும் மாட்டிவைத்து இவர்கள் பெருமலைவுசெய்வர். இப்படிப்பட்ட சூத்திரஙகளின் மாமமாவதுதான் என்னவோ எனி ன்:—இலககணததோடு பொருநதாத முடிபுகளும் அகராதி கொண்டறியாத அாததபபிரயோகஙகளுமேயாம. இப்படிப்பட் ட முடிபுகளையும் பிரயோகங்களையும் கமபர் உள்ளக்கருத்துடனே வேண்டுமென்றே வழஙகினாரல்லா. தாம்பாடுகின்ற விஷயத்தில் மாத்திரமே சிந்தனைவைதது நாளொன்றுக்கு 600, 700 விருத் தங்களாக விரைந்துபாடிச செல்கையில் சிற்சில சந்தர்ப்பங் களில் இப்படிப்பட்ட பிரயோகஙகளும் முடிபுகளும் தம்மை யறியாமலே அமைந்துவிடும். இவா காலத்திலே தானே இப் படிப்பட்டவைகளை அவர் சிக்கறுத்ததைக் கொண்டு, பிற்றைநாள் புலவர்கள் பொருளறிவாராயினர். இந்த மர்மத்தையறிந்த ஆசி ரியர்கள் நாட்குநாள் அருகிவருதலான் இவைகளைப் பலர்கூடித் திரட்டி வெளிப்படுத்தாவிட்டால இராமாயணத்தில் அநேக செ ய்யுள்கள் இருந்தும் இல்லனவாகிவிடும். இராமாயணம் படிக் கின்றவர்களுககு வேறுவிதமான பொழிப்புரைகளும் அகலவுரை களும் வேண்டா. கம்பசூததிரஙகளை விளக்கும்படியான சாதனத் தை மாத்திரம் தேடிக்கொண்டால், தமிழ் மாணுக்கர்களுக்குக் கம்பராமாயணம் மிகநல்ல காலக்ஷேபமாகும்.

கம்பர் ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டும் உவமானங்கள் மிகப் பொருந்தினவைகளாகவும் கம்பீரமுடையவைகளாகவும் ஒருசா ர் ஒழுக்கம் கற்பிப்பனவாகவும் இருக்கின்றன. தசரதன்,

"வையகமுழுவதும்வறிஞனோம்புமோர்
செயயெனக்காத்தினிதரசுசெய்கின்முன்."

தாடகை நெஞ்சை ஊடுருவிசென்ற இராமபாணம்

"புல்லர்க்கு நல்லோர்சொன்ன பொருளெனப் போயிற்றன்றே."

தசரதன் தான் காட்டுக்குப்போகவும் இராமனுக்குப் பட்டங் கட்டவும் வேண்டுமென்று கூறினதைக் கேட்ட அமைசசர்கள்,

"இரண்டுகன்றினுக்கிரங்மோராவெனவிருந்தார்."

பதினான்கு வருஷகாலங் காட்டில் வதிவாயாக எனக் கைகேசி சொன்னதைக் கேட்டபோது ஸ்ரீராமன் முகம்

"அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா."

சந்திரசைலத்தின் அடிவாரத்தில் தசரதன் செல்லும்போது

"தெருண்டமேலவர்சிறியவர்ச்சேரினுமவாதம்
மருண்டதன்மையைமாறுவரெனுமிதுவழக்கே
உருண்டவாயதொறும்பொனனுருளுரைத்துரைத்தோடி
இருண்டகல்லையுந்தந்நிறமாக்கியவிரதம்."

அம்மலை யடிவாரத்தில படுத்தெழுந்தபோது

"தீயவரொடொன்றியதிறத்தருநலத்தோர்
ஆயவரையந்நிலையறிந்தனர் துறந்தாங்
கேயவருநுண்பொடிபடிந்துடனெழுந்தொண்
பாயபரிவிரைந்துதறிநினறனபரந்தே."

கம்பரிடத்தில் ஏனைக்கவிராயர்களைக் காட்டில் விசேஷித்த சாமர்த்தியம் ஒன்றுண்டு. ஒரோவோர் கவியில் யாதொரு சொல், தன்னாற்றலானன்றிக, குறிப்பால வெகு சாதுரியமான பொருள்களையும் இனமான அநேக பொருள்களையும் அற்புதமான நயத்தையும் துவனிக்கும்படி செய்தலாம.

விராதன் துதியில்

"கடுத்தகராங்கதுவநிமிர்கையெடுத்துமெய்கலங்கி
உடுத்ததிசைஅனைத்தினுஞ்சென்றொலிகொள்ளஉறுதுயரால்
அடுத்தபெருந்தனிமூலத்தரும்பரமேபரமேஎன்
றெடுத்தொருவாரணமழைக்கநீயோவன்றேனென்றாய"

என்ற செய்யுளில் ஏன் என்ற ஒருசொல்லில் என்னநயம் துவனிக்கின்றது பாருங்கள். காட்டைவிட்டு நீங்கிவந்து அரசியலை யேற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டின வசிட்டரைநோக்கிச் சீராமன்

"தேன்றருமலருளான்சிறுவசெய்வெனென்
றேன்றபின்அவ்வுரைமறுக்குமீட்டதோ"

என்றவிடத்துச் சிறுவ என்பதில் துவனிக்கின்ற சாதுரியத்தை நோக்குங்கள். இராமன் காட்டுக்குப் போகவேண்டா; பரதன் அரசியல் நடாத்தத்தடையில்லை எனக் கைகேசியிடத்துத் தசரதன் உரைக்கின்றவிடத்து,

"மண்ணே கொள்நீ மற்றையதொன்றும் மறவென்றான்"

என்பதில் புதைபொருளைக் கவனியுங்கள். ஜனகமகாராசனிடத்தில் விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீராமனுடைய குலமுறையைக் கிளத்துகின்ற இடத்தில்

"கோதமன்றன் பன்னிக்கு முன்னையுருக்கொடுத்த திவன
போதுநின்ற பொன்னப்பொலிந்த பொலம்பூந்தாட்பொடி கண்டாய்"

என்று கூறுகையில் பொடி என்பதில் விசேஷமமைந்திருக்கிறது காணுங்கள். சிற்சில இடங்களில் உருவகங்களை வெகுநயமாக அமைப்பர். உ-ம.

"சாளரத்திறுபட்டுலந்தார் பலர்கள்."
"பத்திரக்கிழவாய்முகத்தாளை நிருதிகிட்டிய
விசித்திரமிதென்னையோ தேறி."
"வெந்நிரை யாக்கையிடை வேர்முதலறுப்பான்
வடநலன் மருகநாயன் எனநணிவலிப்பான்."
"தூயநூல்வலம் தமர்க்காலமுயில்
பலரும் வானகுலைப் பற்றியாயினேனே."

பல இடங்களிலும் தமது கருத்தை மிகநன்றாக உள்ளத்திற் பதியும்படி சமத்காரமாகக் கூறுவர். இராமன் காட்டுக்குப் போனால் நான் உயிர்துறப்பேனெனத் தசரதன் கைகேசியிடம் உரைக்குமிடத்தில்,

"உன், கழுத்தின்னுணுமகற்குக் காப்பின்னுமென்றான்"

பின் இராமனை நினைத்துப் புலம்புகின்றவன்,

நின்மேற்சொரிய, மண்ணும்பனீராயவந்த புனலைமகனேவினையேற
குண்ணும்நீராயுதவி யுயர்கானடைவாய்என்றான்

ஸ்ரீராமனது வில்லாற்றலைக் கூறுமிடத்து,

"மாலுமக்கணம்வாளியைத்தொட்டதும்
கோலவில்லகாலகுனித்ததுங்கண்டிலர்
காலனைப்பறித்தக்கடியாள்விட்ட
சூலமற்றது துண்டங்கள்கண்டனர்"

> "தடுத்திமையாமலிருந்தவர்தாளின
> மடுத்ததுநாணுதிவைத்ததுநோக்கார
> கடுப்பினின்யாருமறிந்திலர்கையால
> எடுத்ததுகண்டனரிற்றதுகேட்டார்."

வாலியானவன் தனனை வதைத்தது ஸ்ரீராமன் என்பதறிந்தபோது

> "வாயமையுமரபுங்காத்து மன்னுயிர் துறந்தவள்ளல
> தூயவனமைந்தனேநீ பரதனமுனதோன்றினாயோ." என்றான்.

பஞ்சவடியை அணுகும்போது கோதாவரியின் கரையே சென்ற இராமரும சீதையும் நலமபுனைந்துணர்ந்தும் நயத்தைக காணுங்கள்.

> "நாளங்கொள்நளினப்பள்ளிநயனங்கள்அமையநேமி
> வாளங்களுறைவகண்டுமடந்தைதனமலர்க்கைநோக்கும
> நீளங்கொள்ஈறிலையோன்மறைந்தமேனியைநெடியநம்பி
> தோளின்கண்மனமவைத்தனனகடாமணித்தடங்களகண்டாள."

> "ஓதிமம்ஒதுங்கக்கண்டஉத்தமனஉழையளாகும்
> சீதைதனநடையைநோக்கிச்சிறியதோர்முறுவல்செய்தான்
> மாதவளதானும்ஆண்டுவந்துநீர்உண்டுமீளும
> போதகமநடப்பநோக்கிப்புதியதோர்முறுவல்பூத்தாள்."

> "வில்லியல்தடக்கைவீரன்வீங்குநீராறுநினைபாங்கர்
> வல்லிகள்நுடங்கக்கண்டானமங்கைதனமருங்குல்நோக்க
> எல்லிபகுவனைக்காணத்திடையிடைமலர்ந்துநினற
> அல்லியங்கமலங்கண்டாளஅண்ணலதனவடிவுகண்டாள்."

இனி உடனே இவாகள் பிரியும்படி நேரிடுகின்றதறுவாயில் இங்ஙனம் உரைத்தது எவ்வளவு பொருத்தமும் மனவுருக்கமுங் காட்டுகின்றது பாருங்கள.

அந்தந்தச சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்பக் கம்பர் தம்முடைய குறிப்பை ஏற்றிசசொல்வது மிகவும வியக்கத்தக்கதாக இராநின்றது. ஒரு உதாரணங்காண்போம். கைகேசி தன்கணவனை இன்னல்படுத்திய இரவு புலர்கையில்,

> "சேணுலாவியநாளெலாமுயிரொன்றுபோல்வனசெய்துபின்
> ஏணுலாவியதோளிணுனிடரெய்தவொன்றுமிரங்கிலா
> வாணிலாநகைமாதராள்செயல்கண்டுமைந்தர்முனிற்கவும்
> நாணினாளெனவேகினாள்நளிர்கங்குலாகியநங்கையே."

"எண்டருங்கடைசென்றயாமம்இயம்புகின்றனவேழையால்
வண்டுதங்கியதொங்கல்மார்பன்மயங்கிவிம்மியவாறெலாம்
கண்டுநெஞ்சுகலங்கியஞ்சிறையானகாமர்துணைக்கரம்
கொண்டுதம்வயிறெற்றியெற்றிவிளிப்பபோன்றனகோழியே."

"சிரித்தபங்கயமொத்தசெங்கணிராமனைத்திருமாலைஅக
கரிக்கரம்பொருகைத்தலத்துயர்காப்புநாணணிதற்குமுன்
வரித்ததண்கதிர்முத்ததாகியிம்மண்ணனைத்துநிழற்றபோல்
விரித்தபந்தர்பிரித்ததாமெனமீன்ஒளித்தனவானமே."

கம்பர் ஓரோவிடத்து இரட்டுறமொழிவர். சீதையின் அழகை இராவணனிடம் வாணித்தவுடனே, சூர்ப்பநகை அவனை நோக்கி உரைத்ததாக உரைத்த மூன்று செய்யுள்களில் ஒவ்வொன்றின் ஈற்றடியையும் தமிழாசிரியர்கள் இரட்டுறமொழிதலாக முதலில் விளக்கும்போது நம்மனோர்க்குண்டாகும் உவகை உள்ளடங்குவதன்று.

இந்திரனைச்சசியைப்பெற்றான்இருமூன்றுவதனத்தோன்றன்
தந்தையுமுமையைப்பெற்றான்தாமரைச்செங்கணானும்
செந்திருமகளைப்பெற்றான்சீதையைப்பெற்றாயநீயும்
அந்தரம்பார்க்கின்நன்மையவர்க்கில்லையுனக்கேயையா."

என்பதின் இறுதியடி, முடிவாகப்பார்த்தால் அவர்க்கெல்லாம் நன்மையில்லை; உனக்கே நன்மையுண்டு; அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பெண்பாலை அடைந்துபெறும் இன்பம் இன்பமன்று; நீ இவளையெய்தியடையும் இன்பமே இன்பமாமென்றும், அவர்க்கே நன்மை (உண்டு); உனக்கு இல்லை என்றும் இரண்டு விதமாகப் பொருள்படுகின்றது.

"பாகத்திலொருவன்வைத்தான்பங்கயத்திருந்தபொன்னை
ஆகத்திலொருவன்வைத்தானந்தணனாவில்வைத்தான்
மேகத்தின்மின்னைமுன்னேவென்றநுண்ணிடையைநீயும்
மாகத்தோள்வீரபெற்றாலெங்ஙனம்வைத்துவாழ்தி."

இதில் 'எங்ஙனம்வைத்து வாழ்தி' என்பது நீ அவளை யாண்டு வைத்து வாழ்வாய்? என்றும், நீ அவளைப்பெற்றால் (எங்ஙனம் வாழ்தி) வாழாயே! என்றும் இருதிறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் இவ்விரண்டிடத்தும் இரட்டுறமொழிந்தது செம்மொழிச்சிலேடையுமன்று பிரிமொழிச்சிலேடையுமன்று: அவ்வவ்வடியை இ

யைவுற எடுத்தும் படுத்தும் "எழுத்தியறிரியாப் பொருடிரிபுணர்மொழி, இசைத்திரிபாற்றெளி வெய்துமென்ப" என்கிறபடி இசையறுத்துச்சொல்லும் வேறுபாட்டினளவினதேயாகும்.

"பிள்ளைபோல்பேச்சினாளைப்பெற்றபின்பிழைக்கலாற்றாய்
கொள்ளைபோகின்றசெல்வமவருக்கேகொடுத்தியைய
வள்ளலேயுனக்குநல்லேன்மற்றுநின்மனையில்வாழும்
கிள்ளைபோன்மொழியார்க்கெல்லாங்கேடுசூழ்கின்றேனன்றோ."

என்பது, சீதையை நான் உனக்கு இயைவித்தலால் உன்னுடன் இன்பமெய்தப்பெறாது வருந்துவாராதலின் உன் மனைவிமார்களுக்குக் கேடு சூழ்கின்றேனாகிறேன் என்பது இதன் பொருள். கற்புடையவளான சீதையை நீ தீண்டின் (இறந்துபடுவை), அதனால் அவர்கள் மங்கலசூத்திரம் இழப்பர் என்னும் பொருளும் ஈண்டு துவனிப்பது காண்க.

நாடக கவிகளைப்போல காப்பியககவிகளும் அந்தந் சந்தர்ப்பத்துக்கியைந்தவாறு, காவியபாத்திரங்களின மனநிலையை யறிந்து கவிகளை யியைப்பதே பொருட்சுவை சிறக்குமுபாயமாம். கம்பர் மனுஷப்பிரகிருதியை நுணித்தறிந்தவர் என்பது இராமாயணத்தில் பல்விடத்தும் புலனாகின்றது. சூர்ப்பநகை சொல்லளவாக உரைக்கக்கேட்ட இராவணன் சீதையின் சௌந்தரியலகரியின் மூழ்கியிருக்கையில் காணும் உருவெளித்தோற்றப் பகுதியை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

ஒருபொருளை நேரிற் கண்டவர்கள், பின் நனவில் கருதும்போது அதனைக்கண்டது கண்டவாறே சித்திரித்துக்கொள்ளக் கூடும்; கனவில் தோன்றினும் அப்பொருள் கண்டதுகண்டபடியே தோன்றும். நேரில்காணாமல் ஒருவர் உரைப்பக்கேட்ட பொருள், கேட்ட உரையின் உதவியால் ஒருவாறு மனத்தில் சித்திரித்துக்கொள்ளக்கூடுவதே யன்றி, உள்ளது உள்ளபடியே தோன்றுவதில்லை.

"அம்பும்மனனுநுழையாக்கனவந்தகாரத்
தும்பர்மழைகொண்டயலொப்பரிதாயதுப்பின்
கொம்பர்குரும்பைக்குலங்கொண்டதுதிங்கடாங்கி
வெம்புந்தமியேன்முன்விளக்கெனத்தோன்றுமன்றே."

"மருளூடுவந்தமயக்கோமதிமற்றுமுண்டோ
தெருளாதிதெனஞேதிணிமையிழைத்தாலுமொவ்வா
இருளூடிருகுண்டலங்கொண்டுமிருண்டநீலச்
சுருளோடும்வந்தோர்சுடர்மாமதிதோன்றுமன்றே."

"புடைகொண்டெழு . .. .
இடைகண்டிலமாலலதெல்லாவுருவுநதெரிநதாம்
விடநுங்கியகண்ணுடையாரிவாமெல்லமெல்ல
மடமங்கையராயென்மனத்தவராயிஞரே."

இம்மூன்று செய்யுளும் இராவணன் கண்ட உருவெளித்தோற்றம். மூன்ருவது செய்யுளில "மெல்லமெல்ல, மடமஙகையராயென் மனததவராயிஞரே" என்றிராவணனுரைக்கும் உரையின உள ளுறையை உளளுறநோககுமிடத்து, சூர்ப்பநகை காட்டிய உவ மானஙகளால் உவமேயஙகளை ஒன்றேடொன்ருக்க பொருத்தி இராவணன கருத்திலமைத்துககொண்ட உருவமே ரண்டு வெ ளித்தோறறமான சீதையின உருவென்பதும், இஙகே சீதையின வர்ணனை பிரத்தியக்ஷபாவனையைத் தருவதினறெனபதும இச செய்யுள்களை மேலோட்டமாக ஓதுவாாககும நன்குபுலப்படும. இஙஙனந் தான்கண்ட உருவம் சீதையோ? அனறே? எனறையுற றவன், சூர்ப்பநகையை அழைத்து, "நீநினறவளாஙகொல இ யம்பியசீதை"? என்று கேடக, இராமானந்தபரவசையான அவ ள், இராவணன் கேட்கின்ற நோக்கத்தையறியாது தனனையுமறந் து, தனககு உருவெளிததோற்றமாக,

"செநதாமரைக்கண்ணெடுஞ்செங்கனிவாயிஞேடும்
சந்தார்தடநதோளொடுநதாழதடக்கைகளோடும்
அந்தாரகலதெதாடுமஞ்சனக்குனறமொனன
வந்தான்இவனுருமவவல்விலிராமனெனமுள்."

இவள் இராமனை நேரிறகண்டவளாதலின் இவளுக்குப்புலனுன உருவெளித்தோற்றத்தின வாணனை இராமனது உருவபபடததைத எதிரில்வைத்துக காட்டினுறபோல இராநின்றது. இஙஙனம இ ராவணன் நேரில்காணுத சீதையின் உருவெளிததோறற வாண னையை ஏற்றபெற்றி மஙகலாகவும், சூர்பபநகை நேரிற்கண்ட இராமனது உருவெளித்தோற்றததை ஏறறபெறறி பிரததியக்ஷபா வமாகவும் அமைத்திருக்கு மிஃதொன்றுமே கம்பநாடா மகாகவி என்பதற்குப் போதியசான்ருகும்.

கம்பரும் வால்மீகியும்.—இங்ஙனமாகக் கம்பராமாயணத்தின் அழகுகளையும் நயங்களையும் எடுத்துககாட்டுவது எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் இலகுவான காரியமல்ல. அழகு நிறைந்திருக்கின்ற இடத்திலே தனித்தனியான கூறுகளின் அழகை எடுத்துக்காட்ட இயலுமோ. ஆனாலும் கம்பராமாயணம் வால்மீகி ராமாயணத்தின ஆதாரவைககொண்டு பாடினதுதானே இதறகென்ன ஏற்றமுண்டு எனசசிலர் கூறுவா. இரண்டையும படித்துப பார்த்தவர்களே இதற்குச சமாதானஙகூறத் தகுந்தவாகள். கால்ட்வெல என்னும அததியகூா "ஹோமருடைய இலியட்டுக்கும் போப்பினுடைய இலியட்டுக்கும் என்னபேதமோ அதேபேதம் வால்மீகிராமாயணத்துககும கம்பராமாயணத்துக்கும் உண்டு" எனச செப்பியிருககிறார். பௌவா என்னும் அத்தியகூர்- "நாம் வாலமீகிராமாயணததையும படித்திருககிறோம்; கமபராமாயணத்தையும் படித்திருககிறோம். வாலமீகிமுனிவா, விரிவாயக் கூறுகினறவராயினும விளஙகக் கூறுகின்றவா; கமபா, சில இடஙகளில சுருஙகக கூறுகின்றவராயினும் சில இடஙகளில விஸ்தாரமாயக் கூறுகிறவர். இனபந்தருவனவான சொறபோககுகளும் அலஙகாரமான கற்பனைகளும் ஆஙகாஙகு விசேஷமாயிருககின்றன. ஆயினும் வாலமீகியை வியந்துகூறுவதோ கம்பனையே உவந்து கூறுவதோ எனத் துணிதல கூடாமல இடாபபட்டோம்" எனறெழுதியிருககிறார். வடமொழிப் பயிறசி இல்லாதவாகளும் வால்மீகிராமாயணத்தின் நேரான இஙகிலீஷ் மொழிபெயாப்பை எதிரில வைத்துககொண்டு ஒததிட்டுப்பாாததால கமபரும சாமானியரல்லா எனபதும் கதையளவாக மாத்திரமே வாலமீகிராமாயணத்தைத் தழுவினவர் எனபதும் அஙகைககனியாகும. வாலமீகிராமாயணததின் பாலகாண்டத்தின் முதலிலுள்ள பாகமெல்லாம் பிறபட்ட வடமொழியாசிரியாகளால ஏறறப்பட்ட சுலோகஙகள் என்று அநேக இஙகிலீஷ் ஆசிரியாகள் யூகிக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்டவைகளைக் கம்பா தழுவினாரலலா. வால்மீகி ராமாயணத்தில், தசரதன் பிள்ளைப்பேறடையும்படி என்ன செய்யலாமெனத் தன் மந்திரிமார்களைக்கூட்டி ஆலோசனை செய்ததாகவும் அவர்களும் அந்த யாகத்தைச செய்யலாம் இந்த யாகத்தைச் செய்யலாமென்று பலபடப்பேசுவதாகவும் அதன்மேல் சுமந்

திரன் தான் சனற்குமாரமகரிஷியினிடங் கேட்ட மர்மத்தை அரசனிடம் அந்தரங்கமாய் உரைத்ததாகவும் அதன்மேல் அரசன் கலைகோட்டு மகாமுனிவர் வரத்தக்கதென்றறிந்ததாகவும் உரைத்திருக்கிறது. "பிள்ளைப்பேறிலலையே இனி நாடென்னுரும்" என்ற தயரதனை நோக்கி வசிட்டர் தேவரகசியத்தை மனத்தில சிந்தித்துக் கலைகோட்டு முனிவரை அழைத்துப் புத்திரகாமேஷ்டியாகம் பண்ணினால் புத்திரப்பேறுண்டாகுமெனக கூறினதாய்க் கம்பராமாயணத்தில் சுருக்கி இன்றி யமையாத 'அளவாகக் கூறப்பட்டிருககின்றது. வால்மீகததில வருகின்ற கலைக்கோட்டுமுனிவர் சாதாரணராகக காண்கின்றனா. கம்பருடைய கலைகோட்டுமுனிவரை நினைக்கும்போதே அசசமும அற்புதமும் மனத்தில உதிக்கின்றன. ஜனகமகாராசன் தயரதற்குத் தூதுபோககினது முதல் பரசிராமரைக் கண்டவரையில நிகழ்நத சரிதம் வால்மீகத்தில மிகச் சுருக்கமாகக கூறபபட்டிருக்கக் கம்பநாடர் அசசரிதத்தைத் தாம வேண்டியவாறு மலைகளையும காடுகளையும் சேனைகளையும் வர்ணித்து வளாததிவிட்டார்.

இரண்டாவது அயோத்தியாகாண்டத்தை வால்மீகிராமாயணத்தில படிப்பது மிகவும் ஆயாசம் தருவதாயிராகின்றது. இங்கே வால்மீகி வாாத்தை கிழவாாத்தையாகக் காண்கின்றது. இங்கே கம்பநாடா, சரிதத்தை வெகுதிறமாக நாடக அமைப்பேபோல உலகத்தோடு மிகபபொருந்துமா றுரைததிருக்கின்றனர். இந்தக் காண்டத்தில உள்ள வேற்றுமையை மாணுககாகள் நேரிலே படித்துப்பாாத்தே கம்பருடைய சாமர்த்தியத்தைச சீாதூககியறியவேண்டும். தமிழிராமாயணத்துக்கு வால்மீகமே முதனூலென்று கம்பரே சொலலிவிட்டாா. உயுததகாண்டததிற் கூறிய இரணியபபடலம் கம்பருடைய சிருஷ்டி. இராமசரிதத்தில் இரணியவதையை இடைப்பெயது கூறுவது மற்றென்று விரித்தலென்ற குற்றமாமென்பர் சிலர். பாரகாவியஞசெய்த ஆசிரியர் இது குற்றமாகுமென்று கொண்டால அங்ஙனங் கூறுர். பிரகலாத சரிதத்தில் மிகப் பற்றுடையாராய் அங்ஙனங் கூறினுருமல்லர். இந்தச் சரிதத்தை விபீஷணன் வாயில் வைத்தன்றே கூறியது? ஸ்ரீராமருடைய மகிமையை இராவணனுக்கு வற்புறுத்திக்காட்டி இராவணன் வணங்கி உய்யுமாறு எடுத்துரைத்தது இச்சரிதம்.

ஆகவே இது மற்றொன்று கூறலாகாது. இரணியப்படலமொன்று தவிர ஏனைக்கம்பராமாயணமுற்று மழிந்துவிட்டாலும் பெரிதல்ல; கம்பருடைய கவிதாசாமர்த்தியத்தையும இயற்கைப்புலமையினையுங் காட்ட இப்படலமொன்றுமே போதுமான சான்றாகும். யுத்தகாண்டமே கம்பராமாயணத்தில மிக மிடுக்கான காண்டம் எனத் தமிழ்வல்லார் கூறுவதுண்டு. இவ்விரணியப்படலமோ அவ்வியுத்தகாண்டத்தின் ஏனைப்படலங்களினும மிடுக்குடையது. ஆசிரியருடைய கருத்துக்களும நடையும நவரஸமென்னு மெய்ப்பாடுகளும இந்தப்படலத்தில அத்தனை உரமபெற்றிருக்கின்றன.

கம்பரிடத்தில் மற்றொரு விசேடமுண்டு. அவர் நடையானது சந்தர்ப்பத்திற் கேற்றவாறாக கம்பீரமும் இன்னோசையும் மிடுக்கும் தளர்ச்சியுமுடையதாயிருப்பது. சந்தோஷசெய்தி உரைக்குமிடத்தில சந்தர்ப்பத்திற்கேற்பக் கூத்தாடவுங் கூடும் விசனகரமானசெய்தி உரைக்குமிடத்தில, படிக்கின்றவன் பாட்டைப் பரபரப்பாக படிக்கப்புகுந்தாலும், அந்த பாடல்கள் பரபரப்பாக நாவிலே உழலுவதில்லை. கதாநாயகன் அழுகின்ற இடத்தில் கதையைப் படிக்கின்றவனும அழுவான; அவன் களிக்கின்ற இடத்தில் இவனும களிப்பெய்துவான. இது கவிவல்லோர்க்கு மாத்திரமே கைவந்தமர்மம்; எல்லார்க்கும இதுசெய்ய இயலாது.

கம்பருடைய கவிகதி.—"ஒட்டக்கூத்தர், கடறுவுபடலம் பாடிவருகின்றனர்; நீர் எம்மாத்திரம பாடினீர்?" எனக் கேட்ட அரசனையும் பிறரையும நோக்கிக் கம்பர், "நாம் சேதுபந்தனப்படலம் பாடாநின்றேம" எனக் கூறினதாகக் கூறப்படும் கன்னபரம்பரையான வரலாறும் அதனமேல் இராமாயணத்தை இரண்டு வாரத்தில் தினம் எழுநூறு விருத்தமாகப் பாடி முடித்தனர் எனக்கூறும் வரலாறும் உண்மையென்றே தோற்றுகின்றன. இராமாயணத்தில் எந்த ஏட்டைத் தள்ளிப்பார்த்தாலும் கவிகதி தட்டுத்தடையின்றி நீரோட்டமேபோலச் செல்வது கட்புலனாகும். யாதொரு வரிதானும் வருந்திப்பாடப்பட்டதான குறிகள் யாதொன்றுந் தோன்றுவதின்று. உலகியலை நன்கறிந்தவராய்க் கல்விக்களஞ்சியமாய் கவிபாடுந்திறமுதிர்ந்தவரான கம்பர் அஸாதாரணமான காவியத்தை அநாயாஸமாகவே செ

ய்து முடித்தார். பாஷைநடையின் சூக்குமங்களையும் சொல்லாற்றலையும் பொருளாற்றலையும் நன்குணர்ந்தவராதலின் இவர் கவி புனையாநிற்கையில் கருத்தொன்றனையே கருதியிருப்பர். சோழர்கள் அதற்கியையத் தாமே வந்திலையும். "சேதுபந்தனம்வரையில் பாடிவிட்டீரா? அப்படியானால் அந்தப்படலததில ஒரு கவியைச் சொல்லிக்காணீர்" என்ற உடனே

"குமுதனிட்டகுலவரைகூத்தரில்
திமிதிமிட்டுத்திரியுந்திரைகடல்
துமிதமூர்புகவானவர்துள்ளினர்
அமுதமின்னுமெழுமெனுமாசையால்."

என்று அப்பொழுதே பாடினரென்பதற்கு வேறுசான்று வேண்டா. அவர் முதனாள் பாடிய ஆற்றுப்படலத்தில்,

"மலையெடுத்துமரங்கள்பறித்துமா
டிலைமுதற்பொருள்யாவையுமேந்தலால்
அலைகடற்றலையனறணைவேண்டிய
நிலையுடைக்கவிநீத்தமங்நீத்தமே"

என்று பாடியவிருத்தமே அதறகு இன்றளவும் சான்றுபகர்கின்றது. நேற்றுப்பாடிய சேதுபந்தனபடலததின் செய்தி இன்று ஆற்றை வாணிக்கும்போது கற்பனையாக வமைந்ததன்றோ? ஆகவே இவர் "எழுந்தநாயிறு விழுவதன்முன் கவிபாடினதெழுநூறே" என்பதில ஐயமிலலை.

அவர் இயற்றிய ஏனை நூல்கள்.—கம்பநாடருடைய கவித்திறமெல்லாம இராமாயணததில முற்றும் ஏயிகின்றது. அத்திறம் கட்புலனாகின்ற மற்றநூல் சடகோபரந்தாதி யொன்றுமேயாகும். சரஸ்வதியந்தாதியைச் சிறுபிராயத்தில பாடினாரேபோலும். அவ்வந்தாதியில் ஆசிரியரது முதிர்ந்த திறம் கட்புலனாவதின்று. குமரகுருபரர் பாடிய சகலகலாவல்லிமாலையின் சிறப்புத்தானும் கம்பர் பாடிய சரஸ்வதியந்தாதியில துவனிப்பதில்லை. ஆயினும் சரஸ்வதியை உபாசித்துவந்தால வாக்கு வளம் உண்டாகுமென்று நம்பினவரேயாவர்.

"படிகநிறமும்பவளச்செவ்வாயும்
கடிகமழ்பூந்தாமரைபோற்கையும்—துடியிடையும்
அல்லும்பகலுமநவரதமுந்துதித்தால்
கல்லுஞ்சொல்லாதோகவி.

இலக்குமியந்தாதி யென்பதொன்று இவர் பாடினதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் கம்பர் வாக்கு ஒரு அடியளவாகத்தானும் இல்லையென்றே காணுகின்றது. அவ்வந்தாதியின் 15-வது செய்யுளைக் கேளுங்கள்,

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]"

சரஸ்வதியந்தாதியின் 15-வது செய்யுளையுங் கேளுங்கள்,

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]."

இவ்விரண்டுடனே சடகோபரந்தாதியைத் தொடுத்திருந்த யாதொரு பக்கத்திலே கண்ணிறந்து முதலிலே காணப்படுகின்ற யாதொரு செய்யுளை ஒப்பிட்டுப்பாருங்கள். இதோ 45-வது செய்யுள்,

"[illegible] செட்டுமே
பேராயிரத்தினை [illegible]
தாராமுறை [illegible] சடகோபன் சொன்ன
ஆராவமுதக் [illegible]."

இதன் வாக்கும் போக்கும் முன்காட்டிய செய்யுளின் வாக்குப் போக்குகளைக் காட்டிலும் சிறந்திருக்கின்றதென்பதை எவர்தான் அன்றெனக்கூறுவர்? சேரனுடைய சமஸ்தானக் கவிராயர்கள் கம்பரிடங் கொண்ட மாற்சரியத்தால் அவரை அம்பட்டனுடைய பங்காளியெனக் கற்பித்த காலையில் பாடினதாகும் சரஸ்வதியந்தாதி அவளருளுடனே அவள் பாதச்சிலம்பு பெறற்பொருட்டெனக் கூறுவாருமுளர். பிரமராக்ஷசனுடைய அருள்பெற்றபோது பாடினரெனக் கூறுவதுமுண்டென முன்னமே கூறப்பட்டதன்றோ. இவ்விருதிறவர் கூற்றையும் மெய்ப்பிக்கலாவதான சான்று யாதொன்றும் அந்நூலகத்துக் காண்கின்றிலது. ஏரெழுபதின் எழுவாயை முன்னரே குறித்திருக்கின்றோம். எப்படியும் இந்நூல் கம்பர் பேரும் புகழும் எய்தினபின்னரே பாடியதெனக் காண்கின்றது. செம்பொற்சிலை யெழுபது வெகுவாய் ஏரெழுபதின் போக்கே போ

க்காக அமைந்து கிடப்பினும் அதனை இயற்றினர் கம்பரென்றே துணிந்து சொல்வதற்கான ஆதாரம் இலது. காஞ்சிப்புராணம்-காஞ்சிப்பிள்ளைத் தமிழ்-சோழககுறவஞ்சி-திருக்கைவழக்கம் என்னு நால்களும் கம்பர் இயற்றினரெனச் சிலர் கூறுகின்றனர். இவற்றில் திருக்கைவழக்கந் தவிர மற்றவைகள் அச்சிற் காணாமையால் எவர்க்குங் கிடைத்தலரிதாயிராநின்றன. அச்சிட்ட பிரதிகளிலும் திருக்கைவழக்கம் பிரதிக்குப் பிரதி மாறுபடுதலான் கம்பர் பாடின அடிகள் இன்னின்னவையே எனத் துணிந்து கொள்ளக்கூடவில்லை. கம்பரகராதி இராமாயண வசனம் என்பனவும் எழுதினரெனச் சிலர் கூறுகின்றனர்.

கம்பருடைய குணவிசேஷம்.—யாதொரு கவியின் நூலைச் சற்றுவைத்தும் அக்கவியை இன்னதன்மையரென அறியமாட்டாதவன் தான் நேரிற்கண்ட யாதொரு கவியைத்தானும் இன்னதன்மையரென அறிவதிலன் என்றொரு இங்கிலீஷ் ஆசிரியர் இயம்புகின்றனர். இராமாயணத்தால் கம்பர் இன்னதன்மையரென அறிதலாகுமோ என்று ஆராய்தல் வேண்டும். அயோத்திமாநகரத்தை,

"ஏகம்முதற்கல்விமுளைத்தெழுந்தெண்ணில்கேள்வி
ஆகம்முதற்றிண்பணைபோக்கியருந்தவத்தின்
சாகந்தழைத்தன்பருப்பித்தறம்பூத்தலர்ந்து
போகக்கனியொன்றுபழுத்ததுபோலுமன்றே."

என வர்ணித்திருத்தலால் இவர் கல்வி கேள்விகளின் அருமையைப் பாராட்டினவரென்பது பெறப்படும். ஆயினும் அக்காலத்துக் கணக்காயர் கல்விகற்பிக்கும் முறையை வியந்தவரல்லரென்பது,

"கல்வியிற்றிகழ்கணக்காயர்கம்பலைப்
பல்விதச்சிறாரெனப்பகரவப்பல்லரி
செல்விடத்தல்லதொன்றுரைத்தல்செய்கலா
நல்லறிவாளரினவிந்தடங்கலாம்."

என்ற கார்கால வர்ணனையாற் பெறப்படும்.

"பெருந்தடங்கண்பிறைநுதலார்க்கெலாம்
பொருந்துசெல்வமுங்கல்வியும்பூத்தலால்
வருந்திவந்தவர்க்கீதலும்வைகலும்
விருந்துமன்றிவிளைவனயாவையே."

என்றதனால் இவர் பெண்கலவியின் நன்மையை அக்காலத்திலே தானே உணர்ந்தவரென்பது தேற்றம்.

"துன்புளதெனின்னன்றோ சுகமுளது"

எனக் கூறினாராதலின் இவர் வறுமையிற் செம்மையைக் கண்டவரென்பதும்,

"யாவையுமில்லார்க்கினியையாதுவே"

என்றதனால் வறுமையின் கொடுமையைக் கண்டறிந்தவரென்பதும் தெளிவாகின்றன. ஆண்பாலினரைக் காட்டில் பெண்பாலினர் காமமிக்கவரல்லர் என,

"மஞ்சர்க்குருமமாதரார்க்குருமமனமென்பதொன்றேயன்றோ"

என்றவடியில் வற்புறுத்தினாரேனும், ஆண்பாலினர் கேட்டெய்துவது பெண்பாலினர் தரும் காமவின்பத்தால் என,

"தூமகேதுவனப்புவி தோன்றிய
வாமமேகலைமங்கையர் பாலவரும்
காமமில்லையெனிற்கதிகேடெனும்
நாமமில்லைநாட்டமுமில்லையே."

என்ற விருத்தத்திலே கூறினர். இவ்வுண்மையைப் பின்னும்,

"மங்கையர்பொருட்டாலெய்துமாந்தர்க்குமரணமென்றல்
சங்கையின்றுணர்ந்தவாவிசெய்கையாற்சாலுமின்னும்
அங்கவர்திறத்தினாலேயல்லலும்பழியுமெய்தல்
எங்களிற்காண்டியன்றோ இதற்குவேறுதியாதோ."

எனவும் வற்புறுத்தினர். சித்திரகூடப் பருவதமுதலான வருணனையால், இவர் எல்லாக்காட்சிகளையும் நேரிற்கண்டநுபவித்தவர் என்பது நன்கறியப்படும். கற்பனாசக்தியால் மாத்திரம் அவைகளை நன்குவாணிக்க இயலாது என்பது அவ்வருணனைகளைப் படித்தவர்கட்கு மெய்ப்படும். சடையப்பமுதலியாரையும் அவருடன் பிறந்தாரான கண்ணனாரையும் சரராமரையும் இராமாயணத்தில் ஆங்காங்கு புகழ்ந்திருத்தலானும்,

"சிதைவகல்காதற்றாயைத்தந்தையைக்குருவைத்தெய்வப்
பதவியந்தணரையாவைப்பாலரைப்பாவைமாரை
வதைபுரிகுநர்க்குமுண்டாமாற்றலாமாற்றல்மாயா
உதவிகொன்றார்க்கென்றேனுமொழிக்கலாமுபாயமுண்டோ."

எனப் பாடியிருத்தலானும் இவர் மிகவும் செய்ந்நன்றி யறிதலு டையவர் என்பது தோற்றும். கள்ளுண்டலைக் கடிந்து சினந்த வரென்பது பின்வரும் செய்யுளால் போதரும்:—

"வஞ்சமுங்களவும்பொய்யுமயக்கமுமரபில்கோட்டும்
தஞ்சமென்றாரைநீக்குந்தன்மையுங்களிப்புந்தாக்கும்
கஞ்சமெல்லணங்குந்திருங்கள்ளினாலருந்தினாரை
நஞ்சமுங்கொல்வதல்லானரகினைநல்காதன்றே"

தமிழையும் தமிழ்நாட்டையுங் குறிக்க நேர்கின்ற இடங்களில் அதிக உற்சாகமுடையவராகக் காண்கின்றனர்.

கம்பர் சைவரோ வைணவரோ.—என்பதைத் துணி கின்றதில் இருதலைக் கொள்ளியிடை எறும்பே போல இடர்ப் படவேண்டுவதா யிருக்கின்றது. கம்பர் பிள்ளையின் பெயர் அம் பிகாபதி என்பது உலகப்பிரசித்தம். ஏரெழுபதில் விநாயகவண க்கம் வைத்திருக்கின்றது. இராமாயணத்தில் சிவபெருமானைக் குறிக்கின்ற இடங்கள் பெருமையாகவே குறித்திருக்கின்றன. சில பிரதிகளில் "ஆதியந்தமரியென யாவையும்" என்றும் சில வற்றில் "ஆதியந்தம் அரியன்யாவையும்" என்றும் இருக்கிறது. ஏனைச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள்கள் பொதுப்படத் தெய்வவண க்கங் கூறுகின்றன. ஈதெல்லா மிங்ஙனமிருக்கத் திருக்கைவழக் கம் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் பதிப்பில்,

"பண்ணமைந்த
வேதமொருநான்கினையுமிக்கதமிழ்நாலடியால்
ஓதியுரைத்தேசருணைப்போங்குநகை"

என வருவது தொழுவூர் ஸ்ரீ வேலாயுதமுதலியார் பதிப்பில் விடு பட்டிருக்கிறது. இவ்வடிகள் குறிப்பது சடகோபரைப்போலும். இராமாயணத்தில் திருவவதாரப்படலத்தில் பெரிய திருவடியான கருடாழ்வாரைக் குறிக்கின்ற இடத்தில்,

"என்னையாளுடையவையன்"

எனக் கூறியிருக்கிறது. இதிற் பிரதிபேத மில்லை. கடிமணப்பட லத்தில்,

"என்றுநான்முகன்முதல்யாரும்யாரையும்
நின்றபேரருளினைநீக்கிநீணெறி

சென்றுமீளாக்குறிசேரச்சேர்த்திடு
தன்திருநாமத்தைததாறுஞ்சாத்தியே" என்றும்,

சம்புமாலிவதைப படலத்தில,

"ஐயனுமமைந்துநினருளுழியானளவ்ஞமம்
நெயசுடாவிளக்கிற்ருேனறுநெறறியேநெற்றியாக" என்றும்,

பரதன் சூளசெய்கின்ற இடத்தில,

"தழைத்ததண்துளவிஞேன்தலைவனஅல்லனெனன்
றழைத்தவன்." என்றும்,

விராதன துதியில்,

"மழுவாளிக்கனறளித்த
ஐயத்தால்சிறிதையமதவிரதாருமுளரையா." என்றும்,

சரபங்கர் பிறபபுநீஙகு படலத்தில இநதிரன சிராமனைத் துதிசெய்வதில,

"எல்லலையங்கள்நினனுழையெனறநநாளைவரியோனே தீண்டிஎமுவர்எனநின்ற
தொல்லமுதல்முனிவாகுளுறறபோதேதொகைநினறஐபமதுடைசதிலேயோ
எநதாய்."

என்றும், கவந்தபபடலத்தில,

"மூனறுகவடாயமுளைதநெழுந்தமூலமோ."

என்றும் இனனும் பலவிடஙகளிலும் விஷ்ணுவுக்குப் பரத்துவங் கற்பித்திருக்கிறா. இஙகே எடுததுக் காடடப்பட்டனவெலலாம் சைவருக்கு நிஷ்டூரம உண்டாகாமல கமபா வேண்டுமாஞல் தாமே தவிாத்திருக்கக் கூடிய பாகஙகளே யன்றே. நாலாயிரப்பிரபந்த வியாகியானங்கள் கம்பருடைய பிரயோகஙகளில் சில எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றன. கம்பா் இராமாயணம் பாடுமுன்னர் சைவராயிருந்தவர் பின் வைணவராயினுர் எனச் சில தமிழ வித்துவாமிசர்கள் கூறுகின்றனர். ஆயினும் ஸ்ரீரங்கத்திலே கமபா கடடுவிதத மண்டபத்திலே சக்கரவர்த்திக்குரிய ஆடம்பரங்களுடனே கம்பரைப் போல சிலாவிக்கிரகம் இயற்றிவைத்திருப்பதனல், இராமாயணத்தைக்

"கண்ணியவரங்கர்முன்னேகவியரங்கேற்றினுனே."

என்பதூஉம் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முதலியோரால் கவிச்சக்கரவர்த்

இப் பட்டம் அளிக்கப்பட்டாரென்பதூஉம் உண்மையாவதுமன்றி இவர் வைணவர் என்பதை வற்புறுத்துகின்றன. எப்படியும் மேற்காட்டினவற்றால கம்பா வைணவராகவே இறந்துவிட்டனர் என்பது தேற்றமேயாம. இவர் நாட்டரசன் கோட்டையில் வைணவ சம்பிரதாயத்தின்படி சமாதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர். இதனை இன்றுங் காணலாம்.

முடிவு.—இராமாயணம் பாடிமுடிந்தபிறகு கம்பா கவிதா சந்நதத்தை இழந்தனரென்றும், தாம்பாடின பாடலகளைப் பிறா படிக்கும்போது அவை தம்மாற பாடப்பட்டன எனபதறியாமல் அதிக ஊக்கத்துடன் கேட்டு ஆநந்திப்பரென்றும் கூறிவருகின்றார்கள். கலவியிற பெரியவர் கம்பா எனற ஐநதாம வேற்றுமை ஏதுப்பொருளுக்குக காட்டப்படும உதாரணததாலும், யாதொரு இயந்திரமுதலியவற்றின் கூறுபாட்டை அறியாது அதிசயிக்கின்றவர்கள் இதென்ன கம்பசூத்திரமாயிருக்கிறதே என வழங்கும் வழக்காற்றாலும, கம்பன் வீட்டுககட்டுத்தறியும கவிபாடும என்ற பழமொழியாலும், விரிவாக எழுதியிருக்கின்ற யாதொனறைக காண்கின்றவர்கள் இதென்ன கம்பராமாயணமாக இருக்கிறதே என்பதனாலும், கம்பரெனனும திருநாமம் எககாலத்தும மறைவின்றி நிலைபெறுவதாயிற்று.

